

Douglas Cooper
ŽIVJETI BOŽJU LJUBAV

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
Living God's Love
By Douglas Cooper
Pacific Press Publishing Association
ISBN 978-0816301768

Copyright za hrvatsko izdanje © Znaci vremena
Sva prava pridržana. Ova se knjiga smije umnožavati,
djelomično ili u cijelosti, samo uz dopuštenje nakladnika.

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Mirjana Randelović

Lektura
Đurdica Garvanović-Porobija

Korektura
Ljiljana Đidara

Prijelom
Miroslav Vukmanić

Tisak
ZNACI VREMENA
Zagreb 2013.

Douglas Cooper

ŽIVJETI BOŽJU LJUBAV

*Učini svaki dan svojega života novim,
bogatim i uzbudljivim iskustvom!*

*Ako nije drukčije naznačeno, svi biblijski tekstovi
navedeni su iz prijevoda Kršćanske sadašnjosti.*

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 857316

ISBN 978-953-183-197-0

1

Potreba za istinskom ljubavi

*“Sujetiljka je Gospodnja duh čovječji...”
(Izreke 20,27)*

Kalifornijski državni zatvor za narkomane izdaleka je još zadržao izgled lijepog hotelskog zdanja, što je nekada i bio. U tom hotelu okruženom brežuljcima, u blizini grada Corone, svojedobno su se okupljale najodabranije holivudske zvijezde. Nakon nekog vremena zanimanje za taj objekt se smanjilo. Posao je slabo išao pa su ga razočarani vlasnici ubrzo prodali.

Slikovito bistro jezero, okruženo drvećem čije se lišće ocrtavalo u dubokoj sjeni, još je stvaralo ugođaj odmarališta. No, stražari u odorama, bodljikava žica i teška željezna vrata brzo su uvjerali posjetitelja da tamošnji stanovnici ne žive na tom mjestu dragovoljno.

Dok smo kao posjetitelji te ustanove čekali u redu, jedan od stražara svakome je pričvrstio gotovo nevidljivu naljepnicu s unutarne strane ručnog zgloba. Rekli su nam da je to potrebno zato što ćemo na određenom mjestu biti podvrgnuti posebnom pregledu ultraljubičastim zrakama, i na sličan ćemo način kasnije ponovno izaći na slobodu. To je bila konačna potvrda da je ustanova u koju smo upravo ulazili — zatvor.

Dok smo prolazili kroz različite odjele i slušali objašnjenja o teorijskim i stvarnim mogućnostima rehabilitacije narkomana, sati su brzo prolazili. Nakon nekog vremena jedan od službenika uprave obavijestio nas je da možemo povesti neformalan razgovor s nekoliko pitomaca toga doma.

Tako sam upoznao Jima. Visok, zgodan muškarac četrdesetih godina, sa srebrnastom kosom na sljepočnicama, razlikovao se od svih ostalih.

Zamijetio sam tijekom razgovora da Jim šuti, dok su drugi zatvorenici slobodno govorili o sebi i svojim problemima.

Jim nije ništa rekao, sve dok nije saznao da su neki iz naše skupine propovjednici. Kad se tiho nakašljao, kao da pročišćava grlo, svi su ostali zamuknuli. Progovorio je ugodnim glasom:

“Prijatelji, želim vam nešto ispričati! Možda će vam to biti korisno.

Po zanimanju sam liječnik. Imao sam dobro razvijenu privatnu ordinaciju u svojem gradu. Imao sam dobru i odanu suprugu i dva zlatna sina. Uživao sam poštovanje i povjerenje svojih sugrađana i crkve kojoj sam pripadao. U moju ordinaciju dolazilo je sve više pacijenata. Spisak obavljenih pregleda postajao je sve dulji. Sve više vremena provodio sam s pacijentima. Ubrzo za sebe nisam mogao odvojiti ni pola dana u tjednu. Spavao sam na nogama. Izgledalo je kao da nema noći bez hitnog slučaja i potrebe za nekom neodložnom intervencijom.

Na kraju sam, pokušavajući se osloboditi tereta, počeo uzimati pomalo droge. U početku je to bilo doista malo, tek toliko da mi pomogne u lakšem obavljanju svih teških dužnosti koje sam imao tijekom dana. Nisam bio zbog toga nimalo uznemiren. Bio sam siguran da

mogu upravljati sobom. Ali prije nego što sam toga postao i svjestan, bio sam u zamci. Više nisam mogao bez droge. Izgledalo mi je da bih se bez nje sasvim sloomio. Kad bi mi se to dogodilo, uslijedio bi — mislio sam — kraj.

Vjerovali ili ne, nisam znao što činiti, niti kamo krenuti. Shvatio sam da mi je prijeko potrebna pomoć. Osjećao sam da se ne mogu povjeriti ni jednom drugom liječniku. Bojao sam se da me netko od njih ne oda, pa ću izgubiti dozvolu za rad.”

Jim je zastao. Gledao je u svoje ruke. Za to vrijeme prostorijom je vladala nepomućena tišina. Zatim je nastavio:

“Odrastao sam u kršćanskoj Crkvi. I kao liječnik odlazio sam na bogoslužja kad god bih imao vremena.

Shvatio sam da postoji samo jedan čovjek kojemu mogu povjeriti svoj problem. Bio je to moj propovjednik. Odlučio sam ga posjetiti. Nadao sam se da će me razumjeti. Više od svega čeznuo sam za nekim tko bi mi pomogao da se čvršće povežem s Bogom. Znao sam da je to jedini način da se izvučem.

Ugovorio sam sastanak s propovjednikom i otišao u njegov ured. Bio sam ispunjen osjećajem beznađa. Nisam više htio gubiti vrijeme. Rekao sam mu da uzimam drogu i da sam svjestan da se nalazim u opasnoj neprilici te da ne vidim izlaz iz tog košmara.

Mislim da sam bio previše iskren. Nikada neću zaboraviti njegovu reakciju. Promatrao me je s neizmjerim užasom i zaprepaštenjem. Mrmljao je: ‘Oh, Bože moj! Ne, Jime, ne ti!’

Onda mi je počeo govoriti o tome kako je strašno to što činim svojoj obitelji i Crkvi. Podrobno mi je objašnjavao kakve će to posljedice imati na moj ugled i službu. Završio je podsjećajući me da će tako strašna po-

greška nesumnjivo uzrokovati uništenje moje duše u paklu.”

Jim je opet zastao. Kad je nešto kasnije nastavio, glas mu je bio tiši i izgledao je još zamišljeniji nego do sada.

“Nikada se u životu nisam osjećao toliko razočaranim, iznevjerenim, osamljenim. Otišao sam k tom čovjeku u očajničkom traganju za nekim tko će me saslušati, tko će razgovorati sa mnom i tko će mi pomoći.

Bio sam svjestan da to što činim nije dobro. Znao sam da je to u čemu sam se našao zlo i grijeh. Znao sam da s tim treba prestati. Zato sam i otišao k njemu. Nitko me nije trebao podsjećati na ono što sam već i sâm znao.

Ono što se toga dana dogodilo mislim da je znatno pojačalo moje duboko obeshrabrenje i povelu me k još većem razočaranju. Sasvim sam izgubio nadu da ću se ikada izvući iz te strmoglave spirale niz koju sam se spuštao — i našao se ovdje. Molim vas, nemojte me pogrešno razumjeti! Ne pokušavam ikoga okriviti, osim samoga sebe. Ja sam upropastio svoj život. Otkad sam ovdje, naučio sam puno o životu i o sebi. Koliko puta sam poželio da su prilike drukčije nego što jesu. Možda sam ih mogao promijeniti.”

S izrazom boli i razočaranja koje nosi od dana u koji je pošao tražiti pomoć od svog propovjednika, Jim je upro pogled u nas i rekao:

“Želim vam samo nešto reći, prijatelji. Molim vas, ako neki narkoman ili bilo tko drugi kome je doista potrebna vaša pomoć dođe k vama, nemojte mu držati prodike! Saslušajte ga i volite ga takvog kakav jest! Možda mu samo tako možete pomoći.”

Prilike u kojima propustimo pokazati ljubav, premda često prođu a da ih i ne zapazimo, uvijek su tragi-

čne. Zašto? Zato što je u srcu kršćanstva Bog ljubavi, koji svoju ljubav želi otkriti u našim međusobnim odnosima. Kad joj nemar, ravnodušnost, predrasude, ili bilo koja druga prepreka ometa put, božanska namjera se ne može ostvariti. A to je, ako se i samo jednom dogodi, previše.

Plan nebeskog Oca jest da stigne do srca svih grešnih, nevoljnih i smrtnih ljudi. Taj plan zasniva se na Njegovoj djeci kao posrednicima kroz koje će se božanska ljubav dijeliti svijetu. U svom najživljem obliku Evanđelje je satkano od stvarne ljubavi među ljudima koja im se pokazuje tamo gdje jesu i takvima kakvi jesu. To je pravi evanđeoski rad u svom najčišćem obliku.

Zanemarivanje ljubavi je ozbiljan problem, jer to znači stavljati na kocku nečiji vječni život. Ono može u cijelosti uništiti priliku koja bi poslužila Bogu da privuče k sebi neko ljudsko biće upravo u trenutku kad mu je to najpotrebnije.

To se zapravo dogodilo Jimu.

Podemo li od bilo kog primjera, ostaje činjenica da većina ljudi ne može razumjeti niti doživjeti Božju ljubav bez drugih ljudi. Ona se mora prenijeti do njih od zrcala nekog drugog života, prije nego što im postane stvarna i prije nego što budu mogli odgovoriti na nju.

Iz razloga koji su nam nedokučivi, nebeski Otac je odlučio da ovisi o nama, o tome kako ćemo danas u svojim ljudskim mogućnostima pokazati kakav je On i kakva je Njegova ljubav.

Biblija kaže: "Svjetiljka je Gospodnja duh čovječji." (Izreke 20,27) Dakle preko svojega naroda Otac želi obasjati svijet svojom ljubavlju.

Možeš li razumjeti koliko je sudbonosno ne pokazati pravu ljubav prema drugome? Taj propust može uči-

niti da u očima drugog čovjeka bude umanjena i sama istinitost postojanja Boga i Božje ljubavi.

U svojoj knjizi *Happiness Wall to Wall (Sreća od zida do zida, Znaci vremena, Zagreb 2012.)*, George E. Vandeman vrlo dojmljivo ističe da je rastava braka, danas tako uobičajeni raskid i slom ljudske ljubavi, tragična jer Bog “želi tvojom ljubavi, oče i majko, svoju ljubav objasniti djetetu. Sada je u tome spriječen!” (str. 34)

Sjećam se kako sam pokušavao posavjetovati jednog trinaestogodišnjeg dječaka. Izazivao je velike probleme i u crkvi i u školi — bio je neugodan, grub i nije želio surađivati. Izgledalo je da mu se nitko neće moći približiti.

Kad je taj dječak bio sasvim mali, majka mu je umrla, a otac ga napustio. Najranije godine svojega života proveo je u sirotištu. Zatim je kao usvojeno dijete prelazio iz jedne obitelji u drugu. Na kraju je stigao u dom jednog religioznog para koji je, usprkos velikom strpljenju i iskustvu s djecom, odlučio odustati od pokušaja da se skrbi o ovom nesretnom djetetu.

Jednog dana pokušao sam razgovarati s tim dječakom u skućenoj knjižnici u koju ga je ravnatelj škole poslao da me potraži.

Još čujem sebe kako mu govorim koliko ga njegov nebeski Otac ljubi.

Priznajem, i sada se čudim kako mi se nije nasmi-jao u lice. Zaslužio sam to.

Onaj tko nikada nije doživio ljubav zemaljskog oca i majke, vrlo teško može predočiti sebi nebeskog Oca punog ljubavi. Postoje bezbrojne emotivne zapreke koje znatno umanjuju vrijednost duhovnih istina. Kako ljudi mogu vjerovati da ih Bog koga ne vide voli, kad im oni koje mogu vidjeti nikad nisu pokazali ljubav na ne-

ki učinkovitiji način? Barem onda kad im je to najviše bilo potrebno.

Tko je u takvom emotivnom i duhovnom beznađu, mora najprije doživjeti toplinu istinske ljudske ljubavi prije nego što bude mogao ili htio odgovoriti na Božju ljubav.

Današnji svijet je pun nesigurnosti. Nema ljubavi. Jedan od triju brakova u Sjedinjenim Američkim Državama završava rastavom, dok je većina ostalih također nesretna. Mnoštvo isprazno proživljenih života posljedica su raspada velikog Božjeg dara međusobne ljudske ljubavi, raspada koji sprečava ljude da se upoznaju s Bogom i Njegovom ljubavi.

Krivnja, strah i duboka zabrinutost su u porastu. Rak mržnje, buntovništva, nezadovoljstva, razočaranja i nasilja svakodnevno napreduje. Zlo je postalo vrlo agresivno, drsko i nestrpljivo.

Posvuda se mogu zapaziti porazni rezultati. Oni su mnogo dublji od samih pogrešnih postupaka, prekršaja zakona, pogaženog morala, pokazanog nepoštovanja...

Najveća briga kršćana nije novi moral koji dopušta eksploziju grijeha! Nešto znatno teže nagriža srca nesrećenih stanovnika Zemlje. Biblija jasno govori o većoj tragediji izazvanoj plimom zla koja će preplaviti svijet upravo pred drugi Kristov dolazak: "Razmahat će se bezakonje i ljubav će kod mnogih ohladnjeti." (Matej 24,12)

Najvažnija zadaća suvremenog kršćanina ne sastoji se u oplakivanju i jadikovanju zbog toga što na svakom koraku raste plima zla. Od jadikovanja nema nikakve koristi. Umjesto toga, kršćanin treba iskoristiti priliku da ispuni svoju uzvišenu zadaću i objavi Evanđelje, Radosnu vijest o Božjoj ljubavi, naraštaju koji ne zna što je ljubav, jer ju je razorna sila zla praktično iskorištila iz ljudskog života.

Ljubav koju dobivamo od Isusa Krista trebamo podijeliti u ovom svijetu, da bismo se suprotstavili neizmjernom zlu koje danas zapažamo i da bismo ga pobijedili. U ovo završno doba moramo pomoći ljudima da u cijelosti dožive ovu vrstu ljubavi. Ne možemo, ne smijemo propustiti duboko i stvarno voljeti ljude!

Ova knjiga napisana je zato da bi svima pomogla ispuniti ovu najvažniju zadaću.

2

Najveći grijeh

*“I svaki svojim putem je hodio.”
(Izaija 53,6)*

To dijete trebalo je biti njezino prvo dijete. Soba koja se tako dugo pripremala za novorođenče bila je dobro očišćena, a pod ulašten. Zidove su ukrašavale slike razigranih ponija i ščućurenih psića.

Pozornost je privlačila nova kolijevka. U punom sjaju stajala je nasred sobe. Noge na kojima je stajala bile su pokrivene bogato nabranom zavjesom od bijele svile koju je krasila tanana traka. Unutra, nad paperjastim žutim pokrivačem, stajala su dva para brižljivo ispletjenih vunjenih cipelica. Jedan par bio je ružičaste, a drugi plave boje.

Kad je osjetila prvu bol, postala je uzbuđena jer je taj dugoočekivani događaj upravo započeo. Ali čim su je primili u bolnicu, shvatila je da nešto nije u redu. Liječnik joj je uzeo ruku, koja je sad postala toliko blijeda da su se plave vene jasno ocrtavale pod kožom. Držao ju je tako nekoliko trenutaka ne progovorivši riječi, na svoj profesionalan način, ali s neskrivenom pažnjom i sućuti. Zatim joj je rekao da su nastupile neke poteškoće.

Bilo je nužno da se odmah izvrši operacija. Vrlo ljubazno objasnio joj je da se operacija mora izvršiti da bi se spasio njezin život. Za dijete se više ništa nije moglo učiniti.

Liječnik, koji je bio kršćanin, kasnije je pričao kako je ova vijest porazila mladu ženu. U velikoj muc i dubokom beznadu zatražila je da odmah vidi svojega muža i svećenika. Prema nauku Crkve kojoj je pripadala, postojao je određeni obred koji je trebalo obaviti u takvim okolnostima. Budući da je bila odana vjernica, s velikom ozbiljnosti tražila je da se obred izvrši.

Liječnik je odmah telefonom pozvao svećenika i objasnio mu što se dogodilo. Zamolio ga je da brzo dođe. Čovjek s druge strane žice odgovorio je da je trenutno vrlo zauzet. Rekao je da bi mu više odgovaralo da u bolnicu svrati sutradan, jer bi tada imao više vremena. Dodao je da u takvim okolnostima i sam liječnik, ili medicinska sestra, mogu obaviti prijeko potreban obred nad djetetom. Zatim je spustio slušalicu.

Za mnoge je grijeh ne vjerovati u ono u što treba vjerovati, ili ne poslušati ono što se doista treba poslušati. Takvi misle da se grijeh čini samo kad se krši Deset zapovijedi. Ali takvo ograničavanje znači nepravilno shvaćanje grijeha. Ono je potpuni promašaj u razumijevanju njegove biti i zloćudnosti.

U Knjizi proroka Izaije piše: "Poput ovaca svi smo lutali..." (Izaija 53,6) Ove riječi govore da je svako ljudsko biće grešno. Ali prorok se ne zadržava samo na tom osnovnom nadahnutom zapažanju. On u nastavku daje dojmljiv biblijski opis grijeha: "... I svaki svojim putem je hodio."

Ovo je odgovor na pitanje što je grijeh! Grijeh je staviti sebe samoga na prvo mjesto, a Boga i ostale na drugo. Grijeh je hoditi vlastitim putem, bez obzira koli-

ko on bio “prav”, “dobar” ili “moralan”, a zanemarivati ili odbacivati put kojim Bog želi da idemo.

Prema riječima Gospodina Isusa, Božji put, bit kršćanstva, jest voljeti Boga i voljeti ljude svim svojim srcem, dušom i mišlju. Logično je da je suprotnost kršćanstvu, dakle bit grijeha — ne voljeti.

Zapravo, događa se ovako: mi činimo grijeh ne pokazujući ljubav, budući da smo zaokupljeni vlastitim potrebama, zanemarujući potrebe drugih ljudskih bića. To je “upravljanje po vlastitom putu”. Upravo to učinio je onaj svećenik koji nije odmah pošao u bolnicu onog dana kad ga je pozvala mlada žena u trenutku svoje velike potrebe.

I svijet i Crkva prepuni su onih koji na taj način zakidaju Boga i ljude. Većina uopće ne shvaća grešnost svojega sebično usmjerenog života. Pa čak je i većina onih koji misle da su kršćani, toliko strasno zaokupljena vlastitim potrebama, potpuno začahurena u ljusku sebičnosti, da ih potrebe drugih nimalo ne zanimaju.

Vlada koju bi sačinjavali ljudi koji ovako misle i djeluju na kraju bi uništila i najjači narod.

Ako bi upravljačke položaje u nekom poduzeću zauzimali ljudi koji se ne bi brinuli za dobro ostalih, ono bi vrlo brzo propalo.

Crkva čiji vjernici zanemaruju potrebe drugih, bez obzira na pravilnost i vrijednost njezine teologije, ne služi ni Bogu niti ljudima. Mnogim iskrenim naporima da se objavi Evanđelje često nedostaje ovaj nužan, životno važan čimbenik — ljubav. Umjesto da ovu baklju prenosi iz ruke u ruku, mi često nespretno rukujemo njom. Plamen ljubavi gotovo se ugasio.

Primjer koji potvrđuje takvo držanje nalazi se u iskustvu efeške crkve. Način na koji su u početku njezini vjernici služili Bogu bio je vrlo ugodan Gospodinu,

jer je otkrivanjem Kristovog duha nebeska svjetlost odsjajivala u njihovoj ljubavi i sućuti.

Nažalost, nastupilo je vrijeme zanemarivanja Božje ljubavi. Umjesto nje pojavilo se nešto drugo. Uvukla se sebičnost. Obzirnost prema bližnjima preokrenula se u ugađanje sebi. Kršćani u Efezu počeli su zanemarivati svoju najveću dužnost — pokazivanje Božje ljubavi svijetu. Prestali su pronositi Kristovu ljubav i sućut. Napokon, izgubili su ono što im je nekada bilo sve.

Plamen se ugasio.

Tijekom svoje duge povijesti kršćanska Crkva neprestano je ponavljala ovu tragičnu pogrešku. Najzad, evo jasne opomene da će i posljednja, laodicejska crkva, počiniti istu sudbonosnu pogrešku. Ona će doći u stanje u kojemu će njezina najveća potreba biti stvarno, djelotvorno iskustvo Božje ljubavi. Vjerni svjedok morat će je savjetovati i opominjati da se njezina jedina nada nalazi u revnosnoj potrazi za zlatom žeženim u vatri — zlatom ljubavi.

Ova crkva je napredna crkva. “Bogat sam, nagomilao sam bogatstvo.” (Otkrivenje 3,17) Ona je uspješna. Sposobna. Samodovoljna. Sve ima. Ništa joj ne treba — osim ljubavi.

“Stanje mnogih, među onima koji se nazivaju Božjom djecom, upravo je predstavljeno u vijesti laodicejskoj crkvi”, pisala je Ellen G. White. “Oni koji imaju poznate istine ne poznaju ovu vijest tako potpuno kako bi mogli. Oni ne dopuštaju da Kristova ljubav prožme njihova srca i njihov život.”

Danas Crkva ima stručne propovjednike, čija rječitost i sposobnost čine savršenu cjelinu koja im omogućava da uspješno objave istinu i ohrabrujuću vjeru.

Crkva ima stručne administratore — ljude čije upravljanje i poslovanje po vrijednosti ne zaostaje za oni-

ma koje ostvaruju rukovoditelji najuglednijih poduzeća i ustanova.

Sve to dobro je i umjesno. Dakako, sve to uglavnom je i nužno. Ali, recite mi: gdje su u Crkvi stručnjaci za pokazivanje božanske ljubavi?

Gdje su oni koji mogu zadovoljiti duboke potrebe srca prestrašenih muškaraca i žena u svijetu koji se suočava sa smrću? Gdje su oni koji se brinu? Oni koji imaju razumijevanja? Oni koji imaju vremena saslušati? Oni koji znaju suosjećati i podnositi tuđu nevolju?

Neki mladić iz Harlema sreo se jednog dana na uglu ulice s propovjednikom koji mu je često govorio da ga Bog ljubi. Pošto mu je to i sad rekao, mladić je odgovorio: "Zlo mi je i umoran sam od slušanja ljudi koji govore o ljubavi. Želim vidjeti ljubav koja ima ruke i noge."

Ima li u Crkvi nekog tko želi pomoći ovome mladiću?

Gdje su stručnjaci koji mogu, kao što je to mogao Isus, pretočiti Božju ljubav u riječi; riječi koje su mogli razumjeti ogrubjeli ribari ili nepismene prostitutke?

Gdje su osobe koje će moći odmah objaviti Božju ljubav samim izrazom svojega lica i tonom svojega glasa?

Gdje, gdje su stručnjaci za ljubav? Čovječanstvo koje se nalazi na putu propasti već dugo čeka njihov zakašnjeni izlazak na scenu najdubljih ljudskih potreba.

Svijetu ništa nije toliko potrebno kao ljudska bića koja su spremna otkriti Spasiteljevu ljubav. Cijelo Nemo čeka na muškarce i žene čijom nesebičnom pomoći Bog može otkriti ovu nezadrživu silu kršćanstva.

Bog je ljubav. A ti?

3

Opredijeljeni za ljubav

“Ljubavlju vječnom ljubim te, zato ti sačuvah milost.” (Jeremija 31,3)

Tog jutra moj dobar prijatelj, svećenik u jednoj velikoj bolnici, ušao je u sobu tek primljene bolesnice. Punija prosijeda žena pedesetih godina koju je zatekao u sobi nije samo bila bolesna, već i vrlo uplašena i duboko uznemirena.

Zastajući pokraj njezinog kreveta, svećenik se na svoj ljubazni način počeo predstavljati.

Prije nego što je to uspio i izraziti, žena je planula: “Ne želim vidjeti nikakve svećenike. Imam ja svoju Crkvu. Volim put u koji vjerujem i ne želim da mi se bilo što drugo propovijeda. Ne želim da me posjećujete dok sam ovdje u ovoj bolnici. Molim vas, ostavite me na miru!”

Svećenik se polako okrenuo, spreman da napusti sobu. Ali zastao je i tiho rekao: “Nisam vam došao propovijedati. Došao sam vam govoriti o Božjoj ljubavi.”

Bolesnica se za trenutak trgnula. Njezina napetost kao da je popustila. Nasmiješila se i kazala: “Dobro, onda udite i sjednite. Upravo mi sada treba puno Božje ljubavi!”

Moj prijatelj je svakodnevno posjećivao ovu bolesnicu dok se nalazila u bolnici, jer je ona to željela. Među njima se razvilo pravo, iskreno prijateljstvo, a svećenik je kasnije pričao da je ona ubrzo postala osoba potpuno otvorena za Evandelje.

Psihologija jasno ukazuje da je najveća i najhitnija potreba svakog ljudskog bića da bude voljeno i prihvaćeno. Sve drugo u životu ovisi o tome kako je ova velika potreba zadovoljena.

Sâm Bog usadio je u srca svih ljudi ovu duboku želju i potrebu za ljubavlju i druženjem. To je zapravo Božji sveobuhvatni dar Njegovoj djeci. Neosporna je činjenica da ta potreba postoji čak i u životu najokorjelijih osoba, čak i onih koji misle da su sami sebi dovoljni.

U trenucima svoje agonije i iskušenja u Getsemaniju, Krist je čeznuo za suosjećanjem svojih učenika. Želio je da netko bude kraj Njega, da se brine za Njega i da Ga razumije. Nažalost, nije bilo nikoga.

Samostalan i odlučan, apostol Pavao je često žudio za suosjećanjem i prijateljstvom kad je, obavljajući pionirski rad za Boga, bio pritisnut poteškoćama i osamljenošću.

Bog je u sve nas usadio snažnu želju da budemo voljeni. Otac je tako omogućio i svoj ulazak u naš život.

Tko god traži Boga, čini to zato da zadovolji svoju potrebu za ljubavlju i prihvaćanjem. U skladu s ovom istinom Otac sve ljude privlači k sebi.

Ovo je i temelj na kojemu kršćani moraju zasnovati sve svoje napore da uspostave Božje kraljevstvo u srcima svojih prijatelja. Svi koji dožive da budu spašeni, bit će spašeni zahvaljujući ljubavi. A ljubav počinje u Bogu: "Ljubavlju vječnom ljubim te, zato ti sačuvah milost." (Jeremija 31,3)

Samo ljubav može porušiti zapreke. Samo ljubav otvara vrata ljudskih srca za istinu, jer ona ispunjava njihovu najveću potrebu. Svakom ljudskom biću potrebno je mnogo ljubavi!

Bog ima dovoljno ljubavi da zadovolji sve potrebe svijeta koji je toliko želi. Bog ima dovoljno ljubavi da je svakome daruje u izobilju.

Postoji samo jedan problem.

Ljubav nije stvarna i ona nema svoju vrijednost ako se ne pokaže. Iz razloga poznatog samo Njemu, Bog je učinio da u pokazivanju svoje ljubavi ovisi o svojem narodu. On je svoje dragocjeno blago stavio u zemaljske posude. Izabrao je ljudska bića da prenose Njegove blagoslove svijetu. Njegova slava treba svijetliti kroz njih i rastjerati tamu grijeha. Bog želi da ljudska bića pomognu grešnicima, onima kojima je potrebna služba ljubavi, i da ih vode k Njemu.

Bog želi da čovjek postane posrednik, prenositelj topline i ljubavi svijetu: "Svjetiljka je Gospodnja duh čovječji..." (Izreke 20,27)

Doista je tragično što je Božji narod toliko puta pustio izvršiti svoju jedinstvenu, Bogom danu ulogu. Žalosno je što je tako često propuštao pokazati Božju ljubav. Sebičnost i hladnoća gotovo su ugasili plamen ljubavi. Neki koji tvrde da su kršćani, zaboravili su da Bog od njih očekuje da predstavljaju Krista.

Što znači predstavljati Krista? To znači otkrivati Božju ljubav ljudima, kao što je to Krist činio. Ta ljubav je bila sila koja je sve ljude privlačila k Njemu. Izraz ljubavi na Njegovom licu, ljepota Njegovog karaktera koja se mogla zapaziti u izrazu lica i tonu glasa privlačila je sve koji još nisu bili ogrezli u nevjerstvu.

Bezgranična Božja ljubav bila je omiljeni predmet Kristovog kazivanja. On je govorio o njoj, otkrivao je

svojim životom, On sâm bio je Ljubav. Kristov posebni dar ljudima bila je ta iznimna mogućnost promatranja stvarne Božje naravi. Objavljivanje te žive istine, u kojoj se otkrila Očeva želja da zadovolji najveću čovjekovu potrebu, bila je i svrha Njegovog dolaska na Zemlju.

To dragocjeno poznavanje Boga, ta ljubav doživljena s Bogom, veliki je dar povjeren Božjem narodu. Bog želi da ga podijelimo sa svijetom.

Svaki kršćanin treba biti prenositelj ljubavi!

Ponegdje i ponekad je ova nebeska vizija koju Otac ima za nas gotovo izgubljena. Mi ljudi naglašavamo ono što je manje važno.

Najlakše je počinuti najveći grijeh, jer je to najtananija promjena u čovjekovom životu i najteže ju je prepoznati u sebi. Društvo će brzo natjerati ubojicu da sagleda svoj zločin. Preljubnik zna u svom srcu da je prevario. Lopov koji ima imalo razuma zna da njegova djela nisu moralna i pravična. Ali kad je u pitanju onaj tko krši zakon ljubavi, tada jedino tihi glas savjesti može doprijeti do njegova okorjelog srca. Taj nježni glas može se lako ušutkati. Trajno.

Zbog čovjekove sklonosti i težnje da stalno živi samo za sebe, okorjelost i bezosjećajnost rastu u nama kao skriveni rak. Postajemo nezainteresirani za potrebe drugih i jedva smo svjesni što se s nama zbiva. Primjerice, liječnik se može u tolikoj mjeri priviknuti na rutinsko obavljanje svojega posla, da će s vremenom postati neosjetljiv te ubrzo više neće liječiti bolesnike, već samo obavljati profesionalno pružanje pomoći za ukočena leđa, čir na probavnim organima ili slomljenu potkoljenu kost. Više neće biti svjestan potrebe da liječi ljude. Devet desetina onih koji su došli k njemu sa svojim strahovima i bojaznima, imaju veće potrebe i poteškoće od onih koji se mogu liječiti tabletama ili skalpelom.

Čak ni propovjednici nisu otporni na najveći grijeh. Propovjednik za godinu dana može istrošiti jedan auto ostvarujući “dobar crkveni program”. On može brinuti za proračun, održavati odborske sjednice, propovijedati doktrinalno ispravne propovijedi o stanju mrtvih, a da istodobno potpuno zanemari stanje živih, stanje ljudi iz njegovog stada s njihovim stvarnim potrebama, stanje naroda kojemu je potreban netko, bar propovjednik, kao osoba koja se stvarno brine, osoba koja se trudi razumjeti. Ljudima je potreban netko tko je spreman razgovarati o životnim vrijednostima, netko tko će se moliti s njima i za njih više nego što mu to dužnost nalaže kad ih jednom u godini, po određenom redu, posjeti na dvadesetak minuta.

Propovjednik lako može steći unutarnji osjećaj kako neće biti uspješan sve dok mu se ne pruži prilika da jednog dana “služi” u kakvoj “velikoj crkvi”. Među propovjednicima je također uobičajena misao da neće biti uspješni ako se jednom ne nađu iza nekog crkvenog administrativnog stola. Tek tu, smatra se, čovjek može imati prednost da istinski i silno služi Bogu.

Iako su takvi položaji možda nužni za praktičan rad Crkve, i iako neki doista moraju služiti na taj način, nepobitna je istina da jedan takav ured može vrlo lako postati mjesto udaljavanja od ljudi i njihovih stvarnih potreba.

Govoreći o sklonosti prema ravnodušnosti u odnosu na druge, dr. David Duffie u knjizi *Psihologija i kršćanska religija* piše: “Ponekad liječnik pokazuje više zanimanja za postavljanje znanstvene dijagnoze nego za pružanje pomoći nesretnom ljudskom biću. On tako postaje ‘dobar’ znanstvenik, ali slab liječnik. Isto iskustvo se pojavljuje i u radu propovjednika. On može postati tako revan za čisti nauk, da zanemari njegovu

praktičnu primjenu u ljubavi prema dušama vjernika, postajući tako 'dobar' teolog, ali loš propovjednik."

Nitko, bez obzira na kakvom se položaju nalazio, nije oslobođen iskušenja da postane nemaran prema drugima. Uskraćivanje ljubavi, naša nehumanost prema drugima naš je najveći grijeh.

Riječ "nehumanost" obično predočava sliku neke bespomoćne, vezane žrtve koja je izložena mučenju. Ta riječ podsjeća na sprave za mučenje, lomače na gomili drva i barbarske postupke poput onih u velikim seobama naroda. Tada je i nastao strašan običaj da se ruke i noge osuđenoga na smrt vežu za konje. Četiri snažne životinje, potjerane u galop u različitim pravcima, ras-trgnule bi, raščetvorile bespomoćnu osobu.

Uvijek sam o takvom djelu mislio kao o krajnjoj okrutnosti, pravom primjeru čovjekove neljudskosti prema čovjeku. Nisam shvaćao da bi se ova optužba mogla uputiti i meni, da je i moj najveći grijeh nehumanost prema bližnjem.

Nisam sebe smatrao čovjekom koji bi uživao u zlostavljanju nekoga. Nisam sebe nikada smatrao okrutnim po naravi. Takva misao nikada nije zapekla moju savjest, jer sam bio siguran da za tako nešto ne bih mogao biti optužen niti kriv.

Tek kad sam shvatio da kršćanstvo nije više nego ono što je Krist rekao, da se ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjima izražava najprije u služenju njihovim potrebama, razumio sam da bi moj najveći grijeh doista mogao biti ono što smo primijetili.

Prmatrajući sebe iz takve perspektive, uočio sam svoj nedostatak ljubavi. Vidio sam kako sam često propuštao priliku da pokažem brigu za bilo koga osim za sebe. Napokon sam shvatio da sam se gotovo sasvim uputio "svojim putovima". Otkrio sam da sam, prema

biblijskom određenju, duboko u sebičnoj grešnosti. Naravno, za to vrijeme držao sam sve Božje zapovijedi i živio “dobrim”, “moralnim” životom.

Shvatio sam: nije bilo toliko zlo ono što sam činio. Zlo je bilo ono što nisam činio, ono što sam uskratio drugima. Upravo je to bilo pogrešno i zlo.

Na kraju, sagledavajući sebe u cijelosti, mogao sam samo zavapiti: “Oče, oprosti mi što sam bio tako nečovječan prema svojim bližnjima!”

4

Što je ljubav

*“On mu odgovori: ‘Ljubi ...!’”
(Matej 22,37)*

O ljubavi, čini se, postoji puno više predrasuda i pogrešnih shvaćanja nego o bilo čemu drugom. Jedna od najljepših istina koju Bog može otkriti tebi i meni jest da ljubav nije takva kakvom smo je uvijek možda zamišljali.

Za mnoge se ljubav može najbolje opisati kao topli osjećaj jedne osobe prema drugoj. Ako ne osjećaš naklonost, dobru volju ili sućut prema nekome, tada tu osobu, smatra se, ne voliš.

To je određenje *ljudske* ljubavi. To je, također, i pogrešno određenje kršćanske ljubavi. Kršćanska ljubav nije samo osjećaj. Ona je zapravo svjesno stanje uma predanog Bogu. Ona je određeno stanje volje podređeno Božjoj volji.

Voljeti, to jednostavno znači iskoristiti moć izbora koju nam je Bog dao da, bez obzira na osjećaje, kažemo i učinimo ono što je najviša dobrobit za drugoga.

Čista i sveta ljubav nije osjećaj. Ona je načelo.

Najveća Božja zapovijed ne glasi: “Trebaš osjećati ljubav!” nego “Ljubi!” Sve dok naš um djeluje, mi mo-

žemo držati ovu zapovijed. To činimo svojom odlukom da ljubimo Boga i druge ljude.

Mnogi iskreni kršćani ozbiljno se brinu o svojim osjećajima prema Bogu. Velik broj njih je razočaran i obeshrabren, jer im izgleda da nikada nisu doživjeli onu dubinu osjećaja koju jedan kršćanin treba imati prema Njemu. Takvi neprestano osjećaju krivnju što je vrijednost njihove ljubavi i topline koju osjećaju prema Bogu često beznačajna.

U toj svojoj nedoumici oni znaju da treba voljeti Boga više nego bilo koga drugoga i bilo što drugo. Ipak, oni ne uspijevaju postići čak niti onoliko ljubavi prema Njemu koliko imaju prema nekim ljudima, bez obzira na sav trud i napor koji su uložili u tom pogledu. Nije malo onih koji su se tako razočarali zbog prividne nesposobnosti da drže zapovijed o ljubavi, da su odustali od kršćanstva. Zaključili su da nikada neće moći ljubiti Boga onoliko koliko misle da bi to trebalo. Zato su se pomirili s mišlju da za njih nema nade.

Kad sam se i sâm našao u prigodi da analiziram sebe, na kraju sam morao priznati da sam osjećajno dublje vezan za svoju ženu nego za Boga. Često sam osjećao topliju i nježniju ljubav prema njoj nego prema Njemu. Moji osjećaji prema njoj imali su veću emotivnu snagu nego oni koje sam imao prema Bogu.

Međutim, shvatio sam da sam, usprkos tome, koristio i uporno nastavljao koristiti moć svojega razuma, odlučujući svakodnevno stavljati Boga na prvo mjesto u svojem životu. Odlučio sam Njega postavljati ispred samoga sebe, ispred svoje supruge i svoje djece. Sad znam da je to zapravo značilo ono: najviše voljeti Njega.

Ako je ikada došlo do sukoba između onoga što je moja žena željela da učinim i Božje volje, odlučivao sam

da Božju volju stavljam ispred njezine. Prema tome, premda je moja emotivna povezanost s mojom ženom možda i bila veća, ipak je moja ljubav prema Bogu bila dublja. Kroz izraze moje volje i mojih postupaka pokazalo se da sam odlučio prvo mjesto u svom životu dati Bogu.

Iako često može izgledati da je Bog, koga nikada nismo vidjeli, ponekad vrlo udaljen od nas, moramo Ga i dalje voljeti više nego ikoga i išta na svijetu, jednostavno zato što smo odlučili da u našem životu bude tako. Stoga u skladu s tim ostvarujemo svoju odluku, stavljajući uvijek Božju volju na prvo mjesto — ne obazirući se na osjećaje.

To je jedini mogući način da volimo i one koje inače ni zbog čega ne bismo voljeli — one osobe koje nam emotivno ništa ne znače i koje u nama čak izazivaju negativne osjećaje.

Tako je Isus Krist mogao ustrajati u ljubavi i prema onima koji su Ga pljuvali, onima koji su Ga bičevali i proljevali Njegovu krv, prema ljudima opsjednutim demonima koji su Ga ubili.

Njegovi postupci i riječi jasno su govorili tim bijednicima: “Možete mi učiniti što god želite, ali upamtite: ništa, doslovno ništa što ćete mi učiniti neće biti dovoljno snažno da me natjera da vas prestanem voljeti. I dalje ću se držati svoje odluke da vas ljubim, da govorim vašim srcima i radim za vas, kao što to i sad činim.”

Kad je zašao u završnu krizu, Isus nije želio biti odvojen od zajednice koju je imao s Ocem i nije želio umrijeti za te neprivlačne, grube, nezaslužne grešnike. Zapravo, On se usrdno molio Ocu da, ako postoji bilo kakva druga mogućnost, ne podnese ovu žrtvu.

Tu konačnu, bolnu odluku Isus nije donio zato što je želio proći kroz stradanje. Upravo zato što je toliko

volio Oca, Isus je odlučio učiniti ono što je Otac od Njega očekivao. Neka bude volja Tvoja, bez obzira na osjećaje!

Najveće djelo ljubavi koje je svemir ikada vidio nije bilo zasnovano na osjećajima! Ovo neshvatljivo čudo, djelo o kojemu će s dubokim strahopoštovanjem razmišljati i ljudi i anđeli kroz beskrajnu vječnost, bilo je rezultat Isusove odluke i spremnosti da snagom svoje-ga uma odluči staviti Božju volju na prvo mjesto, iznad osjećaja i sklonosti.

Ovim neusporedivim Kristovim djelom otkriveno je svim ljudima za sva vremena što je bît Božje ljubavi.

Uzvišeni božanski primjer pokreće nas da i sami odlučimo voljeti one za koje možda nemamo tople osjećaje, koji nam se možda suprotstavljaju; bez obzira na to što čine ili nam govore, i bez obzira kako nam mrski mogu postati.

Čovjek ne može shvatiti takvu ljubav. To je nesumnjivo dio tajne Božanstva. Koliko god se trudili, ljudska srca takvu ljubav nikada neće moći izgraditi. Ipak, usprkos toj činjenici, Isus je odlučno zapovjedio svojim učenicima: "Ljubite svoje neprijatelje!" (Luka 6,27) Njegova zapovijed sadrži uvjerenje da možemo uspješno voljeti i onda kad bismo po svojoj naravi mrzili. On će nam dati snagu da prema svim ljudima postupamo s ljubavlju. Upravo onako kao što je On činio.

Booker Washington, poznati američki crnački pedagog, jednom je rekao: "Nikome neću dopustiti da me tako nisko spusti da ga zamrzim."

Ljudi koji su slijedili stope svojega Gospodina i stvarno voljeli, usprkos neprijateljstvu i mržnji, mogli su to ostvariti samo zato što su kao ovaj čovjek čvrsto odlučili da to tako bude. Bog je poštovao tu njihovu odluku i dao im nadnaravnu snagu da je ostvare rije-

ču i djelom. Dakle, kršćanska je ljubav vladavina uma nad osjećajima. Čovjek koji ima Isusovog duha postaje sposoban opredijeliti se za takvu bezuvjetnu, trajnu ljubav, koja se ne može ograničiti nikakvom vrstom osjećaja.

Kršćanin tako postaje sposoban da prema ljudima uvijek postupa s ljubavlju i da ne odgovara na njihovu neljubaznost.

Kakav dragocjeni dar! To je ljubav. Ljubav u svojoj pravoj veličini. Oslobođena ljubav, nesputana promjenjivim osjećajima! Blago podijeljeno Božjim sinovima. Sada.

To je tvoje i moje nasljedstvo koje treba podijeliti s ovim svijetom suočenim sa smrću.

5

Bezuvjetna ljubav

“Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.”

(Rimljanima 5,8)

Očekivao sam da će to biti zanimljiv razgovor. Mladi teolozi na praksi, sa svojim profesorima, dolazili su iz raznih ustanova južne Kalifornije. Neki od njih radili su u duševnim bolnicama, drugi u zatvorima za žene i muškarce; neki, među kojima sam bio i ja, služili su u općoj bolnici.

Budući da su svi obuhvaćeni ovim programom bili propovjednici, ili studenti teologije, očekivao sam da će to biti skup ljudi opredijeljenih da sačuvaju tradicionalne vrijednosti. Već na prvom sastanku moje su se pretpostavke obistinile. Svi su bili lijepo odjeveni. Mnogi su imali crna ili tamnosiva odijela, lijepe kravate i dobro ulaštene cipele. Skupina je izgledala upravo onako kako sam očekivao da će izgledati propovjednici i studenti teologije pred diplomskim ispitom.

S jednom iznimkom. Bio je to Paul.

Kad je ušao u prostoriju, začudio sam se. Izgledao je kao da je upravo stigao s festivala rock-glazbe. Kosa mu je padala na ramena. Umjesto pristojnog odijela,

na sebi je imao loše skrojene hlače od zelenog samta i staru košulju s crvenim i bijelim prugama.

Najprije sam pomislio da je štíćenik jedne od ustanova u kojima smo služili te da ga je propovjednik doveo da bi uz njegovu pomoć zorno prikazao kako treba voditi savjetodavni razgovor, ili nešto slično. Zamislite moje iznenađenje kad je došao red na njega da se predstavi. Ustao je i tada smo shvatili da je riječ o studentu teologije koji se priprema za pastorski rad u posebnim ustanovama. Ovaj mladić uskoro će biti specijalist za pružanje pomoći ljudskim dušama?! O, ne!

A onda se u mojoj duši počelo nešto zbivati. Stvarao se nekakav otpor. Što taj mladić misli da predstavlja? Zašto je došao na ovakav sastanak? Bila je to uvreda. Kako će se samo s takvom kosom susretati s bolesnicima u bolnici u kojoj treba raditi? Bio sam izbezumljen.

Moram priznati da mi se ta neobična osoba nije sviđjela. Poželio sam da ode, ili na neki način promijeni svoj izgled, da bude kao i ostali.

U tom trenutku pomislio sam da nikada ne bih mogao biti prijatelj s Paulom. Moje neprijateljstvo prema njemu bilo je dosta snažno. Bojim se da me je to sprečavalo da ga iskreno volim kao drago ljudsko biće. U meni kao da je njegov izgled precrtao svaku mogućnost da mu govorim o bilo kakvoj dubljoj namjeri koju Bog može imati s njegovim životom.

Zapravo, on se previše razlikovao od mene. Nije ispunio moja očekivanja. Nisam odobravao njegov izgled. Nije mi se sviđjao. Nisam bio spreman prihvatiti ga takvog kakav je bio.

Možda se moj stav prema Paulu nikada ne bi promijenio da se jednom nisam našao pokraj njega u dvorani dok smo se kao skupina vraćali s ručka. Predstavili

smo se jedan drugome i započeli razgovor. Napokon, mogao sam biti iskren prema njemu.

Otvoreno sam mu rekao da mi se njegov izgled ne sviđa i naveo razgovor na to kakav odnos može uspostaviti s osobama kojima treba pružiti pomoć. Za samo nekoliko minuta saznao sam dosta o Paulu. Bio je iskren, otvoren i slobodno je govorio o sebi. Objasnio mi je da nema dovoljno novca i da mora puno raditi da bi se školovao. Svirao je u nekom sastavu u predgrađu Los Angelesa. Njegova duga kosa pomagala mu je u tom poslu. A jedino dobro odijelo koje je imao morao je čuvati za nastupe.

Dok je govorio o svom praktičnom radu u bolnici u koju je bio raspoređen, stekao sam dojam da je vrlo zainteresiran za sudbinu ljudi i da im stvarno želi pomoći.

Dok smo razmjenjivali iskustva, osjećao sam kako mi Paul postaje sve bliskiji. Do kraja našega razgovora moji prijašnji osjećaji ljutnje i otpora potpuno su nestali. Čak smo postali dobri prijatelji. I dalje nisam volio njegovu dugu kosu, ni njegov neuredan izgled, ali mi se on svidio i počeo sam ga razumijevati i prihvaćati.

Zatim sam počeo ozbiljno razmišljati. Što bi bilo da nismo povelili ovaj razgovor? Što bi bilo da Paul nije imao strpljivosti da mi objašnjava neke pojedinosti iz svojega života? Bi li mi i dalje bio neprivlačan? Koliko puta sam bio takav prema nekom drugom? Odbacujem li često neke osobe samo zato što one ne izgledaju onako kako mislim da bi trebale izgledati? Ili zato što se njihova vjerovanja razlikuju od mojih? Možda imaju ideje koje mi se ne sviđaju? Ili navike koje ne odobravam? Jesu li moji odnosi s ljudima, protočnici kroz koje Bog želi izraziti svoju ljubav prema ljudima, često ograničeni

zbog mojih negativnih osjećaja i reakcija, ili nedostatka simpatije i razumijevanja?

Iskustvo koje sam tog dana doživio s Paulom pomoglo mi je možda više nego bilo što drugo da kristalno jasno shvatim da istinska ljubav ne postavlja uvjete. Bezuvjetna ljubav je dovoljno velika i dovoljno duboka da prihvaća ljude takve kakvi jesu — jednostavno zato što postoje. Tužno je što je ovo vrlo rijetka pojava, čak i u Crkvi. Naša ljudska ljubav tako je uvjetna. Na ovom svijetu od ljudi očekujemo da posjeduju određene vrijednosti prije nego što pokažemo spremnost da ih volimo. Prosječna osoba je već od svojega rođenja programirana da voli samo pod uvjetom. Posljedica toga je da rastemo s osjećajem da svaku ljubav moramo “zaraditi”. Moramo je zaraditi svojim dobrim ponašanjem, ugađajući drugima, ili jednostavno svojom uljudnošću. Ovo nas, naravno, samo uvodi u začarani krug.

Budući da je u nas duboko usađen dojam da moramo “zadovoljiti” svoje roditelje, prijatelje ili bilo koga drugog da bismo bili voljeni, mi očekujemo da tako i drugi budu spremni ugoditi nama, ako žele našu ljubav.

Ovaj duboko ukorijenjeni stav čini da je po ljudskom nemoguće voljeti bilo koga tko se ne slaže s nama, ili tko drukčije vjeruje, ili postupa onako kao što, po našem prosuđivanju, ne bi trebalo postupati.

To što svi ljudi imaju potrebu ne samo da budu voljeni nego i da vole, često nas navodi na iznimne napore u postupanju s ljudima. Pokušavamo ih promijeniti i uklopiti u ono što želimo da oni budu, kako bismo ih tada mogli voljeti. Zato posvuda vidimo ljude kako pokušavaju promijeniti, upravljati, vladati i nadgledavati druge.

Nažalost, to je često podsvjesni motiv kod mnogih takozvanih “svjedočenja”. Čini nam se da nam je duž-

nost ići “mijenjati” svijet — promijeniti ljude tako da bismo ih mogli voljeti, da bi ih Bog mogao voljeti i da bi, ako se stvarno uspiju dovoljno promijeniti, bili “spaseni”.

Ako ti i ja postupamo na taj način, krivi smo što izvrćemo sliku o Božjem karakteru. Predstavljamo ljudima Božju ljubav kao uvjetnu, kao što je naša.

Ali Njegova ljubav nije takva — i to je radosna vijest!

Možda mislimo da jest. Možda o Božjoj ljubavi gajimo ovu ozbiljnu zabludu još od vremena kad smo slušali kako nam netko, zato što smo bili nemirni, kaže: “Ti, nevaljali dječake! Zar ne znaš da te Isus ne može voljeti kad se tako ponašaš!” Takvi ljudi niti razumiju niti su iskusili dubinu bezuvjetne Božje ljubavi.

Ipak, tijekom godina takvi su utjecaji oblikovali naš stav. Napokon, i mi smo postali osobe koje prenose pogrešno i opasno uvjerenje da ljudi moraju zadovoljiti određene uvjete da bi bili dostojni Božje ljubavi.

To nije vijest koju nam je Otac dao da je objavimo. Bog nikoga od nas nije zadužio da mijenja ljude. On samo traži i zapovijeda da ih volimo. Takve kakvi jesu. Upravo kao što On čini.

Za vrijeme svoje zemaljske službe Isus Krist nikada nije ni pokušao nadgledati bilo koga. Njegova vijest nije bila: “Promijenite se da bi vas Otac mogao voljeti”, niti “Promijenite se da bi vas Otac mogao spasiti!” Ljudi koji su bili dirnuti Njegovim iznimnim životom nisu se pokajali da bi ih On mogao voljeti; oni su se pokajali, odbacili grijeh i otpočeli se mijenjati zato što ih je On volio! Obilno! Bezuvjetno!

Kristova ljubav prema čovjeku bila je tako postojana, tako istinska, tako spontana, da ih je mogao prihvaćati takve kakvi jesu. S grijesima i manama.

Isus je imao opravdan razlog da svoju službu posveti “finim” ljudima tadašnjeg društva. Onima koji su uživali blagoslove i pripadali uglednima, onima koji su se dobro odijevali i često se kupali i čiji je ugled bio čist kao i njihov izgled.

Lako je mogao naći uvjerljive izgovore da se ne druži s osobom kakva je bila Marija Magdalena. Mogao je lako zaključiti da se Njegov položaj i utjecaj ugrožavaju time što Ga mogu vidjeti u društvu s jednom takvom ženom! To bi moglo imati loš utjecaj na Njegov karakter. Moglo je omesti Njegovu službu za nekog mnogo zaslužnijeg. Zašto bi trošio svoje vrijeme baveći se talogom ljudskog društva, kad je pred Njim bilo samo nekoliko kratkih mjeseci da obavi svoje važno poslanje na Zemlji?

Zar nije mogao zaključiti da bi bilo puno prikladnije kad bi k Mariji poslao neku biblijsku učiteljicu da je posavjetuje i razgovara s njom. Mogao je tu zadaću povjeriti nekom od utjecajnijih crkvenih službenika. Oni će već pronaći način za postupanje s takvom osobom. Možda je o njoj mogao obavijestiti i socijalnog radnika.

Srećom za nju, i za nas, Spasitelj nije ograničavao svoju ljubav. Ta je ljubav bila na raspolaganju i pijancu, i lopovu, i prostitutki, kao i svakoj drugoj osobi. Bila je to Božja ljubav koja ne zna za zapreke, ljubav koja ne zahtijeva, nego prihvaća. Ljubav koja ne odbacuje i ne osuđuje, već podiže i iscjeljuje.

Budući da je svoj život proživio na tako dojmljiv način, On ga je i položio u najveličanstvenijem izražavanju bezuvjetne ljubavi koju je svemir ikada vidio i koju će vidjeti.

“Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.” (Rimljanima 5,8)

U svjetlu Božje spremnosti da nas toliko ljubi i da nam, takvima kakvi jesmo, u našem jadnom i grešnom stanju, toliko prašta, sasvim je neprihvatljivo naše očekivanje da se bilo tko mijenja ili stječe kakve zasluge prije nego što ćemo mi postati spremni da mu poklonimo našu oskudnu ljudsku ljubav.

Takvo postupanje zaslužuje daleko više prijekora, čak više i od sramnog postupka dužnika iz Kristove usporedbe. Svojim lošim poslovanjem taj čovjek je nagomilao dugova u ukupnom iznosu od, otprilike, današnjih šest milijuna dolara. Milostivi kralj oprostio mu je sav dug za koji mu je osobno bio odgovoran. Da ne bi i dužnik i njegova djeca bili prodani kao roblje, u cijelosti mu je otpisao dug.

Istog tog dana se taj čovjek, kojemu je darovana tolika milost i oprost duga, susreo sa svojim prijateljem koji mu je dugovao iznos jednodnevne zarade.

Zgrabivši čovjeka koji je dugovao tako malo novca, ovaj je dužnik — kojemu je upravo bio oprošten veliki dug — zahtijevao da mu odmah isplati svotu. I pored toga što je jadnik molio i obećavao da će vratiti čim bude mogao, ovaj ga je strpao u zatvor. Na taj način onemogućio je da mu novac doista bude vraćen. Čovjeku kome je oprošten veliki dug to je donijelo zadovoljstvo osvete.

Kralj je uskoro za sve doznao. Pozvao je slugu koji nije htio praštati, ponovno mu pripisao dug i osudio ga na izdržavanje kazne. Riječi osude koju je kralj izgovorio imaju iznimnu vrijednost za sve nas, nezaslužne grešnike, nespremljene da opraštamo i prihvaćamo: “Zar nije trebalo da se i ti smiluješ svome drugu kako sam se i ja tebi smilovao?” (Matej 18,33)

Ako Bog može voljeti i prihvatiti mene takvog kakav jesam — sebičnog, zlog, buntovnog, neljubaznog, kriti-

čki raspoloženog, neposlušnog i nevjernog; tko sam ja da osuđujem, ne prihvaćam i ne volim svoje bližnje?

William Shakespeare je rekao: “Mani se osuđivanja, jer smo svi gešnici.”

Neshvatljiva činjenica da je Božja bezuvjetna ljubav učinila da mi On sve oprostí, meni potpuno nezaslužnom, čini me vrlo ganutim. Kako bih sada mogao izgovoriti ijednu grubu riječ osuđujućí nekoga, bez obzira koliko mi se možda ne sviđa njegov izgled ili ono što radi i vjeruje?

Moj dug prema Bogu je tako velik, a pritužbe koje imam na druge u usporedbi s njim toliko su neznatne i sićušne, da im moram dopustiti da se istope i nestanu pod utjecajem topline Očeve duboke samilosti.

Tek kad to učinim, počinjem učiti kako treba usvojiti Božji način pokazivanja ljubavi prema drugima.

Božja ljubav je jedina besplatna ljubav koja postoji na svijetu. Udaljena od Boga, ljudska ljubav — bez obzira na to koliko je čista i kakvi je snažni osjećaji prate — uvijek podrazumijeva i jedno “ako”, prikvaćeno poput ceduljice s cijenom.

Ovo uništava njezinu mogućnost da zadovolji i sve druge, a ne samo površne potrebe onih kojima je namijenjena. Ona ne može iscijeliti. Ne može podignuti. Ne može spasiti. Ograničena je da voli samo one koji “zaslužuju”, i to samo dok je “zaslužuju”. Njezina nedovoljnost napokon ostavlja ljude da propadnu bez nade.

Katherine Porter u svom djelu *Brod luđaka* kroz jednu od osoba, koja nije osobito mio tip, gorko uzvikuje: “Voli me! Voli me usprkos svemu! Bez obzira volim li te ili ne! Bez obzira jesam li takva da mogu biti voljena, bez obzira možeš li voljeti! Čak i ako ne postoji ljubav, voli me!” Ovaj zov leži duboko u srcu svakog ljudskog bića koje ne poznaje ljubav svojega nebeskog

Oca. Na ovaj zov nijedno ljudsko biće ne može odgovoriti sám. Međutim, kad god ti i ja pozitivno odgovorimo na taj očajnički, možda čak i neizražen poziv, možemo biti sigurni da to Bog čini u nama i preko nas, da bi svoju spasonosnu i bezuvjetnu ljubav podijelio sa svijetom.

“Ljubite i vi pridošlicu, jer ste i sami bili pridošlice u zemlji egipatskoj.” (Ponovljeni zakon 10,19)

6

Voljeti usprkos poteškoćama

“A vama koji me slušate kažem: ‘Ljubite svoje neprijatelje!’ ... Ako ljubite one koji vas ljube, kakvu nagradu zaslužujete?” (Luka 6,27.32)

Dvojica psihijatar, koji su imali ordinacije u istoj zgradi, često su se ujutro zajedno vozili istim dizalom. Onaj koji je izlazio prvi, svaki put bi se okrenuo i pljunuo na svojega kolegu. Drugi bi izvukao maramicu i obrisao se prije nego što bi izašao na sljedećem katu.

Pošto je iz dana u dan promatrao takav prizor, neki čovjek koji se vozio s njima više nije mogao odoljeti svojoj znatiželji: “Doktore, to uopće ne mogu razumjeti”, rekao je jednog dana kad je prvi psihijatar izašao na svom katu, “recite mi, zašto vaš kolega svakoga jutra pljuje na vas?”

“Ne znam”, odgovorio je psihijatar, “to je njegov problem!”

U suvremenom društvu biti tolerantan prilično je popularno. Ta površna tolerancija prema tuđim stavovima, vjerovanju i ponašanju postaje sve uobičajenija. Događaj s dvojicom psihijatar, međutim, jednostavno prikazuje ozbiljan nedostatak tolerancije koja postoji sama zbog sebe. Naravno, tolerantan stav prema ljudima

je nužan. Ali nedovoljan. Zamislite u kakvoj bismo nevolji bili kad bi nas Bog samo prihvaćao takve kakvi jesmo, grešni, a da ništa ne učini kako bi nas izbavio iz takvog stanja.

Isto tako, naš tolerantni psihijatar nije trebao tako lako prelaziti preko neobičnog načina ponašanja svojega kolege. Trebao se pobrinuti oko njega i poduzeti nešto čime bi mu pomogao.

On je, istina, bio tolerantan prema neugodnoj osobi, što je dobro; ali propustio je za tog čovjeka učiniti nešto više — pomoći mu.

Kršćani imaju isti problem.

Tolerirati nekog tko nas možda gnjavi i tko nas ne privlači za nas je svakodnevna pojava. Najzad, zaključujemo mi, njihov je problem što su takvi, a mi ćemo učiniti sve da podnesemo njihove nedostatke.

Međutim, kad je u pitanju nastojanje da se družimo s njima — ukazujući im ljubav i pažnju, pružajući im pomoć da duhovno, tjelesno i duševno napreduju — to je već nešto sasvim drugo. Za to je potrebno nešto više, znatno više. To se rijetko čini.

Mi se uglavnom trudimo svoju naklonost usmjeriti zanimljivim, privlačnim osobama — onima koji lijepo mirišu, koji se znaju lijepo ponašati i lijepo govoriti, koji se dobro odijevaju, imaju lijepo počeshljanu kosu i uvijek čiste zube.

Želimo njihovo društvo. Volimo ih pozivati u goste. Oni su “naš tip ljudi”. S njima imamo puno zajedničkog. Misle kao i mi. Takve osobe nas privlače.

Nema mjesta za stare, ružne, dosadne, siromašne, intelektualno slabije. Nema mjesta za one koji su po našoj ocjeni nemoralni ili nepoželjni iz bilo kojeg razloga. Takve ostavljamo da budu sami. Mi uspijevamo prema njima biti pristojni. Primjećujemo da postoje.

Reda radi rukujemo se s njima. Pokroviteljskim tonom pitamo ih za zdravlje. Prisiljavamo se zainteresirati za ono što nam govore. Ali u svemu tome jasno im dajemo do znanja da od njih očekujemo da ostanu na odstojanju i ne prilaze nam bliže. Čak i životinjama koje imamo kao kućne ljubimce dopuštamo toliko, pa i više.

Kad su pojedinci u pitanju, smatramo čak opravdanim to što ih odbacujemo. To je slučaj s onima koji pokazuju neprijateljstvo prema nama, onima koji su uvijek kritički raspoloženi, onima koji uvijek stvaraju napetost svojom trajnom sklonošću da proturječe, onima koji govore tako da ponižavaju sve ljude, koje ne možemo prihvatiti jer previše govore. Zbog mnogih se neugodno osjećamo jer premalo govore ili se neugladeno ponašaju, nepristojni su, oholi i hvalisavi.

Neprivlačne osobine ljudi koje ne volimo jesu izgovor, opravdanje što ih odbacujemo.

Možemo li ne samo podnositi i prihvaćati takve ljude, već ih i voljeti i služiti im?

Našu sposobnost da volimo uvjetuje nešto drugo. To su osobe od kojih uvijek očekujemo da budu simpatične i zasluže našu ljubav. Smatramo da se u njih uvijek možemo pouzdati i da će uvijek biti vrijedne naše pažnje. Takve su naše supruge, naši muževi, naša djeca, naš najbolji prijatelj, naš propovjednik. Kako postupamo kad i oni iznenada u našim očima prestanu biti vrijedni ljubavi? Hoće li to uzrokovati prestanak naše ljubavi kad iz nekog osobnog razloga prestanu biti ugodne osobe kakve su obično bili?

Bio je to jedan od najljubaznijih i najrazboritijih ljudi koje sam ikada sreo. Tog propovjednika poštovali su svi koji su ga znali. Srednjih godina, ali znatne energije i oduševljenja, širio je oko sebe duh zrelog autoriteta i živahnog poleta. Te osobine usmjerio je u pozitivnim

smjerovima: u rad za Crkvu i ljude kojima je služio. Bio je pun razumijevanja. Nisam znao nijednu priliku u kojoj je propustio da bude istinski prijatelj i strpljiv sa svima s kojima je surađivao. Osim jednom.

Bio sam među onima koji su vodili jednotjedno kampiranje za mlade. To kampiranje pretvorilo se u iskustvo koje se moglo nazvati ispitom izdržljivosti. Vrijeme je bilo loše. Neprestano je padala kiša i puhao vjetar, što je izazvalo velike neugodnosti kad god bi se neka aktivnost trebala obaviti na otvorenom prostoru.

Šatori su prokišnjavali. Bilo je sve hladnije. Polaznici su negodovali. Bilo je vrlo teško. Na dan kad je trebalo završiti kampiranje, priroda kao da nam je odlučila prirediti veliku završnicu. Snažni naleti vjetra, praćeni obilnom kišom, dostigli su svoj vrhunac upravo u vrijeme kad je vođa kampiranja, spomenuti propovjednik, žurno nastojao postići i učiniti sve što je bilo obvezatno pred očekivani odlazak.

Nekima između mladih bilo je lakše da ostanu suhi i koliko je moguće utopljeni, nego da izvrše svoje kamperске obveze koje su se nametale tog neugodnog jutra. Čak su i neki od vođa pokazali više zanimanja za poslove zbog kojih su morali ostati u šatoru, ili blizu logorske vatre.

Oduševljenje koje nam je vođa pokušao uliti malo je koga u kampu pokrenulo.

Postojao je spisak obveza koje je trebalo izvršiti. Propovjednik je vjerojatno držao na umu i poteškoće do kojih bi sigurno došlo ako bi prostor kad mladi odu ostao neuređan. Žurio je po cijelom krugu, sâm obavljajući mnoge poslove, uzalud tražeći pomoć. Potpuno moker, prozebao i jadan, mučio se i dalje.

I ja sam radio vani, na kiši. Dogodilo se da je vođa prolazio kraj mene upravo kad sam bio u najvećem po-

slu. Odmah je zapazio da ga ne obavljam onako kako je to on zamislio. Računao je da se može osloniti na mene, a sad je, eto, izgledalo da sam ga i ja iznevjerio. Nisam siguran u određivanju onoga što ga je izazvalo, ali upravo u tom trenutku taj je čovjek postupio vrlo "ljudski". Izraz njegovog, obično ljubaznog lica, postao je surov. U očima mu se vidio žestok gnjev.

Bio je sav napet od bijesa. Prišao je bliže mjestu na kojem sam stajao i teškim, ljutitim tonom uputio mi je strogi ukor. Zatim se brzo okrenuo i otišao.

Nisam se ni pokušao braniti. Vjerojatno zato što mi se nije pružila prilika, ili možda zato što sam bio iznenađen. Upravo sam bio svjedok čudnoj, ali ne tako rijetkoj pojavi. Gledao sam kako osoba koja se može voljeti postaje ona druga, koja se ne može voljeti.

Nikada prije ovaj čovjek nije mi dao nijedan povod da ga ne volim, ili da prema njemu osjećam nešto drugo osim najtoplijeg prijateljstva. Uvijek mu je pripadala punina moje ljubavi i poštovanja.

Sad sam imao izgovor, opravdanje da ga ne volim.

Nije potrebno reći: do večeri, kad je cijela zbrka prošla, taj je propovjednik opet postao strpljiva, ljubazna osoba, kao što je to uvijek i bio. Iako mi se nikad nije ispričao, njegov stav i svi postupci jasno su mi davali do znanja da mu je bilo žao zbog svega što se dogodilo.

Dokle god teče vrijeme, javljat će se i prigode u kojima čak i najdraže osobe u svojem životu, možda privremeno, nećemo moći voljeti. Možda će se oni samo za trenutak odvojiti od svojega zajedništva s Isusom, i tada će se njihova stara narav razmahati i pokazati.

Koliko je značajno za sve nas da znamo kako postupamo i koliko volimo u prigodama kao što je bila ova? Hoće li nas ponašanje drugih navesti da odgovorimo na isti način? Hoćemo li negativno reagirati, jer

naš “izgovor” kojim opravdavamo takav postupak postaje sve “jači”? Mogu li ljudi učiniti ili reći nešto što će uzrokovati uskraćivanje naše ljubavi?

Kaže se da je najteži poduhvat na svijetu voljeti ljude. To je istina, jer to uvijek znači voljeti grešnike. A ipak, svi smo takvi. To znači voljeti zle, sebične, grube, ponosite, prevarante, nezahvalne, razdražljive, sve one koji nose obilježje pale ljudske naravi. Ta obilježja se često pokazuju čak i u ponašanju onih od kojih očekujemo bolje.

Ti i ja moramo iskreno priznati: nismo sposobni voljeti takve grešnike. Prigode postaju prilično teške ako se ispostavi da je i tvoja supruga, ili tvoj suprug, jedan od njih. Ili se pokaže da su i naša djeca takva. Ili naš propovjednik. Ili čovjek iz susjednog ureda. Ili stara gospođa, naša prva susjeda.

Svojom sposobnošću da volimo samo pod uvjetom, mi ne možemo voljeti ljude koji su mnogo puta dokazali svoje nesavršenstvo. Ljudi će nas sigurno razočarati jer neće zadovoljiti mjerilo koje smo postavili prije nego što smo razvili svoju ljudsku ljubav.

Budući da su sve osobe s kojima se družimo po naravi nesavršeni i obični smrtnici — uključujući i osobu s kojom smo u braku, i one koje smo donijeli na svijet, i koje slušamo u crkvi — ne možemo imati pravu, postojanu ljubav ni prema kome od njih.

Kršćanin ne može dugo čitati Bibliju a da ne zapaži kako ona zahtijeva da budemo više od onoga što jesmo, više od ljudi. Ona neprestano poziva na uzvišeniji, svetiji način življenja i jasno kaže da Isus Krist želi ući u nas i ostvariti u nama nadnaravnu kakvoću.

Biblija tvrdi da nismo postigli nikakav uspjeh ako volimo samo one koji nas vole. “Ako ljubite one koji vas ljube, kakvu nagradu zaslužujete? I grešnici ljube

one koji njih ljube.” (Luka 6,32) Biblija nam ukazuje na neograničenu, nepromjenjivu ljubav, ljubav koja nadilazi sve prirodne osjećaje, i koju Otac želi ugraditi u naš život. Ta je ljubav neshvatljiva ljudskoj naravi. To je ljubav koja će učiniti da volimo i one koje je ponekad ili uvijek teško voljeti.

Čudesno je da se ova jedinstvena sposobnost daje samo kao dar. Ona je proizvod osobne, spasonosne zajednice s Isusom.

Nesebična ljubav je najveći dar koji Bog može dati. Ova ljubav nije rezultat trenutačnih prilika. Ona je božansko načelo, trajna sila. Oni koji ne prime Isusa, ne mogu je pokazati niti stvoriti. Samo oni koji se podčine Isusovoj ljubavi, moći će je pokazati drugima.

Govoreći o plodu Božjeg Svetog Duha u životu kršćana, apostol Pavao stavlja ljubav na prvo mjesto: “Plod su Duha: ljubav, radost, mir strpljivost, blagost, dobrotu, vjernost krotkost, uzdržljivost.” (Galaćanima 5,22.23)

Ljubav nastaje djelovanjem Božje sile u onima koje je osvojila Njegova ljubav. Božji Duh stvara izvore iz kojih u čovjekovom životu nastaju tokovi božanske ljubavi.

Zbog osjećaja dužnosti, ili neke krivnje, često se svim silama trudimo voljeti i one koje je teško voljeti. Ali sve to na kraju postaje beskorisno. Konačno se moramo zaustaviti kod istinitog ali bolnog zaključka da je nemoguće da samo svojom ljubavlju volimo druge, kao što nam je nemoguće da sami zadobijemo spasenje. Ni najiskrenijim naporima nećemo moći to postići. Potrebno je najprije nešto drugo.

U ostvarenje te želje ne treba krenuti trudeći se da volimo jedni druge. U naša srca se najprije treba useliti Božja ljubav. Kad se naše “ja” bude utopilo u Kristu, tada će iz nas poteći rijeka istinske ljubavi.

Ova spoznaja predstavlja trajno olakšanje! Kakav je teret pao s leđa! Oslobođen sam pritiska da činim nešto što znam da moram, a po ljudskom iskustvu za to nemam nikakvih sklonosti. Sad znam da mi je to što je toliko važno, a što sâm nikada nisam mogao ostvariti, postalo blisko, kao veličanstveni dar mojega Spasitelja!

Dramatičan, ali tako često previđan dio Isusove Radosne vijesti, jest istina da Evandjelje u tebi i meni čini da istinski volimo — nemoguće postaje moguće.

Ako gledamo na Isusa, moći ćemo sve jasnije upoznavati Boga. Gledajući Boga, doživljavamo promjene i postajemo sve sličniji Njemu. Dobrota i ljubav prema drugim ljudima postaju tako naše prirodne osobine.

Ti i ja možemo uistinu voljeti!

7

Ljubav je djelovanje

*“U Jahvu se uzdaj i čini dobro.”
(Psalam 37,3)*

Pokušavajući pomoći nekom zakoniku, Isus Krist je dao cjelovit pogled na narav ljubavi. Dogodilo se to u razgovoru s čovjekom koji je, kao i mnogi drugi, mogao izgovoriti prave riječi o značenju ljubavi, ali nije znao kako treba voljeti.

Premda je tom prigodom ovaj čovjek odbacio Isusovu vijest, usporedba koju je Isus ispričao preživjela je vjekove kao neusporedivi prikaz Božjeg razumijevanja prave ljubavi.

Evo jedne od njezinih suvremenih inačica:

“Jednog dana neki profesor teologije došao je Isusu pokušavajući Ga iskušati pitanjem: ‘Doktore, što čovjek treba učiniti da bi bio spašen?’

Isus je odgovorio: ‘Što kaže Biblija? Kako je ti tumačiš?’

Profesor je odgovorio: ‘Ljubi svojega Boga svim svojim srcem, dušom, snagom i umom, i svojega bližnjega kao samoga sebe.’

‘To je točno’, odgovorio je Isus, ‘neka ti to postane navika i bit ćeš spašen.’

Međutim, pokušavajući istaknuti svoj stav, profesor teologije je upitao: 'Ali... ali, ... tko je moj bližnji?'

Onda se Isus zagledao u njega i rekao: 'Nekog su čovjeka koji je putovao pustim autoputom napali pljačkaši. Oteli su mu novčanik i sasvim novo odijelo, pretukli ga i odvezli se njegovim automobilom, ostavljajući ga u nesvijesti na rubu autoputa.

Dogodilo se da je upravo tada istim putom prolazio jedan propovjednik, bijelac. Kad je vidio unesrećenog, još jače je pritisnuo papučicu gasa i projurio. Nije prošlo puno vremena nakon toga, i istim putom prolazio je crkveni starješina. Kad je vidio što se dogodilo tom čovjeku, i on je nagazio papučicu gasa.

A onda je stigao jedan crnac koji je putovao tim istim putom. Zaustavio se, izišao iz auta i prišao ovom jadniku. Sve što je vidio duboko ga je potreslo. Donio je kutiju za prvu pomoć, zavio mu rane što je bolje mogao, vodom iz svoje termosice isprao je krv, a zatim ga položio na zadnje sjedište svojega automobila. Povezao ga je u obližnji grad, smjestio u bolnicu i rekao osoblju: Dobro se starajte o ovom bijelom čovjeku na kojega sam naišao na autoputu. Evo, ovo je sav novac koji sad imam kod sebe, vi zapišite sve što potrošite za njega, pa ako on ne može platiti, pošaljite račun na moju adresu.

Da si ti bio na mjestu čovjeka koji je pretrpio napad pljačkaša, kojega bi od ove trojice — propovjednika, starješinu, ili crnca prolaznika smatrao svojim bližnjim?'

Profesor teologije je rekao: 'Pa, naravno, tog cr... ovaj... čovjeka koji se lijepo ponio.'

'Dobro', odgovorio mu je Isus, 'idi i ti počni živjeti tako!'" (Vidi *The Cotton Patch Version of Luke and Acts*, 46.47)

Cijela Biblija govori o Božjoj ljubavi prema ljudima koja se pokazala u djelima učinjenim za dobro ljudi. Biblijski pisci se sa strohopoštovanjem dive velikim djelima ljubavi: “Gledajte koliku nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja. A to i jesmo!” (1. Ivanova 3,1)

“Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.” (Rimljanima 5,8)

“Nitko nema veće ljubavi od ove: položiti vlastiti život za svoje prijatelje.” (Ivan 15,13)

Isus je znao da će Božju ljubav najbolje prikazati ako je stavi u okvir dinamične radnje. O sebi je rekao: “Po primjeru Sina Čovječjega, koji nije došao da mu služe, nego da on služi i da dadne svoj život kao otkup mjesto svih!” (Matej 20,28)

Drugi izvještaj o Njemu ističe: “Kako je Isus prošao čineći dobro i ozdravljajući sve koje davao bijaše tlačio...” (Djela 10,38)

Takav način aktivnog života Bog i danas očekuje od svojih sljedbenika. On želi da stvarno volimo. Ali mi često izgubimo iz vida tu božansku viziju. George Small je pisao:

*Čitao sam u jednoj Knjizi
kako je čovjek po imenu Isus
išao i činio dobro.
Uznemiruje me to
što ja zadovoljan
samo idem.*

Isus Krist činio je dobro iz jednog jedinog razloga — On je bio dobar. Na takvu vrstu ljubavi, na takva dobra djela On poziva i nas. Dobra koja smo ti i ja

spremni učiniti često su nečim pokrenuta. Činimo drugima dobro zato što su i oni nešto dobro učinili nama. Nekome činimo dobro zato što “znamo da bi tako trebalo”, i da ćemo se “osjećati krivima ako ne činimo”. Ili, što je još neprikladnije, nekima možda činimo dobro da bismo ih zadužili da oni učine nama uslugu, da bismo mogli tražiti od njih i vršiti na njih pritisak da učine ono što želimo, ili postanu ono što hoćemo.

Ako ćemo voljeti onako kao što je to Isus činio, nikada nećemo činiti dobro da bismo time ostvarili neki svoj cilj ili da bi to bilo nagrađeno. U naše doba, koje se odlikuje materijalizmom i komercijalizmom, ovo je svakako neobičan stav.

Dr. Sakae Kubo piše: “Isus nije sklapao prijateljstvo s ljudima da bi ih zadobio da dolaze u crkvu. Nije iscjeljivao niti činio dobro da bi ih oduševio da se priključe Njegovom pokretu. Sigurno je da su to mnogi učinili, ali zbog toga što su bili privučeni Njegovom snagom ljubavi. Ali njihov odgovor nije odlučivao o Isusovim dobrim djelima.

Priča o milostivom Samarijancu pokazuje nam kako trebamo činiti dobro. Samarijanac nije gledao ima li fotografa, nisu li slučajno nazočni reporteri iz nekog časopisa, niti je najprije dobro pogledao čovjeka da vidi hoće li ga moći dovesti u svoju crkvu, niti je računao da će imati koristi ako dobro postupi s njim. On je vidio čovjeka u nevolji i pomogao mu u dobroti svojega srca. Njegova dobrota nije imala podrijetlo u nekoj drugoj pobudi.” (Sakae Kubo, *Review and Herald*, 20. srpnja 1967., str. 3)

Isus je bio ljubav na djelu.

Kršćanska ljubav je ljubav na djelu.

Keith Miller daje ovu jednostavnu ali duboku definiciju: “Kršćanska ljubav je djelo koje ljubazni Bog želi

da učinimo za tuđe dobro, da bi se ispunila Njegova volja za tu osobu. Moje izvršavanje tog djela u Kristovim očima bit će ljubav, a ne moji topli osjećaji izraženi u takvom postupku.” (Keith Miller, *A Second Touch*, str. 86) Ljubav čini dobro drugima samo zato što postoje, zato što im je to potrebno, bez ikakvih primisli što bi oni mogli nama uzvratiti, bez razmišljanja kakve osjećaje prema njima gajimo. To je ljubav kakvu je Isus pokazivao. To je bit kršćanstva.

Nije zato čudo što Biblija kaže i ovo: “Čisto i neokaljano bogoslužje pred Bogom i Ocem sastoji se u ovomu: pohadati sirote i udovice u njihovoj nevolji i čuvati samoga sebe čistim od ovog svijeta.” (Jakov 1,27)

Prije mnogo stoljeća psalmist je savjetovao: “U Jahvu se uzdaj i čini dobro.” (Psalam 37,3) Iz ovoga jasno proizlazi da su uzdanje, vjera i nauk sami po sebi bez roda. A mi tako često stavljamo naglasak na vjerovanje, izostavljajući djela!

Kao i onaj zakonik, mnogi trebaju uvidjeti da samo sposobnost propovijedanja čistih teoloških istina i objavljivanje proročkih obećanja nikada ne mogu postati zamjena za ljubav na djelu.

Isus je na poseban način otkrio Petru ovu istinu u događaju opisanom u Ivanu 21,15-17: “Pošto su doručkovali, Isus upita Šimuna Petra: ‘Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me više nego ovi?’ ‘Da, Gospodine — odvrati mu — ti znaš da te ljubim.’ ‘Pasi jaganjce moje!’ reče mu Isus. Upita ga drugi put: ‘Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me?’ ‘Da, Gospodine — odvrati mu — ti znaš da te ljubim.’ ‘Pasi ovce moje!’ reče mu Isus. Upita ga treći put: ‘Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me?’ Ražalosti se Petar što ga upita po treći put: ‘Ljubiš li me?’ pa mu reče: ‘Gospodine, ti znaš sve. Ti znaš da te ljubim.’ ‘Pasi ovce moje!’ reče mu Isus.”

Učenici su uživali u objedu koji im je Gospodin pripremio — ljubav na djelu zadovoljava praktične potrebe — kad je tišinu prekinulo Kristovo otvoreno pitanje.

Gledajući Petra, negdašnjeg ribara, Krist je upitao: “Ljubiš li me?”

Učenik je bio iznenađen takvim pitanjem. Zar svoju odanost već nije dokazao? Zar Isus nije znao da Petar silno vjeruje u Njega?

Pored iznenađenja koje je doživio, Petar je bio i duboko uvrijeđen. Brzo je odgovorio: “Gospodine... Ti znaš da te ljubim.”

Odgovor pokazuje da je učenik smatrao ovo pitanje suvišnim i nepotrebnim. Najzad, zar nije njega, Petra, Isus javno pohvalio za mudar odgovor onom prigodom kad je ispitivao učenike što Njegovi sljedbenici misle o Njegovom podrijetlu?

Tada je Petar dokazao svoju nepokolebljivu vjeru u Isusa, ističući da je On Krist, Sin Boga živoga.

Ali sad je izgledalo da Gospodin sumnja u čistoću Petrove vjere. Kako je to moguće?

Da smo tada ti i ja bili na Isusovom mjestu, mi bismo na Petrov zabrinuti odgovor zasigurno izgovorili nešto uobičajeno, kao primjerice: “I ja tebe volim.” Zatim bismo nastavili put i dopustili da se sve zaboravi. Mi bismo u takvoj prigodi postupili slično onome što činimo kad nam naše dijete priđe i kaže: “Volim te, tata!” Na ovu izjavu obično dolazi odgovor: “I tata tebe voli!”

Ali da je Krist toga dana odgovorio tom pohabanom frazom koju ljudi obično izgovaraju, prihvaćajući ljudski način izražavanja ljubavi, Petru — a i nama danas — bilo bi uskraćeno duboko duhovno iskustvo i pouka.

Petar bi kao i drugi išao dalje, a nikad ne bi shvatio ni doživio značenje i vrijednost prave ljubavi.

Isus je znao da Petar ima snažnu vjeru u Njega. Znao je da Ga ovaj učenik voli na svoj ljudski način. Tog dana Gospodin nije ispitivao odanost svojega učenika, kao što je to Petar u prvom trenutku sa zebnjom pomislio.

Umjesto da na Petrovu izjavu odgovori nekom uobičajenom frazom, Isus je izrekao jednostavnu rečenicu sastavljenu od triju riječi. Njome je Petru, ostalim učenicima okupljenim oko vatre na obali, i nama danas, rekao sve što se može reći o ljubavi.

Ljubazno, ali odlučno, Spasitelj mu je zapovjedio: "Pasi ovce moje!" Time je zapravo rekao: "Petre, postoji nešto jako važno čemu te danas želim naučiti. Ako vjeruješ, ako voliš, tada u toj ljubavi učini nešto. Jer, vidiš, Petre, ljubav nije neki lijep osjećaj, to nije ono što samo osjećaš prema nekome tko ti se sviđa. Ljubav je ono što činiš." Drugim riječima, ako me voliš, ako si zaista moj učenik, tada će to biti pokazano i potvrđeno time što ćeš pokazati ljubav u aktivnoj službi za dobro i potrebe drugih.

Mnogi misle da je ljubav uobičajeni ishod iskrenog vjerovanja i revne poslušnosti. Poput Petra, takvi smatraju da je njihova ljubav dostigla najviši domet, naročito kad je u pitanju ljubav i odanost Bogu. Oni misle da njihova ljubav nema nedostataka, jer im je vjera, kao i Petrova, duboka i pravilna.

Nijedno drugo razumijevanje ne može više od ovoga doprinijeti da Crkva padne u laodicejsko stanje zadovoljstva. Nijedna druga misao ne može tako uspješno spriječiti dolazak Božjega kraljevstva.

Ovaj Isusov pokušaj da otkrije pravu ljubav jedna je od posljednjih poruka koju je uputio svojim učenicima prije uzašašća na Nebo. Ova činjenica pokazuje koliko važnost je pridao značenju prave ljubavi.

On je želio da svi razumiju veliko i osnovno kršćansko načelo o nužnosti da se ljubav pokaže na djelu.

Mnoge je istine Gospodin mogao otkriti svojim učenicima za vrijeme posljednjeg zajedničkog objeda koji je s njima imao na Zemlji. Na mnoge važne istine mogao ih je podsjetiti. Tom prigodom mogao je s njima izvršiti pregled nekoliko osnovnih učenja.

Umjesto toga, On je želio provjeriti jesu li razumjeli što je najvažniji čimbenik Božje ljubavi. To isto želio bi postići i s nama.

Kad Isus Krist opet dođe, i još jednom se licem k licu sretne sa svojim narodom, ono što će Ga najprije zanimati ogledat će se u Njegovoj želji da spozna u kolikoj su mjeri ta ljudska bića razumjela i vjerno slijedila pouku koju je onog dana dao na obali:

“Kad Sin Čovječji dođe sa svojim sjajem u pratnji svih anđela, sjest će na prijestolje svoje slave. Tada će se pred njim skupiti svi narodi, a on će ih razlučiti jedne od drugih kao što pastir luči ovce od jaraca. Postavit će ovce sebi s desne strane, a jarce s lijeve.” (Matej 25,31-33)

Zapazite oštru razliku koja se pojavljuje u vječnoj sudbini onih koji će sačinjavati dvije potpuno odvojene skupine:

“Nakon toga će kralj reći onima s desne strane: ‘Dođite, blagoslovljeni Oca mog, i primiti u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta! ... Tada će reći i onima s lijeve strane: Idite od mene, prokleti, u oganj vječni što je pripremljen đavlu i anđelima njegovim!’ (Matej 25,34.41)

Pitanje koje se nameće glasi: U čemu je razlika? Što je bilo najvažnije u odlučivanju tko će dobiti neprocjenjivi dar vječnog života, a tko osudu na vječnu smrt?

Što je osnova Božjeg završnog suda?

Riječima koje bi i malo dijete moglo razumjeti, Bog slika portret onih kojima će biti dopušteno da uđu u vječno Božje kraljevstvo.

Zašto će neki čuti radosne riječi dobrodošlice: “Uđite u kraljevstvo”? Hoće li to biti zato što su vjerovali u pravu istinu i bili poslušni slovu Zakona?

Ne! Božja nemjerljiva, neiskazano vrijedna nagrada bit će dodijeljena u skladu s čovjekovom povezanošću s Isusom Kristom.

“Jer bijah gladan, i dadoste mi jesti; bijah žedan i napojiste me; bijah putnik i primiste me; bijah gô, i obukoste me; bijah bolestan i pohodiste me; bijah u tamnici, i dođoste k meni.’ Tada će mu reći pravednici: ‘Gospodine, kad te vidjesmo gladna pa ti dadosmo jesti, ili žedna pa ti dadosmo piti? Kad li te vidjesmo kao putnika i primismo te? Ili gola pa te obukosmo? Kad li te vidjesmo bolesna ili u tamnici te dođosmo k tebi?’ Kralj će im odgovoriti: ‘Zaista, kažem vam, meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće.’ (Matej 25,35-40)

Prema Božjoj riječi, tvoja i moja spremnost za vječni život jasno se može vidjeti u načinu na koji pokazujemo ljubav. Dok Bog razmatra život svih ljudi koji su ikada živjeli, On ne pita kakvu su vjeru ispovijedali. Umjesto toga, On pita što su činili. Jesu li živjeli Kristovim životom? Jesu li živjeli za sebe ili za druge? Jesu li se bavili ukazivanjem pomoći drugima? Jesu li se bavili djelima ljubaznosti? Jesu li radili iz ljubavi, stavljajući druge ispred sebe, odričući se svojih želja za dobro drugih?

Ako izvještaj pokaže da su tako činili, oni će čuti riječi: “Dobro, valjani i vjerni slugo! ... Dođite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!” (Matej 25,23.34)

Biblija ne kaže: “Jer bijah gladan, a vi ste mi pomogli da dobijem socijalnu pomoć.” Ona kaže: “Dado ste mi jesti.”

Ne kaže: “Bijah žedan, a vi ste mi pokazali bunar pun hladne vode.” Biblija jednostavno kaže: “Napojiste me.”

Ne stoji napisano: “Bijah putnik, ili stranac, a vi ste me preporučili dobrotvornom društvu, ili odveli u najbliže prihvatilište Crvenog križa.” Doslovno stoji: “Primiste me!”

Pismo ne kaže: “Bijah gol, a vama je bilo neugodno pa ste okrenuli glavu.” Ona kaže: “Obukoste me.”

Ne kaže: “Bijah bolestan, a vi ste se molili za mene i dali novčani prilog koji mi je omogućio liječničku pomoć.” Pismo kaže: “Pohodiste me!”

Ne kaže: “Bijah u tamnici, ili u zatvoru, a vi ste mislili na mene pa ste mi slali poklone.” Ona kaže: “Dostete k meni.”

Premudri Sudac cijelog svemira reći će onima koji će naslijediti Njegovo kraljevstvo: “Vi me volite, a tu ljubav pokazali ste na djelu. Učinili ste je stvarnom onim što ste činili za druge. Ne zato što ste htjeli zaraditi moju ili njihovu naklonost, već zato što ste bili uz njih dok su bili u nevolji. Pasli ste moje ovce.”

Mnogi koji će se naći u skupini izgubljenih i za koje nema nade na nebeskom Sudu nisu bili “loši” ljudi. Možda je njihova teologija bila ispravna. Redovito su odlazili na bogoslužja.

Ali izgubit će sve!

Zašto?

Jer ih njihova ljubav nikada nije pokrenula na djelovanje. Oni nisu ništa činili za Boga i bližnje. Ljubav za koju su tvrdili da je imaju — nikad nisu pokazali! Dakle, nije je uopće niti bilo.

Tragično je, ali oni neće biti spašeni — jer su propustili da čine dobro i podijele Božju ljubav s drugima.

Oni koji sada ništa ne čine, u ono vrijeme neće imati što reći. Shvatit će da su zakinuli Boga za službu dugu koliko i njihov život. Shvatit će da nisu izvršili nikakav utjecaj u korist dobra. Shvatit će da nikoga nisu doveli Isusu. Shvatit će da to što nisu učinili ništa za Boga ne može donijeti nagradu, nego vječni gubitak. Oni će umrijeti sa zlima, bez obzira na to što su za sebe tvrdili da su Isusovi sljedbenici. To je tragična slika skupine koja, poput Petra, misli da ljubi. U toj skupini su ljudi koji su uvijek mislili da je ljubav samo sebični osjećaj, i koji se nikad nisu trudili shvatiti kako ljubiti znači učiniti nešto za onoga tko je u nevolji.

U najveličanstvenijem izražavanju prave ljubavi koju je svemir ikada vidio, Bog je jednom zauvijek jasno pokazao da je učinjeno djelo bit ljubavi.

8

Ljubav je povjerenje

*“Sve poštuju, braću ljubite.”
(1. Petrova 2,17)*

U knjizi *Kristov duh u međuljudskim odnosima*, James Bishop piše o događaju koji se odigrao u indijskom gradu Madrasu, 1937. godine.

Canon Goldsmith bio je čovjek posvećen Bogu i omiljen kao propovjednik u tom gradu. Jednoga dana je čovjeku koji je radio u njegovom domu dao određenu svotu novca za kupnju namirnica. Ali umjesto da kupi i donese namirnice, čovjek je nestao s novcem. Goldsmith je bio vrlo žalostan. Danima je tražio tog čovjeka. Kad je doznao gdje se nalazi, otišao je k njemu i ljubavno rekao: “Žao mi je što sam ti davao tako slabu plaću za tvoj rad, pa si bio primoran to učiniti! Vрати se i nastavi raditi za mene, a ja ću te bolje plaćati!”

Takvim izrazom ljubavi i povjerenja čovjek je bio sasvim pobijeden. Pokajao se za svoje djelo i vratio se Goldsmithu. Postao je tako odan da se Goldsmith uvijek mogao na njega osloniti. Postao mu je prijatelj i brat za cijeli život.

Kako bismo ti i ja brzo otpisali tog čovjeka sklonog krađi! Sigurno bismo ga prijavili policiji. Bilo bi nam

drago da ga uhvate i kazne. Možda bismo i drugima pričali o “tim ljudima” u koje se nikada ne može imati povjerenja.

Način na koji je Canon Goldsmith postupio prema svojem čovjeku ne može se nazvati ljudskim. Bio je nadljudski. U našoj naravi je želja da se riješimo takve osobe, ili da je vidimo kažnjenu. Spremnost da takvom čovjeku pružimo još jednu priliku i opet mu ukažemo povjerenje strana je našem srcu. Bog je ovako govorio o varljivosti naše ljudske naravi, nespremne na praštanje i ukazivanje povjerenja: “Neću više gnjevu dati maha, neću opet zatrti Efrajima; jer ja sam Bog, a ne čovjek.” (Hošea 11,9)

Moramo priznati da se samo djelovanjem Božjeg Duha u životu jedne osobe može izgraditi takav stav i milostivi postupak kakav je pokazao Canon Goldsmith. Samo Božja ljubav može učiniti da se u tebi i meni stvori povjerenje prema onima koji su nas razočarali i to bi mogli ponovno učiniti.

Osoba koja je pokazala najveće povjerenje koje je ikada postojalo bio je Isus Krist. On je uživao prednosti veće nego bilo tko drugi. Pa ipak, to Ga nije spriječilo da pokaže povjerenje. Njegov život jasno pokazuje da je bolje imati povjerenja u ljude, pa makar nas oni i iznevjerili, nego se kloniti usavršavanja međuljudskih odnosa, ne pokazujući povjerenje.

Isus je imao povjerenje u Šimuna, razdražljivog, naglog, hvalisavog ribara. Imao je povjerenja čak i u Zakeja, malog skupljača poreza, goropadnog, podmitljivog i spremnog na prijevaru. I u Mariju, ženu slabog morala.

Upravo zahvaljujući Njegovom povjerenju došlo je do odlučujuće promjene u životu tih ljudi. Spasiteljevo povjerenje postalo je vrata njihovog spasenja.

Krist je svoje povjerenje izlagao riziku. Njegovo povjerenje obuhvaćalo je i Judu, iako je od početka znao da će Ga taj čovjek izdati. U Judine ruke stavio je svoj novac. Judi je povjerio i svoj ugled. Povjerio mu je čak i svoj život. U svim tim područjima Juda je iznevjerio Njegovo povjerenje. A Isus mu je ipak ukazivao povjerenje, iako je sve unaprijed znao.

I mi, koji smo toliko puta dokazali svoju bezvrijednost, spašavamo se povjerenjem, Božjim povjerenjem u nas; povjerenjem koje ničim nismo zaslužili!

Povjerenje je bitan sastojak kršćanske ljubavi. Zapravo, bez povjerenja ljubav i ne postoji. "Ljubav je djelo povjerenja," pisao je Erich Fromm, "i tko god ima malo povjerenja, ima i malo ljubavi."

Ljubav djeluje kroz povjerenje. Ništa drugo kao povjerenje ne može tako dobro poslužiti da svojim bližnjima pokažemo koliko vjerujemo u njihovu vrijednost. Povjerenje obavještava o stvarnim ili mogućim vrijednostima koje zapažamo kod drugih. Za svoje bližnje ne možemo ništa učiniti bez povjerenja.

Veliki dio Radosne vijesti koju kao kršćani imamo je vijest da čovjek ima neprocjenjivu vrijednost. Svako ljudsko biće je neizmjerljivo vrijedno. Bog svakog čovjeka toliko cijeni da bi poslao svojega Sina da umre samo za njega — za bilo koje od svih ljudskih bića koja su ikada živjela.

Nasuprot tome, mi možemo biti vrlo okrutni. Prelazimo preko nježnih struna nečijih osjećaja kao da oni uopće i ne postoje. Upućujemo hladne riječi dušama kojima treba naša sućut i razumijevanje. Olako odbacujemo sve ono što bi moglo biti značajno čovjeku koji nam je poklonio svoje povjerenje. Malo ili uopće ne razmišljamo o tome što činimo ako rušimo nečije dragocjene snove. Vrijeđamo ljudska bića koja su stvorena

na Božju sliku i koja sâm Bog poštuje, i u tome nalazimo zabavu i zadovoljstvo.

Kako smo neobazrivi jedni prema drugima! Kad bismo samo ponizili svoje “ja” pred Bogom i pokazali ljubaznost i sućut prema drugim ljudima, vidjeli bismo kako se stotine ljudi odlučuju za Boga tamo gdje je sada samo jedan.

Prema Isusovom uzoru, svaku osobu s kojom u životu dolazimo u dodir moramo smatrati posebnom, jedinstvenom i vrijednom. Moramo shvatiti da svatko zaslužuje da mu poklonimo ono što je najbolje.

Bog svima daruje najbolje; svima bez razlike. Za Njega svatko ima posebnu, neprocjenjivu vrijednost.

Neka vjeroučiteljica pitala je jednog dana svoje učenike: “Zašto nas Bog sve toliko voli?” Nakon kratkotrajne tišine, progovorila je jedna djevojčica: “Zato što On svakoga od nas ima samo po jednog.”

Znati da je Bog poslao svojega Sina da umre za bilo koje grešno ljudsko biće, znači znati nešto o vrijednosti koju svatko od nas ima u Božjim očima.

Kad bismo samo mogli razumjeti neprocjenjivu vrijednost pojedinca! Kad bismo i jedan drugoga mogli promatrati u pravoj vrijednosti — dvostruko vrijednim — jer Bog je svakoga stvorio na svoju sliku i svakoga je otkupio žrtvom svojega Sina Isusa Krista!

Tko može reći kolika je vrijednost jedne duše? Razmišljaj o Getsemanskom vrtu u kojem je Isus proživljavao duge sate boli i nadljudskih muka boreći se za svakoga od nas. Razmišljaj o našem Spasitelju na križu! Razmišljaj o Njegovom uskliku u kojemu se izrazila sva Njegova patnja: “Bože moj! Bože moj, zašto si me ostavio!” (Marko 15,34) Razmišljaj o Njegovoj ranjenoj glavi i tijelu. Krist je izložio opasnosti sve. Da otkupi nas ljude, izložio je opasnosti i samo Nebo. Spoznaja da bi

Krist umro za jednog jedinog grešnika trebala bi te pokrenuti da i sâm počneš cijeniti vrijednosti jedne duše.

Ističući vrijednost jedne duše, mi joj moramo pokloniti svoje povjerenje. Samo tako moći ćemo pokazati ljudima vrijednost koju imaju ili bi je mogli imati. Što je veće naše povjerenje, više raste vrijednost koju vidimo u ljudima.

Kad nekome poklonite svoje povjerenje, to će mu reći, jasnije nego bilo što drugo: "Ti si važna osoba. Imaš veliku vrijednost. Cijenim te zbog onoga što jesi i što možeš postati."

Biblija zapovijeda da poštujemo svakoga: "Sve poštujte." (1. Petrova 2,17) Ovo se može ispuniti samo tako što ćemo pokloniti svoje povjerenje svim ljudima. Ljudima se ne može ničim ukazati takva čast kao što se to može nepokolebljivim povjerenjem. Moramo znati da ljudi imaju vrijednost i, bez obzira na pogreške koje su počinili, moramo im pokloniti povjerenje, vjerujući da su sposobni za nešto bolje. To ih može nadahnuti i pokrenuti da postanu ono što još nisu.

Psiholog Bonaro Overstree je rekao: "Mi nismo samo čuvari svojega brata; na bezbroj većih i manjih načina stvaramo osobnost svojega brata." Povjerenje je oruđe koje nam je Bog dao da bismo pomogli ljudima u rastu do visine Njegovog lika, kad prihvate mogućnosti koje imaju kao stvorena i otkupljena Božja djeca.

Kad svojim stavom koji zauzmemo prema njima pokazemo koliku vrijednost imaju u našim očima, mi ljude koji žive oko nas činimo boljima ili lošijima. Razmišljaj o tome što je postao čovjek sklon krađi kome je Canon Goldsmith ukazao svoje povjerenje! Ralph Waldo Emerson je pisao: "Ukažite povjerenje ljudima, i oni će biti iskreni prema vama. Postupajte prema njima kao da su veliki, i oni će se pokazati velikima!"

Svaka osoba pokazuje određene vrijednosti svojega karaktera i osobnosti, kao i određene sposobnosti koje mogu procvasti uz iskrenu podršku i ohrabrenje koje ćemo im ukazati. Isus je uvijek tražio najbolje u ljudima. Nikada se nije zadržavao na slabostima. Uvijek je pokušavao otkriti samo ono što je najbolje. Na taj način otkrio nam je jednu od najuzvišenijih uloga ljubavi.

Ljubav uvijek pokazuje povjerenje i uvijek najpovoljnije tumači tuđe pobude i postupke. Apostol Pavao je rekao i ovo: "Ljubav je strpljiva, ljubav je dobrotivna; ljubav ne zavidi, ne hvasta se, ne oholi se." (1. Korinćanima 13,4)

Moramo tražiti dobro u drugima. Moramo to očekivati od njih. Moramo se odnositi prema njima kao prema onima koji imaju neprocjenjivu vrijednost. To je ključ za otvaranje njihovog povjerenja i pouzdanja u nas. Isto tako, to je ključ za otvaranje njihovog srca za Evanđelje. Kako rijetko tražimo ono što je najbolje u drugima! Kako je traženje onoga što u ljudima nije dobro postalo sastavni dio života!

Sjećaš li se postupka starijeg brata u usporedbi o izgubljenom sinu? Kad je otac, presretan što se lutalica vratio, naredio da se pripremi velika gozba kako bi se proslavio povratak, stariji sin nije htio u tome sudjelovati. Pismo kaže: "On se razljuti i ne htjede ući." (Luka 15,28) Njegov stav jasno pokazuje da bi on, kad bi bio na očevom mjestu, odbacio izgubljenog sina. Toliko ga je odbacio kao svog brata da je, govoreći o njemu, hladno rekao ocu: "Taj tvoj sin..."

Takav stav pun nepovjerenja predstavljao je pokušaj da se otac uvjeri kako mlađi sin opet pokušava izvući dio obiteljskog bogatstva. Stariji sin želio je ukazati ocu kako ne čini dobro što prima čovjeka koji je proigrao ukazano povjerenje.

Ali otac je imao povjerenja u izgubljenog sina. Usprkos strašnim pogreškama koje je mladić počinio, i zla koje mu je nanio, ocu nije bilo ništa vrednije od vlastitog djeteta, onoga koji se izgubio — ali se i “našao”.

Dao mu je najbolje što je imao: najbolju odjeću i skupocjeni prsten. Pozvao je susjede i glazbenike da sudjeluju u posebnoj gozbi. Ne samo da se nije stidio svojega sina, već je učinio sve da ukaže najveću čast tom mladiću.

“Sve poštujujte...” kaže Pismo. Čak i izgubljene. Kad bismo samo mogli vidjeti ljude kroz Očev pogled beskrajne ljubavi, tada bismo sve gledali kao Njegovu djecu, a našu braću i sestre!

Možemo tvrditi da smo Božja djeca; ali ako su naše tvrdnje istinite, onda našeg brata koji je bio izgubljen i mrtav moramo smatrati živim i pronađenim. On je povezan s nama najčvršćim vezama, jer ga Bog priznaje za svojega sina. Ali, ako poričemo svoju vezu s njim, pokazujemo da smo samo najamnici u domaćinstvu, a ne djeca u Božjoj obitelji.

9

Oslobođeni da bismo voljeli

“Dakle, ako vas Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni.” (Ivan 8,36)

“Svjetiljka je Gospodnja duh čovječji.” (Izreke 20,27) Da, ali čovjek mora biti oslobođen, izbavljen iz tamnice sebičnosti, oslobođen okova straha i neizvjesnosti prije nego što Bog može preko njega ugrijati živote drugih.

Ljubav prema drugima, ta neobična ljubav koju Bog stavlja u nas, stvorena je tako da može biti pokrenuta samo iz prave ljubavi prema samom sebi. Ako vam ovo zvuči čudno, sjetite se da je Isus svakome od svojih sljedbenika zapovjedio: “Ljubi svoga bližnjega kao samoga sebe!” (Matej 19,19) Bez ijedne riječi objašnjenja On je istaknuo načelo prave ljubavi, načelo koje je toliko važno, a ipak se tako bojažljivo prihvaća.

Krist je znao da će mogućnosti Njegovih učenika da u svojem životu pokažu Božju ljubav biti ometane, ne toliko zbog toga što oni neće moći voljeti kako im je zapovijedio, već najprije zbog nedostatka sigurnosti u životu, što će biti posljedica nedostatka prave ljubavi prema sebi.

Isus je znao da oni koji su nesigurni nemaju snagu volje niti snagu osjećaja potrebnu za istinsku lju-

bav prema drugima. Snaga koju bismo usmjerili Bogu, kad bismo se posvetili službi za druge, lako se isprazni kratkim spojem izazvanim vlastitim strahovima, frustracijama, krivnjama i brigama.

Prava ljubav prema sebi i prava unutrašnja sigurnost bitan je uvjet za razvoj ljubavi prema drugima. Ako netko nema sigurnosti u sebe, ako sebi ne pridaje dovoljno pažnje, ili se možda čak i mrzi, on ne može voljeti niti druge.

Gospodin je ljubav prema sebi smatrao toliko važnom da ju je istaknuo kao nužan uvjet za poslušnost. Kršćaninu je zapovjedbano da voli druge kao što voli sebe. Dakle, ta zapovijed obuhvaća i ljubav prema sebi.

Nažalost, usprkos činjenici da to ima dalekosežno značenje, mnogi se osjećaju vrlo neugodno kad razmišljaju o tome da vole sami sebe. Osjećaju krivnju i pri samoj pomisli da tu ljubav trebaju pokazivati i njegovati u svojem životu. Oni tu ljubav nikad nisu doživjeli kao životnu, pozitivnu snagu, što je Isus želio da bude. To smanjuje njihovu sposobnost da djeluju kao izvor ljubavi.

Dr. Robert H. Felix, bivši ravnatelj Nacionalnog instituta za mentalno zdravlje u Washingtonu, dao je jednu od najjednostavnijih definicija ljubavi prema sebi: "Ljubav prema sebi je osjećaj dostojanstva, pripadanja, vrijednosti, dovoljnosti — sa zdravim osjećajem poniznosti."

Očito da je Isus ovu ljubav držao jednostavnom i prirodnom kršćanskom vrijednošću te je nije čak niti pokušao odrediti. On je samo zahtijeva od svih nas koji vjerujemo da smo Njegovi.

Krist je znao da je ljubav prema sebi jedna od najboljih darova koje kršćanstvo poklanja. Znao je da se to samo po sebi razvija, kao dio bogate duhovne cje-

line, kod svakoga tko Ga iskreno odluči prihvatiti kao Gospodina, Spasitelja i Prijatelja. Zato jedino kršćanin poznaje pravu ljubav, jer mu je otkriveno kako na pravi način može voljeti sebe. Njemu je od Boga darovana ta sposobnost koja oslobađa, upravo kao i sposobnost da voli druge. I jedno i drugo darovi su Svetoga Duha.

“Kad bi ljudi imali zdravu ljubav prema sebi, umjesto što nose svoj tajni teret samoprijezira, novčana sredstva koja se stječu u blagajnu naše bolnice smanjila bi se na polovicu.” — rekao je Alexander Reid Martin, upravitelj jedne psihijatrijske klinike u New Yorku.

Važan dio Radosne vijesti — dio koji mi kršćani, nažalost, ne objavljujemo kako bismo trebali — jest da Bog želi neprocjenjivo vrijedan dar ljubavi prema sebi darovati svakom nesigurnom grešniku, opterećenom krivnjom i omalovažavanjem vlastite osobnosti.

Zašto se toliko ustežemo objaviti taj dar?

Zar Isus nije govorio o “blagom jarmu” i “lakom bremenu”?

Zar nije ništa osigurao za one nevoljne duše čiji je život besmislen i beznadan? Beznadan zbog onoga što žele postići, ali to ne mogu. Beznadan zbog duboke potrebe da podijele ljubav koju je Bog usadio u srž njihove osobnosti, ali koju ne mogu dati jer ne poznaju stazu ljubavi prema sebi, s koje bi je usmjerili prema drugima. Njih očekuju nove veličine ljubavi, ali oni to ne mogu dostići jer nisu upoznati s pravim izvorom stvarne ljubavi prema sebi.

Kad govorimo o ljubavi prema sebi, ako to uopće ikada činimo, onda to izražavamo prigušeno, kao da se ispričavamo ili pravdamo. Obično to izbjegavamo, govoreći o nečem “puno važnijem”, o nečem zbog čega nam neće biti neugodno, kao što je potreba da volimo druge ili budemo poslušni Zakonu.

Međutim, izbjeći biblijsku istinu o ljubavi prema sebi znači uskratiti ljudima nešto što im je potrebno da bi mogli voljeti druge. Ima ljudi za koje bi ova zamisao mogla biti najvažnija vrijednost koju kršćanstvo nudi, jer upravo to može biti ono što im je najviše potrebno.

Čovjek udaljen od Isusa Krista, iako sposoban da sagleda važnost ljubavi prema sebi, ne može je podignuti na pravu visinu, što Božje dijete može ostvariti lako. On to ne može, isto kao što ne može voljeti osobe koje prema ljudskom iskustvu nije moguće voljeti.

Isus je prorekao da će se svijet diviti snazi ljubavi koju će pokazati Njegovi sljedbenici. "Ako imadnete ljubavi jedan prema drugom, po tom će svi poznati da ste moji učenici", rekao je Isus. (Ivan 13,35) To je istina, jer Božja djeca u ljubavi prema sebi imaju slobodu i silu da svoju ljubav i Božju ljubav ugrade u život drugih. Ako ne prihvatiš taj dar ljubavi prema sebi, nećeš moći na pravi način predstaviti Krista i Njegovu istinu. Tada će tvoj život govoriti: "Znaju da smo kršćani po našim moralnim načelima", ili "Znat će da smo kršćani po čistoći našega nauka."

Ali neće znati po tome.

Kad počne primati beskrajnu, bezuvjetnu Božju ljubav, čovjek prvo osjeti ljubav prema sebi. Plamen Božje sveobuhvatne, nepokolebljive ljubavi koja svakoga prima jedina je iskra koja u jednoj osobi može razbuktati ljubav prema samom sebi. Toplina tog nebeskog plamena dolazi s vrha Golgote.

Kad čovjek počne razumijevati da ga Bog voli, premda je grešnik, kad čuje Isusov glas kako ga s križa zove i kako ga nježno naziva voljenim sinom, on sebe počinje gledati u novom svjetlu, dobiva novu sliku o vlastitoj vrijednosti i sagledava važnost koju mu Bog pri-daje.

Ništa u povijesti čovječanstva nije tako jasno prikazalo vrijednost ljudskog bića kao smrt Isusa Krista. Osobno prihvaćanje te žrtve vjerom i uvid u njezinu veličinu i snagu jedino je iskustvo koje u ljudsko srce može ugraditi temelj za zdravu ljubav prema samom sebi.

Jednostavno rečeno, znam da mogu voljeti sebe jer me Isus Krist voli i zove me voljenim sinom. Zapravo, kad sebe promatram u tom svjetlu, nemam drugoga izbora osim da pokažem ljubav prema sebi. Napokon, tko sam ja da na bilo koji način podcijenim nekoga koga Bog toliko voli da je dao svog jedinorođenog Sina da umre za njega?

Isto tako, znam da me Otac voli jer je On ljubav. Ne zato što sam posebno dobar ili što to posebno zašlužujem. Voli me takvog kakav jesam, sa svim manama, grijesima i poteškoćama. Ta spoznaja daje mi slabodu da i ja sebe isto tako volim. Mogu voljeti sebe iako znam da sam nesavršen. Ne moram više prezirati sebe zbog grijeha koji sam počinio. Bog to ne čini. Zašto bih onda ja? Najzad, On je jedini savršen i On bi jedini, da to želi, imao pravo gledati s prijezirom na mene zbog moje nesavršenosti.

Ipak, On to ne čini. On ne odobrava moje mane i slabosti, ali me je spreman prihvatiti takvog kakav jesam.

S druge strane, budući da sam nesavršen, kao onaj dužnik iz usporedbe, nemam prava omalovažavati bilo koga tko nije savršen, uključujući i samoga sebe.

Dakle, Bog mi je spremno oprostio veliki dug da, u svjetlosti onoga što je On učinio za mene, nemam pravo ne oprostiti samome sebi. Kad bih tako činio, to bi bilo u potpunoj suprotnosti s Božjim načinom postupanja.

Ljudi često izgube zdrav razum jer si "ne mogu nešto oprostiti". Osjećaj krivnje danas uništava mnoge

ljude — tjelesno, duševno i duhovno. Svijet je pun obeshrabrenih, poremećenih ljudi koji mrze sebe ili ono što su učinili. Njihov život je pakao koji već sad postoji, jer su nesposobni oprostiti samima sebi.

Koliko je takvima potrebno da čuju Radnosnu vijest o tome da se više ne moraju mučiti! Bog je već riješio taj problem. On im je oprostio. Kad Bog nekome prašta, tada je to stvarno oprošteno. Sve što je potrebno jest da vole sebe kao što ih On voli. Potpuno, bezuvjetno, nepokolebljivo. Isus im je ovu prednost osigurao svojom smrću na križu. On je još daje kao besplatan dar svima koji se odlučuju vjerovati u Njega i Njegovo djelo.

“A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.” (Ivan 1,12)

Ti možeš voljeti Božjeg sina, zar ne? Onda možeš voljeti i sebe, jer i ti si jedan od njih!

Spoznaj da si prav pred Bogom, da si opravdan vjerom, jedan je od najvećih izvora unutrašnje sigurnosti, ali isto tako i najveći izvor ljubavi prema sebi i prihvaćanja samoga sebe.

“Dakle, ako vas Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni.” (Ivan 8,36)

Budući da ti je Bog sve oprostio, slobodan si voljeti sebe!

Samo ova spoznaja oslobodit će te da voliš i druge.

Izbavljen si da voliš! Sad možeš otpočeti službu ljubavi za druge, jer imaš pravi temelj iz kojega potječe ta ljubav. Sad možeš upoznavati ljude s Bogom i Njegovom ljubavlju, jer si izbavljen da budeš ono što jesi u Isusu Kristu.

Onaj kome je Bog oprostio sve ne mora se truditi da ostavi dobar dojam na druge. Ne mora se boriti da bi zadobio njihovo odobravanje. Ne mora se brinuti i

ugađati im kako bi ga prihvatili u svoje društvo. Više nije prisiljen tražiti ljudsku podršku ili potvrdu. On je izbavljen od takvih zamki kao što su ovisnost i nesigurnost u službi drugima.

Međutim, ako netko ne cijeni i u cijelosti ne prihvaća dar ljubavi prema sebi koji mu Bog daje i kojim ga oslobađa, vjerojatno će ostati nesposoban da vrši Gospodnju zapovijed i objavi ono što je i sâm primio. Neće moći živo svjedočiti. Bojat će se susreta s ljudima na bilo kojem području, duhovnom ili emotivnom. Postat će sklon povlačenju. Ustezat će se uspostavljati bliiskije veze s ljudima, jer će se stalno bojati da ne bude odbačen. Odbacivanje je uvijek mučno i bolno za sve one čija ljubav prema sebi nije dostigla visinu koju joj je Bog odredio.

Pišući o tome zašto se ljudi boje čak i razgovarati jedni s drugima, ili zašto im je tako teško imati povjerenja u druge, Adris Whitman je rekla: "Glavni uzrok tome je naš strah. Pogledajte dvojicu ukočenih ljudi koji sjede jedan kraj drugoga u avionu ili vlaku. Svaki od njih boji se progovoriti."

Ona navodi riječi Rabbi Joshue Liebmana i kaže: "Bojimo se da ćemo biti podcijenjeni, odbačeni, razotkriveni." (*Christian Herald*, prosinac 1986.)

Nitko tko je siguran u Isusovu ljubav neće se bojati ljudi i njihovog odbacivanja — neće imati taj strah koji guši potrebu za svjedočenjem, za objavljivanjem, za pokazivanjem ljubavi. Neće morati trošiti snagu prikrivajući svoju nesavršenost i pokušavajući zadobiti odobravanje drugih. Umjesto toga, potpuno je slobodan biti ono što jest, bez maske ili pokrivala, bez objašnjavanja ili isprika.

Njegovo predano biće postat će protočnik za slobodan protok Božje ljubavi i milosti!

Takav osjećaj slobode mnogi ne mogu ni zamisliti. Biti potpuno slobodan od zamki straha i nesigurnosti — to je za njih nedostižno. Oni mogu primjenjivati sve vrste intelektualnih vježbi ne bi li uvjerali sebe da su slobodni i neovisni — čak mogu povjerovati i da to jesu. Ali, ipak nisu. U svakodnevnom životu susrećemo vrlo obrazovane osobe s izoštranim spoznajama, koje se smatraju dovoljno zrelima i sposobnima da se oslobode svake ovisnosti i nesigurnosti. Takvi ističu svoju samodovoljnost. Istina je, međutim, da su oni samo zamijenili jednu skupinu strahova i ovisnosti drugom, koja nije tako uočljiva. Bar ne njima samima.

Samo Isus oslobađa ljude da budu ono što jesu — da budu takvi kakve ih je Bog stvorio. Bez Njega nismo slobodni i ne možemo to biti.

Imaš li uopće pravu sliku o tome što znači moći se suočiti licem u lice sa svakim čovjekom i reći: “Savršeni Bog na Nebu toliko me ljubi da me je primio takvog kakav jesam. To mi daje pravo da očekujem da me i ti, koji sudjeluješ sa mnom u mojoj ljudskoj nesavršenosti, prihvatiš na isti način.”

Čovjek koji je opravdan vjerom nije nikom podređen. On se ne treba pretvarati. Nije mu potrebna nikakva obrana.

“Ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas? ... Tko će podići tužbu protiv izabranika Božjih? Bog koji ih opravdava?” (Rimljanima 8,31.33) Dakle, nema razloga da se bojimo bilo koga, ili da se smatramo nižim od drugih. To je radosna vijest! A još bolja vijest je činjenica da nam to daje pravo da volimo svakog čovjeka!

“U ljubavi nema straha; naprotiv, savršena ljubav isključuje strah.” (1. Ivanova 4,18)

Uništavajući teret straha i nesigurnosti vlada u suvremenom svijetu samo zato što je tako malo ljubavi.

To što ima malo ljubavi nije Božja krivnja. On je ljubav, i želi ispuniti svu Zemlju prisutnošću svoje ljubavi. Krivnja je u tebi i meni što ne tražimo više ljubavi za sebe i ne dijelimo je s drugima.

To moramo priznati. Naš strah od ljudi prečesto je bio zapreka koja nas je sprečavala da ih volimo za Isusa.

Nije potrebno da se mi, koji tvrdimo da smo našli ljubav u Bogu i da nas je primio kao svoje sinove i kćeri, bojimo ljudi. Potrebno nam je više Jakovljeve hrabrosti i sigurnosti. Jakov se svu noć borio s Bogom, dok nije dobio osvjedočenje da su mu grijesi oprošteni i darovani blagoslovi. Jakov je u toj borbi nadvladao. To ga je uvjerilo da može pobijediti i ljude. Više se nije bojao bratovog gnjeva. Gospodin je postao njegova obrana.

Bog te želi uvjeriti da i ti možeš nadvladati ljude. Ne iskorištavati ih, već ih iskreno voljeti — za Njega. Odbaciti ovu sigurnost, ovo obećanje i ovaj dar znači podleći osjećaju straha i nesigurnosti, a to će te spriječiti da slobodno voliš ljude.

“Ne postoji ništa čega se toliko bojim kao uplašениh ljudi”, pisao je pjesnik Robert Frost.

Tko god se osjeća umanjenim i odbačenim, ne može njegovati pravilne međuljudske odnose. Za nas koji se želimo iskreno družiti s ljudima i tako objaviti ljubav i Božju istinu, ovo je vrlo ozbiljna tema za razmišljanje.

Kako smo sretni što Otac daje sigurnost nesigurnima i hrabrost uplašenima! Daje nam svoju snagu da ne bismo bili slomljeni onim što drugi misle ili kažu o nama, ili onim što nam učine. “U Jahvu se uzdam i neću se bojati: što mi može učiniti čovjek?” (Psalam 56,12)

“Biću zla jezika uklonit će tebe, ispred otimača bez straha ćeš biti. Suši i studeni ti ćeš se smijati i od divljih zvijeri strahovati nećeš.” (Job 5,21.22) Tko se može tako ponašati, taj je siguran. Bog kaže da ti to možeš.

Zašto? Jer si opravdan vjerom. Nitko ti ne može ništa učiniti. Ti si pobjednik s nebeskim Bogom. Ne moraš se bojati ljudi niti nepredvidivih okolnosti. Slobodan si voljeti.

Ne postoji slobodnija osoba od one koja zna kako voljeti. Neizreciv je utjecaj takvog života. Nema granice njegovoj snazi, snazi koja gradi i uzdiže samo dobro.

Spisateljica Eugenia Price u jednoj od svojih knjiga svjedoči o utjecaju koji je njezina prijateljica imala na njezin život — prijateljica koja je očito imala sigurnost u Božjoj ljubavi i u ljubavi prema sebi:

“Bila sam neiskazano sretna što sam imala tu stariju prijateljicu tijekom svih godina mojega kršćanskog života. Ona mi je pomogla da i ja dobijem slobodu — kroz njezinu ljubav. ... Njezina ljubav bila je trajna pomoć, koja mi je bila nužna da napredujem u hrabrosti, dok sam na svoj način učila da se uzdižem u Božjoj ljubavi. Ona je nepokolebljiva osoba, potpuno rasterećena, puna svete radosti od samog Boga — i voli me. Ni u što od ovog ne mogu sumnjati. Znam da me ona nikad ni za što ne bi osudila. Kad god se pojavila potreba da me ukori, upućivala me je izravno na Boga. Njezina ljubav potiče moje odluke. Obara me kad trebam biti oborena i tjera me da neprestano aktivno tražim širinu slobode u Bogu, da bih Ga sve više i više poznavala.” (*Make Love Your Aim*, Zondervan, 1967., str. 40) Eugenia Price je doista bila sretna što je imala prijateljicu koja joj je pomogla da se bolje osobno upozna s Bogom.

Kako Otac želi imati one koji će za Njega činiti to isto! On zna da mnogi između Njegove izgubljene djece ne mogu doživjeti Njegovu ljubav ukoliko je ne vide u onima koji žive oko njih.

Bog nas čeka da ih zavravimo, kao što volimo sami sebe.

10

Odvažno voljeti sada

*“Jao vama kad vas svi ljudi budu hvalili.”
(Luka 6,26)*

Ako je tvoj život spokojan i udoban, ako su svi tvoji odnosi s ljudima uglavnom dobri i ako smatraš kako nemaš nijednog neprijatelja — može biti da još nisi pravo Božje dijete!

Neki ljudi ponose se činjenicom da su prema njima svi ljubazni. Oni to često uzimaju kao snažan dokaz svog uspješnog duhovnog iskustva. Za njih je najvažnije zadobiti odobravanje i uspostaviti dobre odnose sa što više ljudi. Takvi zaključuju da su dobri vjernici ako se svakome svidaju.

Ali Biblija ipak nešto stavlja iznad zadobivanja prijatelja i vršenja utjecaja na ljude. To je izvršavanje Božje volje. Ovo treba biti na prvom mjestu.

Isus je rekao da je Njegovo djelo da izvrši volju Onoga koji Ga je poslao. Za Njega je to bilo najvažnije od svega što je radio i govorio. On je za to živio. Gospodin je znao da će takav stav često izazivati sukobe. Opoменуo je svoje sljedbenike da će svatko od njih tko odluči uzdići Božju volju iznad svega u životu — kao što je On to činio — moći očekivati sukob sa svijetom.

Ne ustežući se niti ispričavajući, rekao im je: “Nemojte misliti da sam došao donijeti na zemlju mir! Nisam došao da donesem mir, nego mač. Da, došao sam da rastavim sina od njegova oca, kćerku od njezine majke i snahu od njezine svekrve. Čovjeku će biti neprijatelji njegovi ukućani.” (Matej 10,34-36)

Neugodne riječi. Vrlo uznemiravajuće. Mnogi ih ne mogu doslovno prihvatiti. Zato ih uljepšavaju tvrdeći da su simbolične, ili ih pokrivaju umirujućim frazama. Malo ih je koji su spremni živjeti u neslozi s bilo kim, a najmanje s članovima svoje obitelji. Većina od onih koji dolaze u crkvu smatraju da prava pobožnost nije tako velika i nedostižna da bi izazvala pojavu teških i nerješivih prilika.

Već godinama se objavljuju mnogobrojne knjižice u kojima se nabrajaju Božja obećanja. Održane su bezbrojne ohrabrujuće propovijedi s divnim obećanjem sigurnosti koje Isus daje. Čudno je da se i u knjigama i u propovijedima zanemaruje obećanje u kojemu je Gospodin naglasio da postati Njegov sljedbenik znači bez svoje volje upadati u poteškoće kad su u pitanju odnosi s drugim ljudima.

Ako misliš da će se ljudi prema tebi lijepo ponašati zato što si pobožan i zato što se trudiš služiti Bogu te da ćeš zbog toga biti poštovan, prihvaćen i cijenjen — griješiš.

“Isus je svojim učenicima obećao”, kaže jedan pisac, “da neće imati straha, da će biti sretni, ali i da će upadati u nevolje.”

Isus je išao i činio dobro i samo dobro. Bio je savršeno ljubazan i suosjećajan. U odnosu prema svim ljudima pokazivao je ljubav. Pa ipak, padao je u više nevolja i sukoba nego bilo tko na svijetu prije i poslije Njega. Isus, Knez mira, bio je središte oluje.

Već u svojim mladim godinama iz osobnog iskustva je upoznao mučninu sukoba zbog "razlike u gledištima" s vlastitom majkom i ocem. Čineći ono za što se osvjedočio da je Božja volja, provodeći vrijeme "u kući Oca svoga" (Luka 2,49), Isus se sukobio s planovima koje su za Njega imali Njegovi zemaljski roditelji. To je izazvalo izravan sukob s njima. Bio ih je prisiljen ukoriti, što nije bilo nimalo lako tako osjetljivoj Osobi kao što je bio On.

Nitko nikad nije bio toliko pogrešno shvaćen kao Isus Krist. Nitko toliko pogrešno predstavljan, nitko toliko pogrešno priman.

Izgleda neshvatljivo da život potpune ljubavi može učiniti da čovjek bude izbjegavan, preziran, pa čak i omrznut. Ali tako je. To se dogodilo Isusu i, moramo shvatiti, kad ti i ja počnemo pokazivati Božju ljubav ljudima, to će se svakako dogoditi i nama.

Kroz vjekove odzvanjaju ove iskrene riječi: "Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije vas. ... Sjetite se riječi koju vam rekoh: 'Nije sluga veći od svoga gospodara!' Ako su mene progonili, i vas će progoniti." (Ivan 15,18.20)

Nije lako voljeti. To je vrlo skupo. Ako ljubav ne plaćaš nikakvom cijenom, onda zapravo i ne voliš.

Biblija kaže: "A i svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu bit će progonjeni." (2. Timoteju 3,12) Ako prihvatiš Bibliju tako kako je napisana, shvatiti ćeš da to upravo znači: ako se nisi suočio s kakvim progonstvom ili nevoljom, možda i ne živiš kao pravi Kristov sljedbenik.

Ako je tvoj život ugodan i bez nevolja, ako od svih uživaš odobravanje, prihvaćanje i pohvale, onda vjerojatno u tvom duhovnom životu ima ozbiljnih problema. Možda si čak u opasnosti izgubiti vječni život. Sigurno

se ne usuđuješ već sada u punoj mjeri živjeti životom obogaćenim Božjom ljubavlju.

Nije onda čudo što je Isus rekao: “Blago vama kad vas ljudi zamrže, kad vas izopće, pogrde i odbace vaše ime kao zlo zbog Sina Čovječjega!” A zatim dodaje. “Jao vama kad vas svi ljudi budu hvalili.” (Luka 6,22.26)

Kad nema nikakvog protivljenja usmjerenog na nas, to je siguran znak da se ne usuđujemo za Boga učiniti bilo što, makar i od najmanjeg značaja.

Crkva je možda dobro prihvaćena u društvu zahvaljujući naporu da se dobro predstavi. To što ljudi hvale Crkvu zbog njezinih dobrih čovjekoljubnih djela i ustanove koje osniva i održava nije razlog da se radujemo i zaključimo da smo u cijelosti ispunili Božju volju. Nemojmo postati zadovoljni sobom i uzvikivati: “Nije li to divno kako nas Bog blagoslivlje!” To što smo poznati i naširoko prihvaćeni možda bi nas trebalo pokrenuti na ozbiljno preispitavanje.

Zašto su se vatre progonstva, koje su nekad tako silno plamtjele, sada ugasile? Možda zbog toga što se Crkva uklopila u svjetovne standarde pa i nema čime pokrenuti protivljenje? Možda popularna religija nije ista ona kakvu je imala prva kršćanska Crkva? Možda je kompromis s grijehom otupio “mač” o kojemu govori Krist? Zar su velike istine Biblije tako olako prihvaćene da sada ima tako malo žive pobožnosti u Crkvi? Ako bi se oživjela vjera i sila prve kršćanske Crkve, bi li to možda oživjelo i duh progonstva? Bi li se plamen protivljenja opet razbuktao?

Ako želimo shvatiti sukob koji je prisutan u kršćanstvu, moramo sagledati njegovu pravu revolucionarnu snagu. Iako mnogi izbjegavaju tako snažne riječi, pravo kršćanstvo je u biti snaga koja mijenja. Ono mijenja čovjekov prirodni smisao za vrednovanje i sve

postavlja drukčije. Ono mijenja njegova zanimanja, pobude, ciljeve, nade i snove — sve što se pojavljuje kao bitno u njegovom postojanju — i ukršta ih s ciljevima njegovih bližnjih ili članova njegove obitelji.

Sljedbenik Isusa Krista svoju pozornost i povjerenje pridaje nebeskom kraljevstvu, dok ih ostali ljudi usmjeravaju zemaljskim vrijednostima. U životu Božjeg djeteta nadmoćno vlada Isus, dok u životu drugih vladaju sebični prohtjevi i potreba za čašću — bez obzira koliko oni izgledaju moralno i religijski postupaju ispravno.

Čovjek koji se opredijelio za Boga gleda svijet kroz drukčije naočale — kroz leće za ispravljanje. Za Kristovog sljedbenika njegov automobil nije njegov, kao što nisu ni njegove ruke ni njegov želudac. Za čovjeka koji tako ne misli, ovo je nemoguće.

Čovjek koji se sjedinio s Kristom je samilosna osoba, a u ovom svijetu samilost se smatra slabošću. On je iskren, u svijetu koji iz dana u dan postaje sve više neiskren. On je čist, u svijetu koji uživa u vlastitoj prljavštini.

Okružen ljudima koji su okrenuti samo sebičnim interesima, takav čovjek posvećuje sebe dobru drugih.

U vrijeme kad se u svijetu izjavljuje da više nema moralne sigurnosti i čistoće te da svaka vrijednost postaje relativna, Božje dijete vjeruje u stavove o istini i grijehu, o svjetlosti i tami, o moralu i nemoralu.

Spasiteljev sljedbenik zna da grijeh nije neka propala zamiso, nego osnovni ljudski problem. Njemu nije potrebno odobranje svijeta, a ne mari čak niti za vlastiti život — ako treba birati između tog prihvaćanja i kompromisa sa svojim uvjerenjima. Poslušnost Božjem zakonu i izvršavanje Božje volje važnije mu je od samog života; ne zato što je svojeglav, ne zato što umišlja

da je u pravu a svi ostali griješe, već zato što neizmjenno ljubi svojega Boga.

Kršćanski mučenici iz prošlosti nisu umirali za istinu, niti za neku zamisao, načelo, uvjerenje, ili za Crkvu. Oni su umirali za jednu Osobu. Mogli su čak i umrijeti, jer su se usudili voljeti. Njega. Duboko i nepromjenjivo.

Tko god toliko voli Boga, doista živi kao stranac na ovome svijetu. Tko ne odustaje od ove iznimne zamisli, bez obzira koliko je u suprotnosti s njegovom naravi i njegovim željama, uskoro će biti potpuno osvojen njome. Thomas Stearns Eliot je rekao: "U svijetu prolaznosti onaj tko krene u suprotnom smjeru izgleda kao bjeGUNAC."

Tko god živi u suprotnosti s omiljenim stavovima, zamislima i tradicijom, mora naići na poteškoće.

"Ja ne mogu reći da me Bog vodi", pisao je reformator Martin Luther. "On me gura naprijed; vuče me. Ja nisam svoj gospodar. Želim živjeti u miru, ali bačen sam u središte nemira i preokreta."

Ako hoćeš obraniti Božju čast i ako ostaneš uz istinu bez obzira na cijenu, naići ćeš se u nevolji. I Isus je tako prošao. Ako propuštaš priliku osuditi zlo i ako šutiš kad se traži tvoj utjecaj da bi se obranilo istinito od pogrešnog, izbjeci ćeš mnoge probleme. Ali ipak, to ćeš platiti velikom cijenom. Možda najvećom. Svojom vlastitom dušom.

Ugodna opuštenost i lagodnost života mnogima uskraćuju razumijevanje zapanjujuće istine: u svijetu se vodi žestoka borba. Njihov način života u lagodnosti kao da poriče činjenicu da su sile dobra i sile zla upravo u bespoštednoj borbi za prevlast na Zemlji.

Moramo shvatiti da živimo u posebnim uvjetima. Naš izbor Krista kao Vođe našega života uključuje nas u tu sveopću borbu.

Sotona poziva sve svoje zle snage i unosi u borbu sve što ima. Zašto nailazi na tako malo otpora? Zašto su Kristovi sljedbenici ravnodušni?

Možemo odgovoriti: zato što se ne drže blizu svog Vojskovođe. Nemaju mnogo od Njegovog duha. Ne pokazuju želju da suzbiju neprijatelja i ne gnušaju se njegovih putova. Ne suočavaju se sa zlom onako kako je to Isus činio i nisu spremni na nepopustljiv otpor grijehu. Oni i ne shvaćaju strašnu silu zla koju Sotona ima. Ne mogu vidjeti otrovnu narav neprijatelja cijelog svemira. Ne mrze zlo i ne misle na njegovu zloćudnost silnih razmjera.

Zbog takvog nemara i neoprostivog sljepila, sile zla sada zauzimaju bojišnicu brzinom koja bi nas trebala pokrenuti na uzbunu. Grešnost nezadrživo buja i, kao što je Biblija prorekla, ljubav mnogih se hladi.

Bogu su potrebni ljudi koji će imati smjelosti voljeti sada! Smjelosti voljeti usprkos mržnji i neizmjernom zlu. Smjelosti voljeti Isusa. Smjelosti voljeti sebe kao sinove i kćeri Božje. Smjelosti voljeti i one koje je teško voljeti. Smjelosti voljeti i svoje neprijatelje. Smjelosti voljeti čak i po cijenu neprihvatanja u društvu. Smjelosti voljeti čak i ako bi ih to stajalo života!

U ovom teškom sukobu najbolje oružje svakog Božjeg djeteta jest ljubav. Bez nje smo nezaštićeni i ne možemo postići ništa. Ako naša srca nisu zapaljena ljubavlju, jednog dana će naš ravnodušni život skliznuti preko ruba izgubljene vječnosti, zato što nikada nismo ništa učinili za Boga. Naša neosjetljivost i ravnodušnost, naš propust da se osobno zainteresiramo za veliku borbu, makar u njoj bili i ranjavani, napokon će učiniti da izgubimo sve.

Ali ako izaberemo Božju ljubav da s njom živimo u ovom uznemirenom svijetu, neizbježno ćemo se naći u

borbi, u najžešćem sukobu. Bit ćemo izloženi neprestanim, ciljanim i silovitim napadima žestokog, najlukavijeg i najokrutnijeg neprijatelja koji je u svemiru ikada postojao. Mi koji smo načinili idol od ugodne sigurnosti, ubrzo ćemo naučiti što znači imati mač umjesto mira. Poput Martina Luthera bit ćemo bačeni u vrtlog, u preokret i sukob. To je neizbježno.

Kao što jasna svjetlost razgoni mrak, tako istina razgoni zabludu. To dvoje ne može ići zajedno. Voljeti i uzdizati jedno, znači mrziti i boriti se protiv drugog.

Ljudi uspravane savjesti osjećaju se zato neugodno uznemirenima. Oni koji se ne mogu pomiriti s postojećim stanjem u Crkvi ili svijetu uvijek su uznemiravali religiozne osobe koje vole udobnost. Oni koji su odabrali lagodnost spavaju sve vrijeme dok se oblikuje opsada zla, predrasuda, mržnje, nemoralna i sebičnosti. Malo se pokrenu ako ih budite iz njihove obamrlosti. Uzmiču u svakoj prilici izbjegavajući se uključiti u sukob koji bi ih mogao skupo stajati.

S druge strane, istinski Božji sljedbenici, nezadrživi duhovni reformatori — svaki Ilija, Jeremija, Stjepan, Pavao, Martin Luther — svi su oni svojim suvremenicima izgledali kao uzročnici problema.

“Kad Ahab ugleda Iliju, reče mu: ‘Jesi li ti onaj koji upropašćuješ Izraela?’” (1. o Kraljevima 18,17) Izopaćeni kralj Božjeg izabranog naroda, koji je već išao putem otpada, optužuje čovjeka potpuno podčinjenog Božjoj volji da je uzročnik poteškoća, nesloge i uznemirenosti u narodu. Takve optužbe nastavit će se ponavljati sve dok se sukob između dobra i zla napokon ne završi.

Moramo shvatiti da nevolje ne moraju uvijek značiti da nešto nije u redu u našem odnosu s Bogom. Moramo shvatiti biblijski nauk o progonstvu zbog pra-

vednosti. Moramo to držati prirodnim dijelom života obo-
gaćenog Božjom ljubavlju u ovom svijetu u kojem sve
više vlada suprotno načelo, u svijetu koji ne želi lju-
bav.

Čak ni Božju ljubav.

Čak ni njezin snažan izraz u osobnosti Božjeg Si-
na, raspetog Isusa Krista.

Ako Božje dijete osiromaši u ljubavi kad naiđe na
protivljenje, ono ne donosi rod pobjede u korist Krista.
Ako se ovo dogodi, sve njegove najbolje namjere, sva
najzvučnija vjerovanja nemaju nikakvoga značenja.

Idući za ljubavlju, doći ćeš do konačnog zaključka
da prava ljubav — agape — nije slabost već snaga. To
ni izbliza nije nekakav mlak, lijep osjećaj, niti ugodno
uživanje, poput opuštajućeg hobija ili cvjetnog vrta.
Ljubav je naporno, teško, odgovorno zanimanje za koje
radno vrijeme neprestano traje. To je nešto slično po-
kušaju da se golim rukama pomakne planina. Voljeti
ljude jest najteži rad na svijetu. Taj rad ponekad može
izgledati obeshrabrujuć i besplodan. Ali ako si pravo
Božje dijete, odlučit ćeš se za njega, bez obzira na po-
sljedice. Tako je činio Isus.

Biblija kaže: “Neka nam ne dodija činiti dobro, jer
ćemo u svoje vrijeme žeti ako sad ne malakšemo.” (Ga-
lačanima 6,9) Drži se ovog obećanja. I nastavi voljeti!

Razumijevanje načela ljubavi pripremit će te da imaš
pravu radost u nevoljama i sukobima. Nevolje mogu
postati znak da te Bog uključuje u neko djelo koje Mu
je vrlo značajno. Da nije tako, ne bi nailazio na protiv-
ljenje.

“Blago progonjenima zbog pravednosti”, rekao je
Isus, “jer je njihovo kraljevstvo nebesko! Blago vama
kad vas budu grdili i progonili i kad vam zbog mene
budu lažno pripisivali svaku vrstu opacine! Radujte se

i kličite od veselja, jer vas čeka velika nagrada na nebesima! Ta, tako su progonili i proroke koji su živjeli prije vas!” (Matej 5,10-12)

Budi zadovoljan kad dođu poteškoće, ističe Božja riječ! One su pravom vjerniku znak da je iskreno predan i dokaz da je doista uključen u Božje djelo vraćanja izgubljenog sjaja planetu Zemlji! Poteškoće nisu brinule apostola Pavla:

“Zato uživam u slabostima, u uvredama, u nevoljama, u progonstvima, u tjeskobama koje podnosim za Krista. Jer kada god sam slab, onda sam jak.” (2. Korinćanima 12,10)

Trebamo bolje shvatiti činjenicu da nevolja, kao prirodni ishod djelovanja Božje ljubavi, donosi napredak Božjem djelu. Napredak dolazi kad god se suočimo s protivljenjem.

“Svi koji su civilizaciju ponijeli naprijed, bili su žestoki ljudi”, rekao je jednom poznati propovjednik Peter Marshall, “oni koji su se bunili u parkovima, na trgovima, pribijali optužbe na javnim zgradama. Svjesno su ulazili u sukob, jer su ih strašno pogađale pogreške koje su vidjeli u društvu i Crkvi.” (*John Doe Disciple*, str. 105)

Čovjek koji je iz osobnog iskustva znao za visoku cijenu odvažnosti posvećene Bogu bio je Martin Luther. Jednom prigodom je rekao: “Mir ako je moguće, ali istina pod svaku cijenu!”

Biblija otkriva činjenicu da su prvi Kristovi sljedbenici dostigli takvu mjeru duhovnog rasta da se nisu bojali pokazati ljubav i požrtvovno živjeti za Boga. Odlučni ne dopustiti da im život prođe uzalud, ustrajno su se suočavali sa Sotoninim izazovima, prijetnjama i napadima, dok su poganski svijet obasipali Božjom ljubavlju. Umjesto prihvaćanja postojećeg stanja, takvim

su postupanjem proželi cijeli svijet spasonosnom istinom.

Nebeski Otac iščekuje svoju djecu da im podari istu takvu silu. On čeka svoj narod da voli za Njega sada.

Kao što je činio Isus.

Ljubav i izazov neprijateljstva

“Ako netko tvrdi: ‘Ljubim Boga’, a mrzi svoga brata, lažac je; jer tko ne ljubi svoga brata koga vidi, ne može ljubiti Boga, koga ne vidi. Ovu zapovijed imamo od njega: tko ljubi Boga, neka ljubi i svoga brata!” (1. Ivanova 4,20.21)

Dva čovjeka redovito su dolazila u istu crkvu. Obojica su bili savjesni poslovni ljudi koji su se bavili istim obrtom. Obojica su vjerovala da njihova pravilnost u poslovanju potvrđuje njihovu pobožnost. I doista, u radu su bili savjesni i poštenu.

Jednoga dana obojica su bila pozvana zbog nekog manjeg posla. Naravno, samo je jedan mogao ugovoriti posao. Žena onoga koji nije zaključio ugovor bila je duboko razočarana. Zaradom koju bi dobili od tog posla nabavila bi jedan vrlo lijepi predmet koji je već odavno priželjkivala. Kad su ponude javno objavljene, pokazalo se da je postojala prilična razlika među cijenama koje su ova dva čovjeka ponudila. Razočarana žena zaključila je da je suparnik sigurno ponudio tako nisku cijenu samo da njezin muž ne bi dobio posao. Rekla je to svojem mužu.

Ali ona nije znala da je taj čovjek, konkurent ili suparnik, zaista dao ponudu s nižom cijenom nego obično jer je želio da taj posao iskoristi kao priliku da njegov sin, koji je učio isti zanat, vježba pod nadzorom. Žena je svoju pretpostavku prenijela svojemu mužu i to nije prošlo bez posljedica. Razmišljajući o svemu, muž je prihvatio pretpostavku svoje žene kao jedini pravilan zaključak.

Sljedećeg tjedna u crkvi, bez ikakvog objašnjenja, taj čovjek je iznenada odustao sudjelovati u službi sa svojim suparnikom. Vjerovao je da je njegov postupak ispravan jer je bio u skladu s onim što osjeća. Kad bi obavljao službu zajedno s njim, to bi značilo da ga podržava u nepoštenju. Takav postupak njegova savjest ne bi odobrila.

Čovjek koji je dobio posao ubrzo je uvidio da se rodilo neprijateljstvo. Potresen i uvrijeđen, reagirao je tako što je izbjegavao svojeg nekadašnjeg prijatelja. Mislio je: bolje je da se ne izlažem kušnji da učinim nešto što bi još više izazvalo tog čovjeka.

Više se nisu sastajali u predvorju crkve. Budući da su sjedili u istom redu, obojica su osjetila olakšanje kad se jedan od njih odlučio preseliti u drugi red. Sada su za vrijeme službe sjedili sa svojim obiteljima na sasvim suprotnim krajevima crkve. Ljudi ih više nisu mogli vidjeti kako se rukuju nakon bogoslužja, kao što su inače godinama činili.

Ostali vjernici uočili su da se nešto događa. Želeći pokazati prijateljstvo, opredijelili su se za jednu ili drugu stranu.

Osjećajući da se događa nešto vrlo ozbiljno, uočavajući da kod ove dvojice vjernika opada zanimanje za duhovno, propovjednik je odlučio jedne večeri posjetiti jednoga od njih. Dok je bio u njegovoj kući, drugi čo-

vjek, koji je stanovao u blizini, slučajno je prolazio i primijetio propovjednikov automobil ispred kuće svojega protivnika. Odmah je zaključio da je propovjednik stao na njegovu stranu. Žurno se vratio kući i bez odlaganja sjeo napisati pismo propovjednikovom pretpostavljenom. U njemu je iznio kako njihov propovjednik pravi razliku među vjernicima, podržava nepoštenje i unosi razdor u crkvu.

Uznemireni dužnosnik, koji nikada ranije nije čuo za poteškoće u toj crkvi, telefonirao je propovjedniku i izložio mu primjedbe u vezi s njegovim radom. Opomenuo ga je da mora biti mnogo pažljiviji u postupanju s nekima od svojih vjernika.

Propovjednik, koji je želio uspjeti u svojoj službi, postao je vrlo neraspoložen. Tvrdio je da je samo pokušavao biti pošten prema ovoj dvojici koji su sada bili u otvorenom neprijateljstvu. Njegovo oduševljenje za rad u toj crkvi sasvim se ugasilo i zato je počeo provoditi sve više vremena u drugim crkvama u svom okrugu. Zaključio je da mora biti znatno oprezniji, da se ne smije miješati u problem između dvojice svojih vjernika i tako izazvati još veći sukob.

Brojnost vjernika na molitvenim sastancima i bogoslužjima u toj crkvi počela je opadati.

Propovjednik je ranije isplanirao poseban evangeli-zacijski rad u toj crkvi, koji je trebalo obaviti tijekom zime. Ali kad je sagledao prilike, odustao je od svojega plana. Jedan od razloga bilo je i ozbiljno slabljenje novčane moći te crkve. Crkveni blagajnik je s puno poteškoća namirivao redovne izdatke za održavanje zgrade.

Vjernici su izgubili volju pozivati u crkvu svoje prijatelje. Mnogi su smatrali da bi posjetitelji mogli osjetiti hladnoću i očitu nezainteresiranost jednih za druge. Te godine kao da je sve zamrlo. Ljubavi je nestalo.

Sposobnost svih vjernika crkve da pokazuju Božju ljubav u svom društvu skoro se potpuno izgubila. Duhovni rast mnogih bio je zaustavljen i uništen. Sve to nastalo je zbog toga što se jedan nepotreban nespo- razum proširio kao rak.

Isus je napomenuo svojim sljedbenicima da se ne boje opasnosti koje prijete tijelu, već onih koje prijete duši, duhovnoj strani jedne osobe. Ništa ne uništava duhovnost pojedinaca, obitelji ili Crkve kao što to može pojava i razvoj neprijateljstva.

Apostol Ivan je napisao: “Ako netko tvrdi: ‘Ljubim Boga’, a mrzi svoga brata, lažac je; jer tko ne ljubi svo- ga brata koga vidi, ne može ljubiti Boga, koga ne vidi. Ovu zapovijed imamo od njega: tko ljubi Boga, neka ljubi i svoga brata!” (1. Ivanova 4,20.21)

Naša ljubav prema Bogu nerazdvojno je povezana s našom ljubavlju prema ljudima. Nemoguće je imati dvi- je međusobno odvojene veličine ljubavi — jednu prema Bogu, a drugu prema ostalim ljudskim bićima. Ne mo- žeš voljeti Boga, a da isto tako ne voliš ljude, niti mo- žeš iskreno voljeti ljude, a da isto tako ne voliš Boga.

Više nego što to razumijemo, naša ljubav prema lju- dima neposredno odsjajuje našu ljubav prema Bogu. Ovo načelo neće u cijelosti shvatiti čak niti mnoštvo otkupljenih na Sudnjem danu. Isus je na to mislio dok je govorio kako će Njegovi pravi sljedbenici biti iznena- đeni kad im bude ukazao na ljubav koju su djelatno pokazivali ljudima u nevolji. Ljubav ukazanu nevoljni- ma On cijeni kao ljubav poklonjenu izravno Njemu. “Za- ista, kažem vam, meni ste učinili koliko ste učinili jed- nomu od ove najmanje braće.” (Matej 25,40)

Vrijednost naše ljubavi prema ljudima pokazuje i otkriva vrijednost naše ljubavi prema Bogu. Ivan, koji je iskusio veliku dubinu ljubavi, pisao je: “Ako ljubimo

jedan drugoga, Bog ostaje u nama, i njegova je ljubav u nama savršena.” (1. Ivanova 4,12) Prema Božjoj procjeni, savršenstvo je savršeno voljeti — voljeti najbolje što možemo u svakom trenutku, što će naš karakter pretvoriti u sliku i priliku Isusa Krista.

Samo onaj tko nesebično voli svojega brata, istinski ljubi Boga. Duh koji pokazujemo u postupanju prema drugima pokazuje kakav duh imamo u Božjim očima.

“Tko se ruga siromahu, podruguje se Stvoritelju njegovu...” (Izreke 17,5) “Griješi tko prezire bližnjega svoga...” (Izreke 14,21)

Ako si uvrijedio prijatelja, moraš sagledati svoju pogrešku. Zatim trebaš tražiti oprost od Boga, jer tvoj prijatelj pripada Bogu. Vrijeđajući njega, uvrijedio si njegovog Stvoritelja i Otkupitelja.

Licemjerna tvrdnja da ljubimo Boga ne može nadoknaditi nedostatak ljubavi prema ljudima, čak i prema neugodnim ili grešnim ljudima koji su nas duboko uvrijedili. Bog od tebe traži da Njegovu ljubav učiniš opipljivom i stvarnom, time što ćeš voljeti svakoga, čak i one s kojima se ne slažeš i koji ti se ne sviđaju.

Ljudi su kao mala neposlušna djeca. Ljubav im je najpotrebnija kad je najmanje zaslužuju. Bog hoće da oni koji tvrde da su Njegovi pokažu ovu vrstu ljubavi, koja traje usprkos pojavi pogrešaka, uvreda i gnjeva. To ima velik značaj za svakog pojedinca — za onoga koji ukazuje ljubav i za onoga kome se ljubav daje.

Dopustiti da srdžba ili zlovolja prema nekome uništi ljubav koju imamo prema toj osobi, znači uništiti dio temelja naše ljubavi prema samom Bogu. Zlovolja, ogorčenje i gnjev prema drugima ne mogu se u kršćanskom životu uzimati olako niti zanemariti. Nužno je da se poduzmu pravi koraci.

“Neka sunce ne zađe nad vašom srdžbom!” savjetuje apostol Pavao. (Efežanima 4,26) On je poznao opasnost koju donosi neprijateljstvo: uništenje našeg odnosa s Bogom. Zato savjetuje: “Neka se ukloni od vas svaka vrsta gorčine, gnjeva, srdžbe, vike i psovke, sa svakom vrstom zloće!” (Efežanima 4,31)

Onaj tko želi sudjelovati u prenošenju Božje ljubavi svijetu mora postati spreman uvijek dobro postupati prema svojim neprijateljima. Ovo je nužno za život u Božjem kraljevstvu danas, kao i za ulazak u kraljevstvo koje će doći.

Kad se Isus Krist vrati, On neće na neki nadnaravni način darovati vjernima sposobnost uspostavljanja dobrih odnosa s ljudima. Zapravo, On će se vratiti da bi cijelom svemiru objavio da su neka od Njegove djece naučila voljeti — dovoljno voljeti da mogu kao i Krist živjeti s osobama koje im se protive, s kojima se ne slažu i koje im se ne sviđaju. Krist će ih doći proglasiti spremnima da im se povjeri nebesko kraljevstvo.

Da bi jedan čovjek pravilno postupio prema svojim neprijateljima, on najprije mora razumjeti i iskusiti oproštenje. Ako želiš zauzeti pravilan stav kad se suočiš s neslaganjem, ogorčenjem i gnjevom, moraš se poistovjetiti s oproštenjem koje je pokazano na križu.

Oproštenje ne može biti ograničeno na jedan postupak u jednom trenutku. Ne možeš ga samo prizvati kad ti zatreba da se suočiš s krizom koju je netko izazvao. Oproštenje nije statično. Ono je dinamično. To je način življenja. Pravi vjernici žive neprestano opraštajući. To i Bog čini.

Ako je Božje praštanje stalno prisutno i neprestano dostupno u čovjekovom životu, zašto ne bi bilo i naše? Praštanje je dio Božje naravi — kao i nježnost, milost, pravda i ljubav. Praštanje mora biti neodvojiv dio ka-

raktera Božjeg djeteta, njegov stav u svakoj životnoj prigodi.

Bog je spreman svoj oprost darovati svakome, u svakom trenutku. Njegovo praštanje je uvijek tu. Kad čovjek dođe k Bogu, naći će Ga uvijek spremnog na opraštanje. Bog daruje oprost ljudima i prije nego što ga zatraže. Ali to ne znači da Božje praštanje stalno ne stoji na raspolaganju. Besplatno darovani oprost vodi čovjeka na pokajanje.

Ti i ja svoj oprost često ostvarujemo pod uvjetom. Želimo najprije vidjeti dokaz da je nekom žao i da traži oprost. Tek tada smo spremni oprostiti, ali samo pod uvjetom da se taj koji traži oprost dovoljno pokajao i da nas to, kao i način na koji je tražio oprost, može zadovoljiti.

Primjer koji je Bog dao podsjeća nas da u životu moramo imati toliko spremnosti za praštanje, da ljudima oprostimo i prije no što nam učine nešto nažao. Tako je naš Otac pripremio oprost za naše grijehе i prije nego što smo sagriješili. To je puno bolje nego opraštati ljudima tek kad su nas uvrijedili, puno bolje nego boriti se da im oprostimo tek kad su zatražili oprost.

Samo onima koji žive praštajući, darovan je oprost, kaže Biblija: "Kad stojite i molite, oprostite ako što imate protiv koga, da i vama Otac vaš nebeski oprost vaše grijehе." (Marko 11,25)

"Neka se ukloni od vas svaka vrsta gorčine, gnjeva, srdžbe, vike i psovke, sa svakom vrstom zloće! Mjesto toga budite jedan prema drugom prijazni, puni milosrđa! Opraštajte jedan drugome, kao što je i Bog vama oprostio u Kristu!" (Efežanima 4,31.32)

Božje stalno dostupno, dragovoljno darovano cjelovito praštanje, kojim je obuhvatio tebe i mene, stvara u nama toplinu koja prodire do dna, topeći naše nepri-

jateljstvo prema drugima. To je ta Božja ljubav koja nas pročišćava.

Mi često govorimo o vrijednosti i ljepoti Božjeg opraštanja grijeha. Pa ipak, mi koji s uživanjem govorimo o tome, često propuštamo i sami činiti tako. Nažalost, mala vrijednost našeg praštanja stvara duboki jaz nepovjerenja u umovima onih kojima je najviše potrebno osvjedočenje i doživljaj tog istinskog oblika praštanja. Ljudima danas ne samo da je prijeko potrebno da vide ljubav “koja ima ruke i noge”, nego i praštanje “koje ima ruke i noge”. Mnogi će morati doživjeti naše iskreno ljudsko praštanje, prije nego što razviju svoje povjerenje u Božje praštanje.

Nebeski Otac kaže: “A ja, ja radi sebe opačine tvoje brišem, i grijeha se tvojih ne spominjem.” (Izaija 43,25) Iz ovoga zaključujemo da je zaboravljanje važan dio praštanja. Čovjek treba opraštati isto tako potpuno kao i Bog.

Praštanje, tvrdi Eileen Guder, je vrlo skupo. To znači da se čovjek koji prašta mora odreći svojih “prava”. Kad god nemamo volju potpuno oprostiti, to je dokaz da uopće ne želimo oprostiti. Tvrdimo da su naša “prava” prekršena. Ali moramo shvatiti da čovjek nema takvih prava. Nijedan mrtav čovjek ih nema, a Božja djeca su ljudi koji su mrtvi svome “ja”. Boga su, u Njegovoj savršenoj čistoći i nevinosti, vrijeđali više od svih. On ima “prava” vraćati milo za drago, a ne opraštati — više nego bilo tko drugi. Ali On ne koristi to svoje “pravo”; On uporno daruje potpuni oprost. Čak i onima koji Ga najviše vrijeđaju. Možemo li onda ti i ja uporno zahtijevati svoje “pravo” i ne opraštati zato što su naša “prava” prekršena?

Kao i u svim drugim duhovnim pitanjima, za opraštanje je potrebnija volja nego osjećaji. Čovjek može us-

pješno nekom oprostiti, a da njegovi osjećaji ne budu u skladu s tim. On je odlučio oprostiti i uporno ostaje pri svojoj odluci. Božja sila mu stoji na raspolaganju da ga ojača u tome. Pravo opraštenje najbolje dolazi kao odgovor na molitvu. Ne možemo praštati u svojoj sili. To nam je isto tako nemoguće kao što je nemoguće da sami zaradimo svoje spasenje, kao što je našom vlastitom snagom nemoguće voljeti one koji se ne daju voljeti. Ljudi potpuno ovise o Bogu, jer im samo On može dati dar praštanja drugima.

Isusovi sljedbenici mole se za one koji ih namjerno iskorištavaju. Njegovi učenici otkrivaju da molitva uništava gorčinu. Ona snažno izvlači otrov mržnje i neprijateljstva iz ljudskog srca. Za osobu koja nam je nanijela zlo, činimo prvi korak da je zavalimo tek onda kad postane objekt naše iskrene molitve. Ljubav se ne temelji na osjećajima. Ljubav je naša odluka da kažemo i učinimo ono što je najbolje za drugoga. Molitva za nekoga je, zapravo, izraz ljubavi. Kad se molimo, Bog čini čudo. Ne samo za tu osobu, već i za nas same. On može istopiti i našu najžešću mržnju i želju za osvetom — toplinom svoje samilosti. I to tamo gdje se najsporije topi — na području naših osjećaja. Našoj odluci da opraštamo, i djelu koje Bog čini da stvarno oprostimo, priključit će se konačno i naš osjećaj spremnosti da praštamo.

Činjenica da je Otac spreman toliko učiniti u nama potvrđuje koliko Mu je stalo do prave vrijednosti naših međuljudskih odnosa. Jedna izreka kaže: "Poznavati čovjeka znači voljeti ga." Što bolje poznajemo neku osobu, bolje shvaćamo njezine pobude i postupke i bolje joj možemo oprostiti pogreške i propuste — čak i kad su usmjereni protiv nas. Biblija kaže da je Isus naš Veliki svećenik i zato nam može opraštati, jer je iskusio

našu ljudsku narav. Da bi nam oprostio, Božji Sin je doista postao čovjekom. Izjednačio se s našim sklonostima i potrebama. Bio je jedno s Bogom, a ipak se s nama povezao vezama koje se nikad neće raskinuti.

Ovo potpuno izjednačenje s palim čovječanstvom čini Božje praštanje stvarnim u životu svih nas, iako ga nismo zaslužili. Otac se prisno povezao s ljudskim rodom da bi svoj dar praštanja učinio stvarnim za sve nas. Tako i mi ne smijemo izbjegavati upoznavanje i izjednačavanje s ostalim smrtnicima, da bismo učinili stvarnim i postojanim svoj dar praštanja drugima.

Mnoge naše napetosti, razdražljivost i ogorčenja posljedica su nesporazuma s ljudima. Većinu tih nesporazuma mogli bismo odstraniti kad bismo ih se, uz pomoć Božje milosti, uporno i strpljivo trudili shvatiti. Kad bismo mogli pročitati tajnu povijest naših neprijatelja, u životu svakog čovjeka našli bismo dovoljno tuge i patnje da se razoruža svako naše neprijateljstvo.

Zahvaljujući takvom razumijevanju čak i svojih mučitelja, Isus se mogao moliti: "Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!" (Luka 23,34) Na isti način, uvid u možda težak pa čak i tragičan život onoga koji nas je uvrijedio ili nam nanio zlo, mogao bi nam pomoći da mu darujemo svoje oprostjenje.

12

Ljubav koja popravlja

*“Naprotiv, provodimo u život istinu u ljubavi...”
(Efežanima 4,15)*

Zamislite ovakvog liječnika: kod jednog od svojih pacijenata nepogrešivo je postavio dijagnozu ozbiljne, životno opasne bolesti. Ovo opasno stanje moglo bi se popraviti samo kad bi se odmah pristupilo kirurškom zahvatu. Ipak, umjesto da odmah obavi operaciju, ovaj liječnik šalje svog pacijenta da se neko vrijeme odmara u poznatom ljetovalištu i daje mu savjet da se opusti i uživa na toplom suncu. Što mislite o takvom liječniku, ako uz to imate na umu činjenicu da bi blagovremena operacija imala razmjerno mali rizik, a da bi posljedice odlaganja operacije mogle biti sudbonosne?

I zdravstveni radnici i cjelokupna javnost s neodobravanjem bi gledali na takvog liječnika. Pa ipak, ti i ja možda postupamo upravo tako na području duhovnosti i osjećaja.

Isus je došao na ovaj svijet s porukom da je “blizu kraljevstvo nebesko!” (Matej 4,17) Netko je imao smjehlosti da bude tako praktičan da to Božje kraljevstvo proglašuje kraljevstvom dobrih odnosa. Isus je došao izgraditi pravi odnos između čovječanstva i Boga. Vjernoj Bo-

žjoj djeci lako je sagledati značenje ovog Njegovog djela učinjenoga za grešnike. Ali Isus je isto tako došao izgraditi pravi odnos i među ljudskim bićima. Ljudi su skloni zanemariti značenje ovog uzvišenog djela.

Biblija posebno naglašava da je grijeh sve ono što čovjeka odvaja od Boga. Isto tako, grijeh odvaja čovjeka od čovjeka.

Isus je potvrdio da je grijeh, bilo da je učinjen protiv Boga ili protiv čovjeka, duhovna bolest s kojom se treba suočiti i koju treba liječiti. On je želio da Njegovi učenici postanu uspješni ne samo u uspostavljanju dobrih odnosa s Bogom, već i s ljudima. Cijeli Novi zavjet zapravo više naglašava zloćudnost grijehâ koji uništavaju međuljudske odnose, nego takozvanih "velikih" tjelesnih grijeha poput preljuba i pijanstva. Ipak, mi se više užasavamo i više osuđujemo grijehe tijela nego grijehe duha. Skloni smo zanemariti ili jednostavno "otpisati" oholost, neprijateljstvo, samoopravdanje...

Apostol Pavao je, međutim, ovo nabrojio zajedno s ostalim grijesima: "Poznata su djela tijela. To su: bludnost, nečistoća, raspuštenost, idolopoklonstvo, vraćanje, neprijateljstva, svada, ljubomornost, srdžba, sebičnosti, razdori, strančarenja, zavisti, pijanke, razuzdane gozbe i ovima slična, na koja vas unaprijed upozoravam, kako sam i prije upozorio: oni koji čine takva djela neće baštiniti kraljevstva Božjega." (Galaćanima 5,19-21)

U svojoj knjizi *Živjeti u ljubavi*, Eileen Guder tvrdi da gnušanje koje neki vjernici pokazuju prema tjelesnim grijesima zapravo može biti način kojim odvrćaju pozornost od mnogo ozbiljnijih problema u svojem životu: "Poput Adama i Eve u vrtu, trudimo se sakriti svoju pravu golotinju — svoju duhovnu bijedu pred Bogom. Uvijek uzdižemo neki takozvani 'moral' da bismo prikrili svoj unutrašnji nemoral — ne neki očiti pogan-

ski oblik nemorala, već duboki nemoral stavljanja svoga 'ja' u središte svega, nemoral oholosti, nestrpljivosti i srdžbe." (str. 107)

Ona također ističe da je to što Crkva podnosi dva mjerila za procjenjivanje grijeha — jedan za grijehе tijela, a drugi za grijehе duha (odnosno stava), razlog što nevjernici kršćane smatraju licemjerima. "Oni vrlo jasno vide kako se mi samozadovoljno mirimo s grijesima stavova i temperamenta. Znaју našu tvrdnju da to i nije tako strašno. A što je najteže, mi to često opravdavamo nekakvom kršćanskom pravednošću. Takvo izvrtanje s pravom zasluđuje prijezir svijeta. Govorimo o Božjoj ljubavi, a oni nam se smiju jer je tako malo vide u našem životu." (str. 108.109)

Velika je nesreća što se naše ljudsko gledanje na grijeh toliko razlikuje od Božjega. Njega više užasavaju grijesi duha, stavova, jer tako lako i brzo mogu povrijediti i uništiti odnose među ljudima, kao i odnos između ljudi i Njega. Bog sve procjenjuje upravo onako kako jest. Mi preziremo pijanca. Govorimo mu da će ga njegov grijeh uništiti za vječnost. Ali ponos, sebičnost i pohlepu često ostavljamo neukorenima. Ove grijehе Bog posebno prezire. Oni su doslovna suprotnost Njegovom karakteru ljubavi i nesebičnom ozračju bezgrešnih bića. Predugo smo ravnodušno i namjerno držali oči zatvore-nima za grešne stavove i nedostatke u karakteru.

Kao što smo vidjeli, praštanje je prvo načelo postavljanja dobrih odnosa s ljudima. Ali postoji i drugo načelo. Praštanje i prihvaćanje nisu uvijek dovoljni. Da bi došlo do zaliječenja i obnavljanja odnosa, ponekad je nužna još jedna veličina.

Drugo Isusovo veliko načelo dobrih međuljudskih odnosa otkriva nam ovu dodatnu dimenziju: "Ako ti brat sagriješi, pođi te ga ukori nasamo." (Matej 18,15)

Netko nam može sagriješiti ne samo time što će nas uvrijediti, već i time što će griješiti protiv Crkve, uvrijediti našega brata ili sestru, ili našega susjeda. Kad bismo sigurno znali da netko planira ubojstvo, ne bismo oklijevali nešto poduzeti. Ovaj osjećaj odgovornosti za druge trebamo pokazati i onda kad jedan čovjek vrijeđa drugoga grijesima svojih sklonosti i svojim stavovima. Naša je dužnost, a to je čak i zapovijed, da idemo i u ljubavi ponudimo savjet i promjenu koja bi donijela bolja rješenja.

Isus očekuje da onaj kome je nanoseno zlo pođe čovjeku koji je to zlo učinio i nasamo mu ukaže na krivnju. Nažalost, obično su naš odgovor i postupanje upravo suprotni. Obično zahtijevamo da "kriva" strana dođe i zatraži oprost. Smatramo svojim "pravom" očekivati baš to. Ali Isus pred nas iznosi začuđujuću spoznaju — Njegov sljedbenik nema takva "prava". Svaka-ko ne "prava" koja bi ga sprečavala praštati, prihvaćati i održavati dobre odnose, jer on je u "pravu", a onaj drugi je "kriv".

Isusov sljedbenik mora pokazati Božju ljubav prema svima. To je najvažnije. Ništa drugo nije toliko važno, čak ni njegov ponos. Isusovo učenje da osoba kojoj je učinjeno zlo mora biti pokretač obnove prekinutih odnosa i da mora ispravljati grijeha u stavovima kao i one počinjene neposrednim djelom, daje novi naglasak ovoj činjenici.

Želju da drugi o njemu imaju dobro mišljenje i želju da postigne ugodan položaj u društvu, čovjek pokušava ostvariti izbjegavajući opasnosti koje mu se mogu ispriječiti na putu. Ali oni koji iskreno slijede Čovjeka iz Galileje, ubrzo će uvidjeti tu čudnu novu prednost. Oni su pozvani da čine naizgled nelogične i neprirodne postupke — kao što je predaja da bi se pobijedilo, odu-

stajanje da bi se sačuvalo, umiranje da bi se živjelo. Učiniti prvi korak, poći u ljubavi onome tko te je ozbiljno uvrijedio ili ti nanio zlo, s čistom namjerom da ga podigneš i uspostaviš još čvršće prijateljstvo — to zahtijeva da predaš svoj ponos, da odustaneš od svojih “prava” i umreš svojoj prirodnoj potrebi za osvetom. Kako to otkriva divan način da u sebi pobijediš neprijateljstvo! Ništa drugo ne može tako brzo i uspješno ugušiti neprijateljstvo kao osobni, neposredni izlazak pred onoga koji je postao njegov uzročnik. Ništa drugo kao to ne može tako brzo obnoviti poremećene ljudske odnose. Ništa drugo ne može tako dobro pročistiti dovod kroz koji protječe Božja ljubav.

Prvi praktičan korak u pokazivanju naše ljubavi prema neprijateljima, onima koji nas zlostavljaju, jest da im oprostimo. Drugi korak, prema božanskoj zapovijedi, jest da pođemo njima s ukorom koji iscjeljuje. Naravno, to uvijek sa sobom nosi opasnost nailaženja na otpor. Isus je znao da bi se to moglo dogoditi. On je čak dao savjete što treba učiniti u takvom slučaju (vidi Matej 18,15-17). Srećom, onaj tko slijedi Kristov savjet, imat će od toga koristi, bez obzira bude li prihvaćen njegov pokušaj da postigne izmirenje ili ne. Svojim postupkom on izvršava svoju moralnu i duhovnu obvezu i priliku za službu. Tako se oslobađa trajnog neprijateljstva. To je isto tako praktičan i očit pokazatelj koliko je stvarna i istinita spremnost uvrijeđene osobe da oprost. Oni koji vrijeđaju pravu Božju djecu trebaju vidjeti i doživjeti takvu vrstu “odmazde”. To može učiniti da im Božja ljubav i praštanje postanu bliski i stvarni.

Nije li Isus svojim životom među ljudima pokušao upravo to pokazati? Nevini Bog bio je duboko povrijeđen sebičnošću i grijehom našega svijeta. Pa ipak, Isus

je — predstavljajući nevinu stranu kojoj je naneseo zlo — donio oprost. On nas je došao osloboditi naše grešnosti, naći se s nama licem k licu, ukazati nam na našu krivnju, oprostiti, podariti nam mogućnost da se popravimo i krenemo novim, boljim putem. Božji gnjev i neprijateljstvo prema grijehu otkrili su se u službi ljubavi prema pobunjenom svijetu.

Suočavajući se danas sa zlom i nepravdom, Božja djeca neprekidno trebaju slijediti Isusov primjer. S ljubavlju moramo poči onima koji su nam učinili zlo, onima za koje smo odgovorni, i ponuditi im dragovoljno i bezuvjetno praštanje i promjenu. Možda ćemo biti odbijeni, kao što je to doživio i Isus, ali mnogi će i odgovoriti. Kroz takvo njihovo iskustvo nastat će nova dimenzija života, sadašnjeg i budućeg. Uzvišena je to služba za ljude čiji su životi duboko dirniti Božjom ljubavlju i staranjem.

Ipak mnogi od nas se boje takve službe. Osjećamo da je to prilika kad možemo doživjeti još težu uvredu. Često pokušavamo ugušiti gnjev i “ispravljati” na nebiblijski, uobičajen ljudski način. Kad nam netko nanese zlo, trudimo se to “jednostavno zaboraviti”. Smatramo da je to pravo i jedino rješenje. Mislimo da je bolje zatvoriti oči pred zlom nego se boriti s njim. Nekad možda i jest tako, ali u mnogim prilikama nije. Bez ljubavi će i kukavički zanemareno zlo donijeti još više zla. Ima prilika kad je, kao što kaže poslovice, šutnja zlato, ali ima prilika kad je to samo obično kukavištvo.

Možda nam nedostaje hrabrosti da se izložimo opasnosti koju donosi napor za poboljšanje odnosa. Ili se možda za to dovoljno i ne brinemo. Ili se možda, što je još teže, u nama nakupilo toliko neugodnih osjećaja da, usprkos naporu da oprostimo, ne možemo uspostaviti nikakav dodir s neugodnom osobom.

Ipak, trud gušenja netrpeljivosti i neprijateljstva prema drugima nije kršćanski način rješavanja problema u međuljudskim odnosima. Neprijateljstvo moramo odbaciti, da ono ne bi uništilo nas.

“Tipična bolest ovog naraštaja je neuroza”, kaže George Vandeman u knjizi *Sreća od zida do zida*. “Mnogi liječnici se slažu da pola njihovih pacijenata pati od neuroze. ... Što je neuroza? Jednostavno govoreći, osoba je neurotična kad nešto potiskuje, umjesto da to odstrani.” (str. 86)

Neprijateljstvo i gnjev, ako ih se ne riješimo, izazvat će duševnu i duhovnu bolest. Kao što smo razumjeli, prigušeno neprijateljstvo uništava dobre međuljudske odnose, kao i odnos s Bogom.

Bog je mogao prigušiti svoj gnjev prema strahoti koju je stvorila pojava grijeha na Zemlji. Mogao je prigušiti svoje razočaranje i negodovanje i odlučiti da nema ništa s našim grešnim planetom. Ali On tada ne bi bio Bog. Ne bi bio najveća ljubav. On nas je toliko volio da se osobno zauzeo oko grešnih ljudi, a svoje ogorčenje pretvorio u stvaralačko i iscjeljujuće djelovanje u našu korist.

Osoba koja na biblijski način ništa ne čini prema svojoj netrpeljivosti, propušta pokazati Božju ljubav svojim životom. Ako se trudi u sebi prigušiti neprijateljstvo, ono će rasti kao farizejski kvasac, dok se u cijelosti ne pokaže na nezdrav i razoran način. Još od vremena kad je Kain oduzeo život svojemu bratu, ljudi rušilački daju oduška svom neprijateljstvu. Posljedice su tjelesna, duševna i duhovna smrt. U širem opsegu to nazivamo ratom.

Kad god se zanemare Isusova načela, netko biva povrijeđen. Ne batinom, puškom ili otrovom. Prosječan čovjek radije će se opredijeliti za nešto ugodnije, nešto

manje uočljivo. Njegov način, često izvršen nesvjesno, ogleda se najprije u govoru u kojem se s omalovažavanjem govori o osobi koja ga je povrijedila. Naravno, negativan govor o nekome tko nije nazočan neće govornika odvesti na električnu stolicu. To je tako spontan i široko prihvaćeni način kojim svatko sebi omogućava olakšanje. Nama to izgleda sasvim prirodno, poput di-sanja. Ali ako bolje pogledamo, zaključit ćemo da je ogo-varanje ne samo uobičajen način davanja maha gnjevu, već i kukavički, nekršćanski i nepošten odnos prema drugom čovjeku.

Prirodna ljudska inačica za ubojstvo čovjeka jest ubojstvo njegovog ugleda i položaja. Mudri čovjek kaže: "Smrt i život u vlasti su jeziku. ... Klevetnikove su riječi kao poslastice: spuštaju se u dno utrobe." (Izreke 18,21.8)

Ako odeš nekome za kog znaš da čini zlo i pomogneš mu da sagleda to što smatraš njegovom krivnjom, to će biti tvoja služba Bogu. Ali otići nekome drugome i umanjiti vrijednost nečije osobnosti, vjerujući da taj čovjek čini zlo, jedan je od najvećih grijeha protiv Boga i čovjeka koji možeš učiniti, bez obzira kako si obazrivo i "ljubazno" to učinio.

William Jordan je pisao: "Ima jastuka mokrih od suza, ima slomljenih srca u tišini u kojoj nema uzvika prosvjeda, ima osjetljivih duša koje su savijene od jada, ima starih prijatelja koji su ostavljeni i idu svojim osamljeničkim putom s umrlim nadama i uspomenu koje su samo bol, ima teških nesporazuma koji čine da cijeli život izgleda mračan — a to su samo neki od jada izišli iz pogreške počinjene jezikom."

Govoriti o drugome negativno znači osuđivati ga. Za Kristovog sljedbenika osuđivanje je isto što i ubojstvo, krađa ili preljub. "Nemojte suditi, da ne budete suđeni!"

glasi božanska opomena koju ne smijemo zanemariti. (Matej 7,1) “Braćo, ne ocrnjujte jedan drugoga! Tko ocrnjuje svoga brata ili sudi svoga brata, ocrnjuje Zakon i sudi Zakon. A ako sudiš Zakon, nisi vršilac Zakona, nego njegov sudac. ... A tko si ti koji sudiš bližnjega?” (Jakov 4,11.12)

Zlo koje dolazi kao posljedica našeg pogrešnog usmjeravanja gnjeva i neprijateljstva, velika je tragedija. Ali ono što se propušta, što bi moglo biti kad bi se postupalo po Kristovim načelima — to je još veća tragedija. U međuljudskim odnosima neizbježno se događaju pogreške i nesporazumi. Bog to prašta, ako je pokajanje iskreno i praćeno željom da se učini bolje. Ipak, premda Bog oprašta pogreške i propuste, On ne može nadoknaditi dobra, blagoslove, duhovni napredak i iscjeljenje do kojeg je moglo doći da je Njegov narod živio u skladu s Njegovim načelima.

Suvremenoj Crkvi nužno je potrebna veća vizija zadržavajućih razmjera ljubavi i prijateljstva pripremljenih za one koji će se usuditi pokazati Božju ljubav ustrajnim i hrabrim postupanjem, uzdizanjem božanskih načela i naporima za izgradnju dobrih odnosa s drugim ljudima.

Sliku o tome daju nam Isusove riječi. Razmisli o njima: “Ako ti brat sagriješi, pođi te ga ukori nasamo. Ako te poslušā, dobio si svoga brata.” (Matej 18,15)

Takav iskreni pristup doprinijet će učvršćivanju dobrih odnosa. Pogrešno je mišljenje da se takvim pristupom ne može ojačati prijateljstvo i da će donijeti više štete nego koristi. Gospodin je rekao da nije tako. “Ako te poslušā”, zadobit ćeš pravog brata.

Prije mnogo vremena mudri čovjek je pisao: “Ne kori podsmijevača, da te ne zamrzi; kori mudra, da te zavoli.” (Izreke 9,8)

Kad odemo nekome, kao što nas Isus uči, mi mu tim svojim postupkom govorimo da nam je istinski stalo do njega. Time uspješno pokazujemo svoju skrb, dokazujemo koliko daleko smo spremni ići i kakvu smo opasnost spremni preuzeti u njegovu korist.

S druge strane, ako ne idemo, otkrivamo da nismo stvarno oprostili toj osobi, ili da ne marimo za nju. Češće je u pitanju ovo drugo. Nezainteresiranost je najveći neprijatelj dobrih odnosa među ljudima, kao i između čovjeka i Boga. Kad ne poduzimamo ništa, otkrivamo svu svoju ravnodušnost. A kad smo postali ravnodušni, onda, naravno, ne možemo voljeti. A već smo se uvjerali da naša neodlučnost za ljubav i dobre odnose s Bogom i ljudima predstavlja samu bit grijeha.

Većina kršćana izgleda nikad nije shvatila da Bog smatra službom ljubavi svaki odlazak nekome i ponudu da se u ljubavi poprave narušeni odnosi. Mi to obično smatramo vrlo neugodnom dužnošću, a ne službom. Ipak, Biblija kaže: "Jer koga Jahve ljubi, onoga i kori, kao otac sina koga voli." (Izreke 3,12)

Kao kršćani mi gajimo tradicionalno uvjerenje da izvršavamo Gospodnje djelo u svijetu. Osjećamo se ugodno kad god se pojavi ova pomisao: radimo Božji posao, svjedočimo, propovijedmo, poučavamo. One koji idu "sve do kraja zemlje" kao misionari, proglašavamo radnicima za Boga. Uočavamo vrijednost rada za Boga i bližnje i to pokazujemo hraneći gladne, odijevajući gole i izvršavajući svoje crkvene dužnosti. Ali ako Bog kori i pročišćava one koje ljubi, da bi im pomogao da duhovno rastu, a ti i ja se potpuno posvećujemo izvršavanju Božjeg djela; zar nije onda prirodno da se ponekad i mi suočimo s ljudima kako bismo im ukazali na pogreške u njihovom životu i pomogli im da ih pobijede i bolje izvršavaju Božju volju? To je naša dužnost.

Obično smatramo da je “korenje i opominjanje” služba koju će Bog obaviti u životu onoga kome je potrebno — bez naše pomoći. Ne ustežemo se govoriti, ponekad gotovo hvalisavo, o tome kako nas Bog može upotrijebiti u službi “spašavanja” grešnika. Ipak, kad se nađemo u prigodi da učinimo nešto od vječne koristi za svojega brata, onda smo skloni mišljenju kako naša pomoć nije potrebna Bogu. Plašeci se mogućih negativnih posljedica — kritike, neuspjeha, predrasuda, odbijanja — tako se povlačimo i propuštamo priliku da se uključimo u službu ljubavi koja popravlja.

Često zaboravljamo da nalazimo i nadvladujemo slične zapreke i u našim drugim službama. Zaboravljamo da su, bez posebne sile Svetoga Duha, i druge službe, kao i ova, osuđene na besplodnost i neuspjeh. Možda mislimo da te druge službe možemo lakše prihvatiti i ispuniti bez sudjelovanja Svetoga Duha. Smatramo da je prisutnost Duha bitna za uspjeh samo u posebno osjetljivim službama. Nije li činjenica da se ne uključujemo u službu ispravljanja neoborivi dokaz da se ne oslanjamo na Svetoga Duha i u drugim područjima naše službe za Boga?

Iako izraze “služba ispravljanja” ili “dosljedna kritika” ne nalazimo u Bibliji, Pismo spominje ovo područje duhovnog djelovanja. Pavao je poticao Timoteja ne samo da obavlja Božje djelo propovijedanjem Riječi, već je isto tako rekao: “... Kori, prijeti, opominji u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke”. (2. Timoteju 4,2) On ovako savjetuje kršćane u Kolosi: “Neka riječ Kristova obilno stanuje u vama! Poučavajte i opominjite jedan drugoga sa svom mudrošću!” (Kološanima 3,16)

Koliko je vremena prošlo otkad te je brat u Kristu upozorio na neki tvoj nedostatak, u želji da ti pomogne da potpuniše i savršenije izvršavaš Božju volju i obav-

ljaš Njegovo djelo? Da te je brat, pokušavajući to, ukorio, kako bi postupio? Jesi li duševno i duhovno dovoljno postojan da dopustiš drugome da ti otvoreno kaže ono što je uočio kao tvoju naročitu slabost koja te ometa da budeš sličniji Kristu? Možeš li prihvatiti tuđe mišljenje kako da postaneš bolji svjedok, bolji otac ili majka? Možeš li sagledati silno dobro koje bi takve prilike mogle donijeti, kad bi bile učinjene iskreno i u pravoj ljubavi, pod utjecajem Svetog Duha?

Avijaticari se s vremena na vrijeme podvrgavaju, kako se to u poslovnom svijetu naziva, stručnoj provjeri. Od pilota se tada očekuje da potvrdi svoje sposobnosti dok kraj njega sjedi pilot nadležan za provjeru. Iskusni instruktor ga upućuje i savjetuje kako da svoju dužnost obavlja bolje i sigurnije. Piloti takve letove za provjeru smatraju velikim doprinosom većoj stručnosti i sigurnosti.

Duhovni "letovi za provjeru" pod nadzorom onih kojima je stvarno stalo do uspjeha možda i nisu tako loša zamisao. To bi kršćanima povremeno dobro došlo. Kad bi bili obavljani u duhu ljubavi i milosti, oni bi unaprijedili službu za Boga i druge ljude.

Bog je upotrijebio Akvilu i Priscilu da svojim djelom ljubavi posluže za rast i popravljjanje rječitog propovjednika Apolona. Iako je apostol bio "rječit i silan u knjigama", on ipak nije sasvim točno objavljivao Evanđelje svojim slušateljima u Efezu. Mada Apolon nije učinio ništa loše, njemu je bila potrebna nova svjetlost. Ovo dvoje poznatih i neobrazovanih ljudi — bili su proizvođači šatorskog platna — učinili su važno djelo za Boga odlučivši pozvati Apolona i ukazati mu na ozbiljan nedostatak u njegovom propovijedanju.

Veliki propovjednik primio je kritiku dobro. Ona mu je pomogla da duhovno uzraste. Ovo zaključujemo uoča-

vajući promjenu koja je nastala u njegovom propovijedanju i veliku milost koju su mnogi preko njega primili (vidi Djela 18,24-28). Iz ovoga vidimo da se kritika koja ispravlja, poput kružnih valova koji nastaju kad u mirnu vodu bacimo kamen, nastavlja širiti i utjecati na mnoge živote, nakon onih koje je najprije neposredno dotaknula.

“Kritika iznesena pod utjecajem Svetoga Duha i s moralnom odgovornošću je kao služba jedna od najneugodnijih i ona može najviše stajati”, piše C. Roundhill u časopisu *Kršćanstvo danas* (7. siječnja 1972., str. 8).

Isti autor primjećuje kako u Pavlovom životu nalazimo mnoge primjere ljubavi u djelu ispravljanja. Oni otkrivaju koliko je apostol bio osjetljiv za potrebe drugih: “On je javno ukorio Petra pred antiohijskom crkvom zbog trenutnog odstupanja od čistog Evandjelja, jer je potjecalo iz straha od javnog mnijenja i imalo je utjecaja na druge... Za javno odstupanje bio je potreban i javni ukor (vidi Galaćanima 2,11-14). Petar zbog toga nije bio ljutit na Pavla, a to se vidi iz njegovih kasnijih riječi o Pavlu u njegovoj drugoj poslanici (2. Petrova 3,15). Marko je također osjetio oštricu Pavlove moralne odgovornosti kad je kod Pamfilije napustio njega i ostale suradnike (Djela 15,36-40). Ovaj ukor možda je kasnije doprinio da Marko postane vrlo koristan suradnik (2. Timoteju 4,11). Ljubav koja ima cilj dobro drugoga, ponekad će morati sjeći da bi iscijelila.”

Nema sumnje, autor navedenog teksta riječju “sjeći” ukazuje na mnoge koji se ustežu izvršiti službu ispravljanja, poput liječnika kojeg smo spomenuli u početku ovog poglavlja, koji izbjegava kirurški zahvat iz straha da kod bolesnika ne izazove bol. Mi ne želimo kod drugoga izazvati bol.

Čak je i neustrašivi Pavao izrazio bojazan da je do-
sljedna kritika, koju je pod utjecajem Svetoga Duha mo-
rao iznijeti, možda bila preoštra. Kad je poslao pismo
Korinćanima, Pavao se uplašio da je možda preduboko
sjekao, iako je želio samo pomoći. Bojao se da bi to
vjernike u Korintu moglo još više otuđiti. Čak je u
jednom trenutku htio povući svoje riječi. Pavao je znao
da je crkva u Korintu podijeljena i smatrao je to ne-
zahvalnošću i izdajom, jer je od njih očekivao odanost
i podršku. Osjećao je kakva opasnost prijeti crkvi u koju
se uvukao grijeh. Zato je smatrao svojom dužnošću da
im ukaže na Božje negodovanje prema grijehu. Pa ipak,
bojao se da je možda bio preoštar.

Apostol je išao tako daleko da je vjernicima u Ko-
rintu otkrio ovaj svoj unutarnji sukob, trudeći se da
im pomogne da shvate kako sve to radi u revnosti koju
mu nameće ljubav prema njima. Njegov uzvik, koji odje-
kuje kroz vjekove, bit je svakog uzvika onih koji se usu-
de stupiti u to borilište za Boga i preuzeti tu bolnu i
mučnu službu ispravljanja: "Da, pisao sam vam u veli-
koj tuži, u tjeskobi srca i s mnogim suzama, ne da vas
ražalostim, već da upoznate preveliku ljubav koju imam
prema vama." (2. Korinćanima 2,4)

Veliki Božji čovjek tuži zbog boli koju zna da će iza-
zvati, ali hrabro i ustrajno ostvaruje svoju zadaću, osna-
žen spoznajom da je ispravljanje koje će doći i koje je
plaćeno tako visokom cijenom zapravo ishod djelovanja
iscjeljujuće ljubavi. Pavao je činio ono što je morao —
usprkos neugodnosti i usprkos nedostatku radosti —
jer je u svojoj dubokoj ljubavi želio stvarno dobro tim
ljudima, bez obzira na cijenu i bol koju će pretrpjeti
oni ili on.

Ti i ja se također moramo prihvatiti uloge isprav-
ljanja kao izraza ljubavi. Pavlovi ukori Korinćanima bili

su upućeni s ciljem da “upoznaju preveliku ljubav” koju je imao prema njima. Mi koji želimo pokazati Božju ljubav u životu, trebamo činiti isto. Kad bismo tako djelovali, ne bi više bilo ustezanja.

Ipak, nasuprot drugim službama koje radimo za Boga, ovu nikad nećemo obavljati s radošću. Ona je doista nužna za duhovni rast drugih, a i nas samih. Biblija i suosjeća i potiče kad kaže: “Doduše, svako karanje za sada ne pričinja se nečim što donosi radost, nego žalost. Ali kasnije onima koji su njime uzgajani donosi plod pun mira — pravednost.” (Hebrejima 12,11)

Prije mnogo vremena Bog je zapovjedio jednom mladom čovjeku da pozove ne samo jednu osobu nego cijeli narod da se popravi. “Viči iz sveg grla”, rekao je Izaiji, “ne suspreži se! Glas svoj poput roga podigni. Objavi mom narodu njegove zločine, domu Jakovljevu grijeha njegove.” (Izaija 58,1) Sudbina Božjeg naroda i sudbina Božjeg plana za svijet tada je bila na kocki. I još je uvijek tako.

Djeca koju roditelji ne ispravljaju doista su zane-marena. Ima mnogo mladih koji rastu u stezi i ljubavi. To je djetetu čvrst dokaz da je voljeno i da se za njega netko brine. Čak i tinejdžeri, tvrde stručnjaci za njihovo ponašanje, žele da im se kaže kad pogriješe. Oni očekuju od svojih roditelja da ih isprave, usprkos činjenici što u takvim prigodama gundaju.

Nije li možda isti slučaj i s mnogima koji griješe protiv ljudi, protiv sebe, ili protiv Boga? Možda oni isto tako žele, iako samo podsvjesno, imati nekoga tko će se brinuti za njih i zato imati slobodu da ih ispravlja. Nije li upravo to način da se mnogi poprave, uzrastu i iscijele?

Isus je najbolji primjer u službi ispravljanja. Isus bi uzeo čovjekov grijeh i svojim djelovanjem ga pretva-

rao u sredstvo za usmjeravanje te osobe prema nebeskom kraljevstvu. On je stao nasuprot laži, preljuba, gnjeva, ponosa; i upravo je to vodilo muškarca ili ženu bliže Bogu. Isus je naišao na oštro trnje, ali se uvijek trudio pretvoriti ga u krunu!

Nikodem, čovjek koji je bio posebno ispravan u pitanjima vjere i držanja Zakona, poznati duhovni vođa besprijeekornog morala i karaktera, osjetio je mač duha. Isus se usudio iznenaditi ga činjenicom da njemu, Nikodemu, nije poznat niti prvi korak u nauku o spašenju.

Isus se također sreo s bogatim mladim zakonikom. S nekoliko dobro odabranih riječi, usmjerenih izravno njegovoj savjesti, potaknuo ga je da se prvi put iskreno suoči sa samim sobom. Da je prihvatio ovaj Kristov nepogrešivi poticaj, u životu ovog mladića nastale bi korjenite promjene. Nažalost, mladić nije želio biti ispravljen. Ali imajte na umu da ovaj postupak nije spriječio Isusa da i dalje pronosi svoju poruku ljubavi.

Moglo se očekivati da Ga i žena na zdencu neće prihvatiti. Sigurno je Isus ovu ženu uplašio i zbunio, vjerojatno više nego mladog zakonika. Njegov slobodan pristup mogla je smatrati drskim ponašanjem. Pa ipak, u svojoj naglašenoj osjetljivosti za ljude Isus je uočio da ova osamljena i zbog grijeha odbačena žena traži nešto više od života.

Isusov izravan pristup problemu koji ju je mučio ne samo da je doveo do dramatične promjene u njezinom životu, nego je izazvao i veliko duhovno buđenje u njezinom gradu! Otkriti ženi da je preljubnica prilično je neobičan način da se započne evanđeoski posao s cijelim jednim gradom! Ali to je provjereni način da se pokaže mogućnost zbivanja čuda u iscjeljujućoj službi Božje ljubavi.

Pouku nalazimo i u načinu na koji je Isus postupao s farizejima. Otvoreni ukori koje im je neustrašivo upućivao najsnažniji su i najoštrij i ukori koje je ikada itko uputio. Židovi su se, osim svinja, najviše klonili zmija kao nečistih životinja. Isus se nije ustezao svrstati mnoge vjerske vođe svojega vremena među otrovnice. To je učinio u nazočnosti ljudi koji su im bili privrženi. Isto tako, rekao im je da su licemjeri, izopačeni u dubini duše. Ispisivanje njihovih grijeha jedina je prigoda spomenuta u Evandeljima u kojoj je Isus pisao. On ih je svojim prstom jasno ispisao na prašnjavoj jeruzalemskoj ulici!

Uvrijeđeni i rasrdeni Njegovom otvorenom osudom, neki od njih su tvrdo odlučili ubiti Isusa. Drugi, iako trenutno ispunjeni ogorčenjem i duboko povrijeđeni, cijelim su bićem bili pokrenuti Njegovim pronicavim riječima. Isus je potresao njihov unutrašnji život, u nekim slučajevima tako dobro da je Sveti Duh ušao u njih i izvršio svoje djelo. Mnogi od farizeja kojima je bila upućena Isusova poražavajuća kritika postali su nakon Njegovog uzašašća Njegovi odani sljedbenici.

Kroz Kristovu službu ispravljanja ti i ja možemo upoznati životna načela koja će upravljati našim pokušajima da drugima donesemo iscjeljenje, rast i spasenje. Ako ih se držimo, to će biti vodilja koja jamči sigurnost da će samo dobro drugih biti krajnji ishod tih životnih prigoda u kojima nas Bog poziva da ukorom dotaknemo njihove živote.

Drugo pravilo koje uočavamo u Kristovom životu i Njegovom iscjeljujućem postupanju — ispravljanju, jest da nama samima mora postati jasno da samo Božja istina može napasti i sjeći tamo gdje je potrebno, a ne osoba koja iznosi istinu. Sama istina je dovoljno oštra da uspješno ukloni sve što nije potrebno. Sve drugo je

previše tupo i previše oštećuje. "Uistinu je živa i djelotvorna riječ Božja. Ona je oštrija od svakoga dvosjeklog mača i prodire do rastavljanja duše i duha, i zglobova i moždine, i može suditi nakane i misli srca." (Hebrejima 4,12)

Ovo ne znači da od biblijskih tekstova moramo praviti bič kojim ćemo tući prekršitelja. To znači da naša vijest ljubavi i ispravljanja nećijeg života, ili njegovog vjerovanja, mora biti čvrsto zasnovana na Božjoj riječi. Mi smijemo nositi samo vijest koju Biblija jasno iznosi. Kad ljudima stanemo nasuprot, iznoseći vlastito mišljenje ili prijedloge koje bi oni trebali ugraditi u svoj život, to je najčešće licemjerman način da im izrazimo svoje neprijateljsvo i svoju želju da ih vidimo promijenjene, ili podešene tako da su više u skladu s nama, a ne s Božjom riječju. Mi nismo dobili zadaću mijenjati ljude kako bismo ih lakše mogli prihvatiti. Naša je prednost da pomažemo drugima u rastu kako bi mogli biti prihvaćeni kao stanovnici nebeskog kraljevstva.

Kad Biblija govori o službi ispravljanja, ona otkriva činjenicu da ta služba mora biti utemeljena na Riječi: "Neka riječ Kristova obilno stanuje u vama! Poučavajte i opominjite jedan drugoga sa svom mudrošću." (Kološanima 3,16) "Propovijedaj riječ — pristupi (k vjernicima) — bilo da im je zgodno, bilo nezgodno — kori, prijeti, opominji u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke." (2. Timoteju 4,2) Nigdje ne postoji nikakvo opravdanje da drugima možemo upućivati ukore i davati savjete iznad jasno istaknutih načela i putokaza iz Pisma.

Treće pravilo koje je ucrtano u Kristov život i davanje iscjeljujućeg ispravljanja govori da ono mora bez iznimaka biti sprovedeno u istinskoj božanskoj ljubavi. Sve mora biti po načelu da "provodimo u život istinu u ljubavi" (Efežanima 4,15). Isus je uvijek iznosio istinu

ljudima, čak i kad ih je ona možda vrijeđala, ali ne prikrivajući Božju ljubav. Isus nije prešutio niti riječ istine. Uvijek ju je iznosio s ljubavlju, beskrajnom strpljivošću, pažljivo i ljubazno. Nikada nije bio nepristojan, niti je pokazao nepoštovanje prema drugome. Nikada nije izgovorio nijednu tešku ili nemilu riječ. Nikada nije izazvao bol. Nije napadao niti osuđivao ljudske slabosti. Isus je govorio istinu, i to je činio samo u ljubavi. Razotkrivao je lažnu pobožnost, nedostak vjere i zloću. Ali dok je izgovarao i najoštrije ukore, u Njegovom glasu osjećale su se suze.

Isus nas poziva da pokažemo Božju ljubav svijetu onako kao što je On činio. Nježno ali silno, i samo za iscjeljenje drugih. Kaže se da je iskrenost bez ljubavi okrutnost, a ljubav bez iskrenosti sentimentalnost. Božja djeca znaju da prava ljubav obuhvaća iskrenost, a božanska iskrenost sadrži ljubav. "Kritiziranje treba biti poput kiše", pisao je Frank Clark, "dovoljno nježno da njeguje čovjekov rast, a ne da ga u korijenu uništi."

Sposobnost uspješnog sastavljanja istine i ljubavi samom je čovjeku nemoguće. Ti i ja to ne možemo postići, kao što ne možemo zaraditi svoje spasenje, kao što ne možemo na pravi način voljeti sebe, voljeti osobe koje nas odbacuju ili oprostiti ono što je neoprostivo. To je potpuno izvan našeg domašaja. "Jer nećete govoriti vi, nego će Duh Oca vašega govoriti preko vas." (Matej 10,20)

Kad dopustimo Duhu da nas upotrijebi, kad smo spremni preuzeti rizik izvođenja tog važnog i osjetljivog zadatka za Boga, životi koji su inače nedokučivi možda će se otvoriti Očevoj pravednosti. Možda ćemo zadobiti pobjedu za Božje kraljevstvo, do koje inače nikada ne bi došlo. Prva bol i gnjev, koji prate ovaj rad, mogu biti bolovi rađanja, glasnici novog života, novog rođenja

u Kristu! Ljubav i istina će se sjediniti da izvrše posao sjećanja i obrezivanja. Ali to će se zbiti samo zato da donesu ozdravljenje i spasenje!

Neki govore “u ljubavi”, ali boje se reći istinu. Njihove riječi su beznačajne. Drugi govore “istinu”, ali ne u ljubavi. Njihove riječi uništavaju. Ali milošću Božjom možemo govoriti istinu u ljubavi.

A kad tako činimo, događaju se čuda.

13

Ljubav je ispovijedanje

*“Prema tome, ispovijedajte grijehe jedan drugomu
i molite jedan za drugoga da ozdravite.”*

(Jakov 5,16)

Te sparne večeri, sjedeći u molitvenom domu jedne protestantske zajednice, uživao sam u svojoj pobožnoj naklonosti prema ljudima koji su dolazili na proučavanje. Bili smo polaznici seminara “Dobar kršćanin”. U istom redu sjedili smo mi, studenti s glatko izbrijanim licima koja su pokazivala našu sposobnost da tumačimo Evandjelje po Ivanu s grčkog izvornika.

Sjedili smo odjeveni u svečana odijela, s kravata-
ma, dobro ulaštenim cipelama i brižno začešljanom kosom. Mirisali smo na losione poslije brijanja i tonike za kosu.

Nikada ranije ni na kojem mjestu nisam vidio toliko raznolikih ljudi koji se uklapaju u sliku koju zamišljamo kad čitamo biblijski tekst o potrebi da hranimo gladne i odijevamo gole. Svi su bili tu — alkoholičari, nar-
komani, prostitutke i obični besposličari.

Ugladeni muškarac koji je stajao naprijed u sivom odijelu, s oštro izglačanim rubovima hlača, propovijedao je jednolično. Teško ga se moglo pratiti. Moje misli

lutale su od pouke koju bih mu volio dati da popravi visinu glasa do pitanja je li itko ikada proveo istraživanje o prisutnosti na takvim bogoslužjima i usporedio je s brojem onih koji su nakon toga čekali u redu za večeru.

Moje razmišljanje prekinuto je neočekivanim, gotovo zapanjujućim tonom našeg govornika. Čitao je biblijske tekstove kojima je očito želio ostaviti dojam na slušatelje. "Poput ovaca svi smo zalutali...", objavio je (Izaija 53,6). Podignuvši obrve bacio sam pogled na studenta koji se nalazio kraj mene. On je polako klimao glavom, kao da potvrđuje da se slaže s mojim neizgovorenim riječima da je ovo svakako tekst koji sasvim odgovara skupu kakav je bio ovaj koji smo promatrali. "Pa neka to čuju", šapnuo sam mu. "Istina ne može nikome naškoditi."

"... I svaki svojim putem je hodio", nastavio je propovjednik, osnažujući moje misli o ljudskoj degradaciji koja me je okruživala.

"... Jer su svi sagriješili i lišeni su Božje slave." (Rimljanima 3,23) — Opet odgovarajući redak.

Zatim, kad je govornik stišao svoj glas i prešao na primjenu ovih tekstova, moje misli nastavile su lutati. Kad je propovijed bila završena, naša skupina je na brzinu razgledala prigodnu izložbu i počela se razilaziti. Izlazeći iz dvorane, jedan od studenata, mojih prijatelja, primijetio je: "Nas su učili da takvu vrstu rada treba prepustiti drugima."

"Rekao bih da smo mi doista sretni", brzo sam odgovorio. Ostale dobro njegovane glave klimajući su se složile.

Kasno te večeri, kad sam se vratio u stan, sa zadovoljstvom sam napisao izvješće o svom dvosatnom prisustvovanju bogoslužju. Popunio sam još jedan obra-

zac, i nakon dugog dana sa zadovoljstvom sam iskoristio priliku da se napokon spustim u krevet.

Ali san mi nije lako dolazio.

Iz nekog razloga riječi tog neuvjerljivog propovjednika vrtjele su mi se po glavi. "Poput ovaca svi smo zalutali..." "... Jer su svi sagriješili i lišeni su Božje slave." Sjećao sam se kako je dugo promatrao posljednji red, u kojem smo sjedili mi studenti, kada je rekao: "Tko god je večeras prisutan u ovoj prostoriji, grešnik je." Sjećao sam se kako sam time bio zbunjen i pitao se zašto mu nitko nije rekao da smo mi gosti njegovog seminara. Napokon sam utonuo u nemiran san.

U danima koji su uslijedili, riječi tog jednostavnog propovjednika nisu mi silazile s uma. Nastavljale su obavljati svoj posao kroz nataložene naslage mogega "ja", dok nije došlo vrijeme da više nisam mogao izdržati njihov pritisak. Napokon su me natjerale da se suočim s činjenicom koju nikada prije nisam htio priznati: ja sam grešnik!

Sva težina ove iznenadne unutrašnje spoznaje prokopala je prolaz kroz moj ponos i samozadovoljstvo i omogućila mi da sagledam sebe kakav stvarno jesam — grešan, sebičan, ohol, pun neprijateljstva, bez ljubavi i strpljivosti i nespreman prihvatiti druge.

Očajan i bez nade, na kraju sam izišao pred Boga s onim što je nedostajalo kad sam Mu prije dolazio — s iskrenošću. Kad sam vidio sebe kakav stvarno jesam, nije mi ostala nijedna druga mogućnost. Mogao sam samo priznati svoju veliku nepravdičnost i bijedu.

Tada je nastala potpuna promjena. Prije nego što se to dogodilo, Isus mi je samo upola bio potreban. Naravno, teološki sam znao da svojom poslušnošću Božjim zapovijedima, slaganjem s načelima Crkve i službom Bogu ne mogu zaraditi spasenje.

Ali kad je u pitanju istinsko duhovno iskustvo, dopustio sam svemu tome da podigne zapreku između Krista i mene. Zaključio sam da sam, budući da sve to izvršavam, sasvim dobar vjernik. Izgledalo mi je da će mi na neki način moja vjernost pomoći da dođem malo bliže Bogu nego ostali ljudi koji nisu bili tako vjerni kao što sam to ja za sebe mislio.

Bog me je morao opomenuti mojom vlastitom bijedom. Zahvaljujući riječima onog propovjednika napokon sam primio k znanju kakva sam zapravo osoba. Sada znam da bez obzira koliko sam poslušan, koliko je pravilno moje vjerovanje, s koliko požrtvornosti služim, nikada neću biti bolji nego neka druga osoba — bilo da je lopov, prostitutka ili alkoholičar. Pokazalo se da je pristojna odjeća koju sam nosio zapravo traljava. Bez obzira na moj vanjski uredni izgled, bio sam pred prodornim Božjim pogledom samo bijedni grešnik.

Sad znam da mi je potrebno onoliko oprosta koliko god mogu dobiti. Potrebno mi je isto kao i “najgoroj” osobi na svijetu. Jednako mi je toliko potreban Isus Krist kao Spasitelj. Mogu se samo potpuno osloniti na Njega kao Spasitelja, kao i ono mnoštvo bijednika sa seminara. Uvidio sam da nisam ni u kakvoj duhovnoj prednosti u usporedbi s njima.

Mi ljudi nismo svjesni razmjera svoje grešnosti. Ne priznajemo dovoljno.

Isto tako, sjećam se prilike kad sam prvi put bio prisutan na jednom skupu anonimnih alkoholičara. Vrlo poštovani vođa iz naše Crkve istupio je i predstavio se. Nikad neću zaboraviti koliko sam bio iznenađen.

“Ja sam Tom”, rekao je. “Ja sam alkoholičar.”

Sve u meni pobunilo se protiv takve izjave. Poželio sam viknuti da on to nije. Želio sam reći drugima sve o njegovom dobrom karakteru. Znao sam da godinama

nije popio niti kap alkohola. Želio sam mu reći da se ne smije tako ponižavati.

Tom je nastavio. Mirno je ispričao okupljenima kako je prestao piti čim je svoju ruku stavio u ruku božanske sile. Rekao je da, čak i nakon svih tih godina uspješne borbe protiv alkohola, on zna da se nikada ne može pouzdati u sebe, jer bio je, i sad je, i uvijek će biti po naravi alkoholičar.

Nakon toga Tom mi je ispričao da samo iskrenim priznanjem svoje slabosti pred drugim ljudima, koji se također bore s istim problemom, on i svi ostali iz društva anonimnih alkoholičara uspijevaju postići pobjedu u osobnoj borbi protiv alkohola. Od tog vremena često iznova razmišljam o pravoj iskrenosti koja se jasno vidjela na tom sastanku. Osjećao sam duh jedinstva i prijateljstva kod tih muškaraca i žena koji su se bez ustezanja zajednički suočavali sa svojim stanjem i svojom potrebom. Ponos, sebičnost i pretvaranje nisu mogli postojati u istom ozračju u kojem su se čula priznanja: "Ja sam alkoholičar."

Poznajem mnoge osobe u našem gradu koje su se promijenile zahvaljujući djelovanju tog društva. Znam mnoge ljude koji su, kao i Tom, bili njegovi članovi, ne zbog pomoći koju su mogli dobiti, već samo zbog drugih. Svojom iskrenošću i otvorenim ispovijedanjem oni su pružili ruku pomoći drugima koji su se borili.

Kakvo bi tek bilo bogoslužje na kome bi propovjednik ustao i rekao: "Ja sam Tom. Ja sam grešnik."

Naša bogoslužja čine pjevanje, molitve i propovijedi. Svaki spomenuti oblik ima svoju posebnu vrijednost. Međutim, jesi li ikada bio prisutan na skupu na kojemu je odvojeno vrijeme i stvoreno ozračje za ispovijedanje grijeha i pogrešaka? Kad bi bilo tako, koliko bi vjernika zagubilo ključ od svog auta upravo u vrijeme

kad treba krenuti na bogoslužje? Ova zamisao nije ni uobičajena niti ugodna. Ali Biblija kaže nama, kao što je rekla mnogim naraštajima do sada: "Prema tome, ispovijedajte grijeha jedan drugomu i molite jedan za drugoga da ozdravite!" (Jakov 5,16)

Ispovijedanje ima visoku cijenu. Ono ide do puke stvarnosti, do visine na kojoj ponos i ego zaista nemaju mjesta. Ispovijedanje te prisiljava da umreš svome "ja".

Ispovijedanje boli. Ono, dio po dio, izvlači omiljene grijeha van.

Zar to doista mora biti tako teško? Priznavanje vrijeda ponos. Mrtav čovjek nema ponosa. A pravi vjernici su mrtvi sebi.

Bog je priznavanje predstavio kao put života. On hoće da živimo sa stalnim ispovijedanjem Njemu i, kada je potrebno, drugima. To je jedini put da se osigura Njegov stalno dostupan i stalno potreban oprost. Grešni kakvi jesmo, ne možemo niti jednog trenutka biti bez Njega. Bog nam ne može oprostiti ako Ga ne prihvatimo, a ne možemo Ga prihvatiti ako nismo priznali svoje grijeha.

Život sa stalnom potrebom za ispovijedanjem nužan je u uspostavljanju stalne ljubavi prema Bogu. Isto tako, ispovijedanje je potrebno za naš odnos ljubavi prema drugima. Kao što priznanjem svojih pogrešaka Bogu dobivamo Njegov oprost, tako priznanjem svojih pogrešaka ljudima dobivamo njihov oprost.

U svojoj molitvi ispovijedanja ne možeš se ograničiti samo na pokajanje zato što si kao trinaestogodišnjak ukrao neku manju svotu novca, ili što si prekjučer rekao grubu riječ bratu. Kad istinski priznaješ, možeš reći puno više. Morat ćeš shvatiti da si po prirodi grešnik, uvijek sklon grijehu, i moći ćeš živjeti pra-

vedno samo ako se potpuno, neprestano oslanjaš na Krista.

Isto tako, u našem priznavanju ljudima bit svega nalazi se u spremnosti da sagledamo silnu raširenost bolesti grijeha. S ovim na umu priznanje dobiva novu ulogu u našoj službi Bogu. Kršćanin ne mora priznati drugima grešna djela počinjena u prošlosti koja nemaju veze s njima. To što bi oni za njih doznali bez ikakve je vrijednosti; možda bi ih moglo i povrijediti.

Ali kršćanin treba priznati svoje sebične sklonosti, ugašenu savjest, nedostatak ljubavi. On tako može dobiti olakšanje i podršku, a svojim priznanjem slobodu i pobjedu od Boga. Isto tako, u tome može sagledati svoje najdublje potrebe i primiti iscjeljujuću terapiju, zahvaljujući posebnim molitvama koje će ostali vjernici uputiti za njega. Tako Bog gleda na javna priznanja u krugu vjernika.

Osim priznanja Bogu nasamo, i javnih priznanja u kršćanskoj zajednici, postoji i ispovijed srca srcu. Isus je na to mislio kad je rekao: "Dakle: ako doneseš dar svoj na žrtvenik i tu se sjetiš da ti brat ima nešto protiv tebe, ostavi dar tu pred žrtvenikom, hajde i najprije se izmiri s bratom, pa onda dođi i prinesi svoj dar!" (Matej 5,23.24)

Isus je ovim istaknuo da darovi nemaju vrijednost pred Bogom ako nismo u dobrim odnosima sa svim ljudima. Ispovijed nasamo je put koji je Bog pokazao vjerniku da bi došao u sklad s onim kome je učinio nažao. Ovo obnavlja dobre odnose. I duhovni život ponovno teče.

U Božjim očima je vrijednost priznavanja tako velika da ga je On učinio sastavnim dijelom bogoslužja. On nam ne ostavlja da biramo hoćemo li tako činiti li ne. Kao što nam zapovijeda da se molimo, svjedočimo i pro-

učavamo Riječ, Biblija nam isto tako zapovijeda da se ispovijedamo: "Prema tome, ispovijedajte grijehе jedan drugomu i molite jedan za drugoga da ozdravite!" (Jakov 5,16) Ispovijedanje mora biti sastavni dio našeg života ako želimo dobiti zdravlje — duhovno, duševno i tjelesno. Ono ovisi o tome hoćemo li prihvatiti ovaj savjet ili ne.

Nije li možda uzrok nedostatka duhovnog, emotivnog i čak tjelesnog zdravlja u suvremenoj Crkvi to što se tako malo ispovijedamo? Jesmo li u Crkvi stvorili takvo ozračje da se otvorenost i iskrenost potpuno obeshrabruju?

Većina ljudi vodi život tihog beznada. Ovo je istina o mnogim ljudima na svijetu danas, i u duševnom i u duhovnom smislu, u Crkvi i izvan nje. Dok ne prestanemo glumiti pobožnost i ne počnemo iskreno sagledavati svoje pravo stanje i potrebe, dok ne počnemo priznavati svoje grijehе jedan drugome i zajednički se boriti protiv njih kako to Bog želi, izborit ćemo malo pobjeda.

Naše razumijevanje ispovijedanja ne treba biti kruto. To ne treba biti nešto u čemu se pretjeruje, ne treba ga pretvarati u licemjerna svjedočenja o nedoličnim događajima, zbog čega ćemo kasnije žaliti što smo ih spomenuli.

Postoje tri oblika ispovijedanja. Grijesi mogu biti takvi da ih možemo iznijeti samo Bogu. Oni mogu biti i takvi da ih treba priznati i onome kome smo sagriješili. Ili mogu biti javni prekršaji koje treba javno priznati.

Ako se priznanje učini u odgovarajućem obliku, ono će tada odgovarati Božjoj zamisli — postat će jedna od najvećih sila za prenošenje ljubavi i duhovnog zdravlja. Priznanje stvara ozračje u kojem Sveti Duh može uspješno djelovati u čovjekovom životu.

Nerazumijevanje i ustezanje od čina ispovijedanja možda potječe od činjenice da je to, na prvi pogled, možda jedino područje duhovnog života i iskustva u kojem nema neposrednog Isusovog primjera koji bismo mogli slijediti. Postoji Kristov primjer za molitvu, suočavanje s grijehom, opraštanje, ukoravanje i ispravljanje te pokazivanje ljubavi prema onima koji je ne zaslužuju. Ali ne i za priznavanje grijeha. Isus nikada nije počinio grijeh. Međutim, možemo slijediti Gospodnji primjer poštenja, otvorenosti i slobode u priznavanju potreba i slabosti. Ovako gledano, iako čist i bez grijeha, Krist je živio s priznavanjem. Kako se onda usuđujemo mi, koji smo grešnici, živjeti bez spremnosti priznavanja?

Isus je otvoreno govorio o gotovo nesavladivim kušnjama i pritiscima s kojima se morao suočiti. One strašne noći u vrtu, s teretom cijeloga svijeta koji je pao na Njega, Krist je priznao svoju slabost i ranjivost. Osjećaj potrebe za podrškom gotovo Ga je nadvladao. Ipak, bio je toliko jak da je potražio podršku svojih najbližih učenika.

“Povede sa sobom Petra i obojicu Zebedejevih sinova. Međutim ga spopade žalost i tjeskoba. Tada im reče: ‘Žalosna je duša moja do smrti. Ostanite ovdje i bdijte sa mnom!’” (Matej 26,37.38)

Isus se bojao, osjećao se slabim pred golemim zadatkom koji Ga je očekivao i zato je iskreno pred svojim sljedbenicima i pred samim Bogom tražio, ako je moguće, da ga mimoide.

Ovim nezaboravnim primjerom Isus je pokazao da ispovijedanje ide dalje od priznavanja grijeha i pogreška Bogu, drugoj osobi, ili zajednici. Njegov život otkrio je da načelo ispovijedanja zahtijeva potpunu iskrenost pred Bogom i pred ljudima kad su u pitanju naše slabosti i potreba da se oslonimo na Boga.

Bog mrzi pretvaranje. Ananija i Safira pretvarali su se da su odani vjernici mlade kršćanske crkve. Naoko vjerni ljudi, čiji moral i čestitost vjerojatno nikada ne bi došli u pitanje pred ostalim vjernicima, pokušali su prevariti i zakinuti Boga. Svojim životima platili su cijenu koju je Bog tražio za pretvaranje.

Žalostan u srcu zbog farizejskog licemjerja i laži, Isus je uputio najoštrije ukore načinu na koji su javno pokazivali svoju unutrašnju izopačenost. Ali učinio je to s beskrajnom ljubavlju.

U svojoj propovijedi na Gori Isus je rekao da nijedan koji se pokazuje da je ono što nije, ili čije riječi ne otkrivaju njegove prave osjećaje, nije u istini. Sve što Božje dijete čini treba biti jasno kao sunčeva svjetlost.

Ipak, samo Božjom milošću možemo živjeti bez pretvaranja da smo bolji ili drukčiji nego što zapravo jesmo i na pravi način uspješno pokazati Božju ljubav u svojem životu.

Zadobivati ljude da priznaju istinu o sebi bio je jedan od najvećih zadataka koje je Isus imao. Mnogi to nikada nisu uspjeli jer nisu priznali svoje grijehe. Ili nikada nisu priznali svoju potrebu za Isusom kao Spasiteljem. Kod drugih je Isus izazvao potrebu za priznanjem i oni su postali Njegovi sljedbenici.

Mnogi danas propuštaju sve jer se boje prave istine o sebi i svojim potrebama.

Kako je tragično da se razlog što mnogi oklijevaju nalazi u njihovoj jakoj želji da dođu do onoga što im nedostaje — do ljubavi i prihvaćanja. Iz straha da će biti odbačeni kad drugi budu doznali pravu istinu o njima, ne otkrivaju svoju pravu osobnost ni pred kim, čak niti pred Bogom.

To je pogrešno usmjerena potreba za ljubavlju i prihvaćanjem. Većina ljudi tako očajno želi ljubav da

će učiniti gotovo sve da je dobije, uključujući i pretvaranje da su ono što nisu, ili predstavljanje da su bolji, predaniji, ljubazniji nego što stvarno jesu. Oni se pretvaraju pred ljudima, pred Bogom, pa čak i pred sobom.

Ti si kao Božje dijete u značajnoj prednosti da postaneš otvoren i iskren. Uvjereni si da te Bog prihvaća takvog kakav jesi. Kako je onda lako i pred ljudima biti takav kakav jesi. Ova sloboda da budeš to što jesi jedna je od najviše okrepljujućih darova koje ti Bog daje. Ne moraš ostvarivati posebne uspjehe, boriti se kako bi uvjerio druge da misle o tebi da si nešto što zapravo nisi — jer u Kristu si ti sve ono što trebaš biti.

Osoba koja ne može priznati istinu o sebi rob je bez nade, sputan teretom življenja u laži. Nije čudo što Biblija kaže da ispovijedanje donosi zdravlje! Kad se netko ispovijedi Bogu, on dobiva Božju ljubav i praštanje — postaje potpuno slobodan i sve bliži Bogu. Kad netko može biti iskren pred društvom i slobodno predstaviti sebe i svoje potrebe, on ima čvrstu osnovu za dobro zdravlje i sve tješnju zajednicu s ljudima.

Međusobno priznavanje, povjerenje i dijeljenje potreba čine da ljudi priđu bliže jedni drugima. Duh otvorenosti stvara ozračje u kojem može djelovati Božji Duh, sjedinjujući živote ljudi međusobno i s Bogom. Ispovijedanje je uvijek bilo dio oživljavanja, dio svake značajne zajednice koja je dovodila do promjene života.

Po zakonu ljudskog življenja, zakonu koji je uspostavio sam Stvoritelj, iskrenost i ispovijedanje stvaraju ljubav, bliskost, jedinstvo i zajedništvo. Ne biti iskren i otvoren znači ne voljeti.

Apostol Pavao je primjer duhovnog vođe čiji je život bio otvoren i jasan. On nije nastojao skrivati svoje probleme i slabosti. Pavao, najobrazovaniji od novozavjet-

nih pisaca, najbolji teolog, najuspješniji misionar i propovjednik Radosne vijesti, bio je ponizan i dovoljno otvoren da u Pismu mladom propovjedniku, pripravniku Timoteju, prizna: "Krist Isus dođe na svijet da spasi grešnike. Od njih sam prvi ja." (1. Timoteju 1,15)

Kad svijet bude uvjeren u bezgraničnu iskrenost vjernika jednih prema drugima, mnogi će biti privučeni tom iscjeljujućem i osvježavajućem zajedništvu. Ljudi danas teže za tim, i u Crkvi i izvan nje. Mnogi su umorni od pretvaranja. Oni žele naći sredinu u kojoj će slobodno biti ono što jesu.

Zar Crkva ne treba biti tvrđava izgrađena da zaštiti i uzdigne takvu vrstu zajedništva i ljubavi? Zar ljudi i dalje trebaju ići u barove i na sastanke za skupnu terapiju, pokušavajući pronaći to zajedništvo? Ne treba li Crkva, blagoslovljena darovima Svetoga Duha, biti to mjesto? Ne bi li Crkva trebala biti poznata po zajedništvu? Neće li ona biti svjetionik koji će izgubljene ljude voditi iz mraka u svjetlost? U zajednicu Isusa Krista, u ozračje Neba i Nove zemlje? U zajednicu koja jedina može ispuniti prazna srca osamljenih?

Bez otvorenosti, opuštenosti i priznavanja, Crkva ne može dovesti grešnike u svoju zajednicu i ne može izvršiti zadaću propovijedanja istine.

Ispovijedanje, koje predstavlja osnovu buđenja, obnove, evangelizma, svjedočenja, prijateljstva i zajedništva, zaslužuje svoje pravo mjesto u Crkvi.

Biblija pokazuje da što je čovjek duhovno jači, veća je i njegova sklonost k ispovijedanju. U Pismu često srećemo opise grijeha i slabosti divova vjere. Nalazimo njihovo ispovijedanje Bogu, svojim suvremenicima i nama. Sve je to jasno i snažno zapisano nadahnutim perom koje je vjerno sačuvalo sve njihove pobjede za Boga. Adam, Mojsije, David, Ilija, Jona, Izaija, Ivan, Petar,

Pavao i mnogi drugi ostavili su za sobom izvješća o svojim borbama. Iz njihove slomljenosti i priznanja izvire duhovno zdravlje i život za mnoge.

14

Ljubav je zajedništvo

“Ali ako u svjetlu živimo, kao što je on u svjetlu, u zajednici smo jedan s drugim, i krv nas njegova Sina, Isusa, čisti od svakoga grijeha.”

(1. Ivanova 1,7)

Uspjeh ili neuspjeh Kristovog poslanja na našem svijetu ovisio je o tome hoće li Ga ljudi vjerovati kao Božjeg Sina. Kad Ga ne bi uzvjerovali, Njegov život, Njegova beskonačna žrtva i Njegovo uskrsnuće bili bi uzaludni.

Kako je mogao dokazati tako sumnjičavom svijetu da je On Mesija koji je došao spasiti čovječanstvo? Sve to morao je postići za tri godine, što je vrlo malo vremena za tako iznimno poslanje.

Okupio je zajednicu od dvanaest ljudi koji, osim Jude, nisu imali ni obrazovanja niti izgrađenog ponašanja i koji su se međusobno razlikovali po sklonostima i karakteru. S našeg ljudskog gledišta i iskustva, teško možemo zamisliti bolju metodu za izvršenje tako velike i uzvišene Isusove zadaće.

Mogli bismo očekivati da će Isus zadobivati podanike i dokazivati svoju božansku narav samo pomoću velikih djela i čuda. Ali nalazimo da je On činio čuda samo

da bi ispunio osnovne ljudske potrebe, a ne zato da bi se osobno dokazivao. Isus je znao da je Bog stoljećima pokazivao Izraelu čuda, a oni su se i dalje protivili Njegovoj volji. Krist je znao da nadnaravna djela, bez obzira koliko pozornosti i odobravanja mogu izazvati, neće biti dovoljna da stvore naše povjerenje u Njega kao vječnog Spasitelja.

Isus je mogao ograničiti svoju službu na logično izlaganje istine o sebi. Mogao je imati sasvim uvjerljiv logični sustav i čvrste dokaze. Ali On je znao da samo razumijevanje istine ne može promijeniti život ljudi i pripremiti ih za Nebo. Cjelokupno nastojanje Božanstva da premosti jaz do čovječanstva koje je propadalo zahtijevalo je više.

Da, Krist je mogao doći u ljudskom tijelu, činiti čudesna i propovijedati istinu. To bi pobudilo zanimanje i obavijestilo ljude o vječnim temama. Ali Bog je odlučio ne samo osvojiti misli i razum, već i zadobiti srca.

Kako? Time što će poslati Isusa Krista da na svijetu uspostavi zajednicu ljubavi kakva nikada nije bila viđena niti se mogla zamisliti.

Bog je ljubav. "Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni." (Ivan 3,16) Bog najbolje djeluje u ljubavi. On je učinio ono što će najuspješnije zadobiti ljude za vječnost.

Najbolji nebeski Dar, koji je došao otkriti Božju ljubav, započeo je svoje poslanje stvarajući malu zajednicu od dvanaest ljudi.

Isus je želio dirnuti i pokrenuti što više ljudi. Trebalo je osvojiti cijeli svijet. Ali iako je cijeli svijet stajao pred Njim, On je odlučio usmjeriti svoje napore na otkrivanje Božje ljubavi maloj skupini ljudi. Isus je znao da povjerenje u Njegovo božanstvo, i uspjeh Njegovog

pothvata za sve ljude svijeta, ovisi ponajprije o Njegovom uspjehu u radu s Njegovim učenicima. Uspostavljanje novih vrijednosti, stvaranje zajednice s Bogom i međusobnog zajedništva ljudi koji se brinu i vole davalo je naročiti obris Njegovoj službi.

Neposredno pred svoju smrt Isus je u molitvi izražavao Ocu svoju težnju za takvim jedinstvom i bliskošću među svojim sljedbenicima. On je te vrijednosti držao najsnažnijim dokazima pred svijetom da je doista Bog došao kao čovjek, da je potpuno izrazio svoju ljubav i opredijeljenost za spasenje ljudskog roda. "Da svi budu jedno", molio je Krist, "Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i oni u nama budu jedno, da svijet vjeruje da si me ti poslao!" (Ivan 17,21)

Gospodin je znao da će ljudi vjerovati Radosnoj vijesti i da će kršćanstvo izazvati promjenu u svijetu samo ako grešnici budu privučeni životom onih koji će na djelu pokazivati Božju ljubav u nesebičnoj, jedinstvenoj zajednici koja se brine za svakoga. Njegov je plan bio da Božju ljubav pokaže u stvarnoj ljubavi koju će Njegovi sljedbenici imati jedni prema drugima. Njegove sljedbenike sjedinjuje Njegova ljubav. A kad svijet vidi tu ljubav, sâm će svjedočiti da je Gospodin u toj zajednici.

U završnim trenucima svojeg zemaljskog života, prilikom uspostavljanja Večere Gospodnje među onima zbog kojih će položiti sebe, Isus je istaknuo osobitu, najuočljiviju značajku po kojoj će Njegov narod biti poznat u svijetu: "Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tom će svi poznati da ste moji učenici." (Ivan 13,35)

Isus je unaprijed vidio da će ova zajednica ljubavi, koju je On započeo među Dvanaesticom, postati veliki, privlačni, silni dokaz svijetu i svemiru da Božja

ljubav može biti trajno usađena u ljudska srca. Ona je postala pokretačka snaga u životu ljudi koja ih privlači k Njemu.

Krist je nama, svojim sljedbenicima, dao odgovornost da pokažemo postojanje svoje vjere i postojanje svojega Spasitelja načinom na koji ćemo se odnositi jedan prema drugome.

Trebamo shvatiti veličinu Kristove brige o vrijednosti zajednice koja postoji u Njegovo ime. Trebamo shvatiti da se On skrbi o njoj, da sve svoje ulaže u nju. Kad budemo mogli uvidjeti njezinu stvarnu vrijednost, morat ćemo se upitati: U kojoj mjeri je zajedništvo kakvo je Isus zamislio prisutno u suvremenoj Crkvi? Je li molitva Spasitelja koji je uskoro trebao biti žrtvovan ("Da svi budu jedno ... da svijet vjeruje da si me ti poslao") dobila odgovor u životu kršćana našeg naraštaja?

Nije dobila. Ne dovoljno. Najveća potreba u suvremenoj Crkvi jest njezina potreba za ljubavlju, za jedinstvom i zajedništvom. Svijetu danas nije ništa toliko potrebno kao dokaz o Kristovoj ljubavi, dokaz koji dolazi preko ljudi. Cijelo Nebo čeka na ljude preko kojih će Bog moći otkriti ovu silu kršćanstva.

Zar takvo zajedništvo mora ostati samo san? Kada će postati stvarnost? Na osnovi riječi samoga Gospodina znamo da ne možemo iskusiti puninu duhovnog života, a niti istinski posvjedočiti o Božjoj ljubavi, dok se to ne ostvari.

Osnovno praktično pitanje koje nam se nameće jest: Možemo li ti i ja odmah učiniti nešto, nešto čime bi se omogućilo stvaranje ovog toliko potrebnog zajedništva? Ili ćemo samo gledati i sjediti čekajući da to učini Bog?

George Webber u knjizi *Crkva na zadatku* kaže ova-ko: "Nikakav odnos ljubavi se ne može razviti ako ne postoji konstrukcija na kojoj može rasti." Ovo je osnov-

no načelo ljudskog postupanja. To je istina bilo da je riječ o ljubavi između dvije osobe, ili između čovjeka i Boga, ili između više ljudi, kao što je to slučaj u životu Crkve. Bog nam je dao odgovornost da stvaramo ozračje koje će najbolje poslužiti Svetom Duhu da razvije zajednicu ljubavi među nama. Bog je odgovoran za vino, ali mi se moramo pobrinuti za posudu. Bog će zapaliti plamen, ali mi smo odgovorni da pribavimo svijeću.”

Kojim sredstvom se može najbolje ostvariti kršćansko zajedništvo? “Uvjeren sam”, kaže Howard Snyder u časopisu *Kršćanstvo danas*, “da će se *koinonia* (zajedništvo) Svetog Duha vjerojatno dogoditi kad se kršćani budu neformalno sastajali u malim skupinama.” Lawrence Richards u knjizi *Novo lice Crkve* piše: “Prirodna snaga zajedništva skupine i nadmoćna sila Svetoga Duha koja radi kroz darovite pojedince, oslobađa, mijenja i otvara vjernike jedne prema drugima i prema Bogu. Probuđenje Crkve zahtijeva probuđenje u životu vjernika. Da bi se ovo dogodilo, Crkva mora postati Crkva, a mala skupina je idealna za to.” (str. 173)

Keith Miller u knjizi *Okus novog vina* kaže: “Mi (u maloj skupini) otkrili smo da kršćanstvo uopće nije religija, već stvarni kreativni život, život u kojemu imamo slobodu biti iskreni prema sebi, međusobno se prihvaćati i voljeti, voljeti Boga jer je živi Krist usred nas ... i zadobiva nas za sebe i za svoj svijet. Iznenada smo imali za reći nešto stvarno, nešto što smo vidjeli i čuli! Zajedno!”

Zatim, na kraju knjige, kaže: “Ako iskreno želiš buđenje u svojoj crkvi, tada ćeš morati uspostaviti živu, rastuću zajednicu ljudi koji su nježno stavljeni u vino novog života. Ova obitelj bit će duhovni dom, pravo središte Kristove crkve u koju će doći i drugi ljudi, da bi bili voljeni i nanovo rođeni.”

Već smo zaključili da je Isus usadio dubinu, kakvoću i toplinu u međuljudske odnose kakvi nikada prije nisu viđeni. On je odlučio osnovati malu skupinu od dvanaest ljudi. Nezaboravno je prikazao silu i mogućnosti malih skupina bogobojaznih ljudi. On je učio da takav sastav ima naročitu kakvoću koja čini čuda u našem životu. "Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana radi mene, tu sam ja među njima." (Matej 18,20)

Pavao očekuje da kršćani budu duboko povezani jedni s drugima, da jedan drugoga snaže i podupiru u zajedništvu. "Nosite bremena jedan drugoga, te ćete tako ispuniti zakon Kristov!" (Galaćanima 6,2)

Bog koristi pojedince da preko njih spasi ljude, ali On želi da pojedinci pomognu svojoj braći u njihovom duhovnom sazrijevanju u zajednici. On želi da steknu duhovni uvid u posvećenje, pomažući im u okviru duhovne zajednice ljubavi. Isus je znao da će iskrenost tog zajedništva ponekad biti i bolna. "Propovijedaj riječ — pristupi (k vjericima) — bilo da im je zgodno, bilo nezgodno — kori, prijeti, opominji u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke." (2. Timoteju 4,2) "Neka riječ Kristova obilno stanuje u vama! Poučavajte i opominjite jedan drugoga sa svom mudrošću!" (Kološanima 3,16)

Bez zajedništva koje je Isus pokazao svojim učenicima nećemo moći doživjeti potpune, silne, uzvišene vrijednosti ljubavi za koju je Gospodin želio da postane obilježje Njegovih sljedbenika. Bez obzira koliko Crkva ima istinit nauk, ili kako je uspješna i aktivna njezina organizacija, bez takve zajednice ljubavi ona neće ispuniti svoju zadaću.

"Budući da moramo dijeliti da bismo istinski voljeli, možda našim crkvama nedostaje ljubavi zato što nema prigoda u kojima bi svatko podijelio s drugima svoja iskustva i terete. Kad se naša srca šire da bi obuhva-

tila radosti i tuge ostalih iz naše skupine, osim naše obitelji i onih koje volimo, otkrit ćemo kako rastu i naše sposobnosti da volimo one koji nisu s nama. Kad jedni drugima govorimo o Božjoj ljubavi, otkrivamo da nam je sve lakše govoriti o radostima kršćanskog puta svima s kojima se susrećemo.” (*The Ministry*, siječanj 1970., str. 20.21.)

Kad se jave novi počeci probuđenja i reforme, to se najprije ostvari u duhovnom zajedništvu. S druge strane, kad se zajedništvo umanja ili zanemari, i plamen buđenja se gasi.

Ivan, učenik koji je upoznao vrijednost Božje ljubavi izravno od Isusa, pisao je prije mnogo vremena: “Ali ako u svjetlu živimo, kao što je on u svjetlu, u zajednici smo jedan s drugim.” (1. Ivanova 1,7)

Ako hoćemo u svojem životu pokazati Božju ljubav, moramo to činiti zajedno. Ovo zajedništvo znači mnogo više od zauzimanja iste mekane klupe u crkvi tijekom bogoslužja. Bogoslužja su često formalna, jer nam je tako dobro i ugodno. Nitko se ne mora osobno uključiti i preuzeti odgovornost. Ovo je strano biblijskoj zamisli po kojoj svi vjernici predstavljaju svećenstvo i prema kojoj svatko služi svima drugima. Ukočenost i hladni formalizam krajnja su suprotnost fanatizmu, ali i jedno i drugo su opasne sotonske obmane.

Preko tjedna vjernici trebaju predano obavljati evanđeoski rad. Zatim u crkvi mogu razmijeniti svoja iskustva. Takav skup može biti kao hrana gladnima. On može unijeti novi život i svježnu snagu. Kad kršćani shvate svoju veliku potrebu da rade kao što je Krist radio za ljudska bića, njihovi radosni izvještaji bit će ispunjeni snagom.

Osim propovijedanja, Crkva treba dati priliku svima koji ljube Boga da izraze svoju zahvalnost i oboža-

vanje. Vjernici to mogu učiniti molitvom i osobnim svjedočenjem. Svatko treba osjećati da je njegova pomoć u stvaranju živog bogoslužja dobrodošla. Umjesto da naša bogoslužja postanu samo puka formalnost, mi trebamo razmjenjivati misli, svjedočiti o svakodnevnim iskustvima i stvoriti priliku za izražavanje hvale. Tako objedinjeni u Kristu, bit ćemo ojačani za borbu s nevoljama i kušnjama. Mi nismo Božja djeca ako se povlačimo u sebe. Svatko od nas je dio cijelog čovječanstva. Svačije iskustvo bit će u velikoj mjeri određeno iskustvom ostalih vjernika. Ako se okupljamo s ciljem da ovako služimo Bogu, primit ćemo višestruke blagoslove. Takvo zajedništvo donijet će nam zadovoljstvo. Božja ljubav blistat će iz nas. Svi mi željno očekujemo isto Nebo kao svoj vječni dom. Stoga već sada možemo imati najljepšu i najrazumniju zajednicu. Naše jedinstvo može izazvati čuđenje na Zemlji.

Ova zajednica ljubavi s drugom Božjom djecom, ovaj predokus Neba već tu na Zemlji — i to je dar milosti. Naš Otac želi da doživimo ovo osvježenje, promjenu, iscjeljujuću ljubav. On želi da to pokažemo u svojem životu. Kada ne želimo i ne tražimo taj dar, to iskustvo ljubavi, mi ga zapravo odbacujemo.

Neka nas Bog sačuva od toga iskušenja!

15

Ljubav je i osjećaj

“Radujte se s onima koji se raduju! Plačite s onima koji plaču!” (Rimljanima 12,15)

Gospođa Woodrum živjela je kao 55-godišnja udovica u Chicagou. Svoj život je završila bacivši se s balkona svojega stana koji se nalazio na dvanaestom katu.

Kad je iskakala, nasmiješila se i mahnula domaru.

U njezinoj sobi pronađena je ova poruka: “Ne mogu više izdržati niti jedan dan u osamljenosti. Nemam prijatelja. Ne primam nikakvu poštu. Nitko me ne naziva telefonom. Ne mogu to više izdržati.”

Njezini susjedi su rekli: “Nismo znali da se tako osjećala.” Susjedi gospođe Woodrum pravi su primjer nedostatka ljubavi u ljudskom društvu. Ne mariti za tuđe osjećaje znači ne mariti za tu osobu. Ne možemo istodobno voljeti i ne mariti.

Ljudi žive u području osjećaja. Tu se nalaze naša nadanja, potrebe, osobna obilježja, naše pravo ja. Isto tako u tom području naš život može najbrže i najdublje dodirnuti živote drugih.

Mi ljudi smo bića obdarena osjećajima. Kad bi muškarac birao ženu za sebe samo po razumu, činjenicama i logici, tada bi bilo sasvim dovoljno da u kompju-

tor ubaci podatke o sebi i o nekoliko žena, i prepusti stroju da mu odabere suputnicu.

Ali mnogi su kad se zaljube u potpunoj suprotnosti s logikom. Ljudska bića privlače se međusobno i tada se između njih razvijaju osjećaji. Muškarac ili žena stupaju u brak zato što osjećaju da je ta druga osoba jedina koju žele, ne provjeravajući puno njegove ili njezine vrijednosti.

Ako nekom poslu oduzmemo osjećaj užitka, izazova i zadovoljstva, on postaje mukotrpan. Oduzmite osjećaje braku, i on će postati mučna zajednica.

Muškarac i žena mogu imati zajedničke zamisli, vjerovanja, novac, hranu — a da ipak ostanu stranci. Ali, ako se među njima razvila ljubav, i ako ih povezuju osjećaji, tada im brak donosi radost.

Osjećaji koje čovjek ima prema nekoj osobi mogu nadvladati njegovo mišljenje o njoj. Što moja supruga misli o mojoj inteligenciji, darovitosti, sposobnostima i tjelesnom izgledu, nije toliko važno kao ono što ona osjeća prema meni kao mužu. Ako su njezini osjećaji prema meni dobri i topli, tada moja nesposobnost brzog računanja, ili sviranja glasovira, ili moj krivi nos nisu odlučujući za opstanak naše zajednice.

Na temelju čega zaključuješ u koga možeš imati povjerenja kao u najboljeg prijatelja? Zar to nije osoba za koju osjećaš da ti je najbliža?

Psiholozi su otkrili da su osjećaji, manje ili više, bit ljudskog života. Da bi nekog dobro poznao, moraš poznavati njegove osjećaje. Upoznaj se s onim što netko ima u mislima, i moći ćeš s njim razgovarati o idejama. Ali ako se upoznaš s njegovim osjećajima, znat ćeš što mu je u srcu.

U ovom vremenu, kad smo se počeli baviti komunikacijama, idejama, stavovima i vjerovanjima, nužno su

nam potrebni ljudi koji će djelovati u području osjećaja, ljudi koji su spremni aktivno djelovati i koji shvaćaju da je najbolja dimenzija osjećaja — ljubav. Trebamo doživjeti osjećaje drugih i to im pokazati na najdojmljiviji i najpraktičniji način.

“Radujte se s onima koji se raduju! Plačite s onima koji plaču!” kaže Božja riječ (Rimljanima 12,15).

Isus je tako činio. On se unosio u osjećaje drugih. “Nemamo, naime, nekoga velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima ...” (Hebrejima 4,15)

Isus je pokazivao ljubav, milost i sućut u svakom svom postupku. Njegovo srce je uvijek suosjećalo s čovječanstvom. Uzeo je na sebe našu ljudsku narav da bi zadovoljio naše potrebe. Siromašni i poniženi se nisu bojali doći k Njemu. Njegova ljubav privlačila je i malu djecu. Oni su se rado penjali u Njegovo krilo i netremice gledali u Njegovo ljubazno, strpljivo i misaono lice s kojega je zračila ljubav.

Isus nije prešutio nijednu riječ istine. Ali uvijek je govorio s ljubavlju i pažnjom, promišljeno i ljubazno. Nikada nije bio grub. Nikada nije izgovorio nijedan ukor, a da to stvarno nije bilo potrebno. Nije mario za sebe. Uvijek je mislio o drugima. Za Njega je svaki pojedinac bio dragocjen. On je uvijek u sebi nosio svoje božanstvo. Ali isto tako On se nježno brinuo za svakog pojedinca iz ljudskog roda.

Ako ti i ja kao Krist pokazujemo duboku ljubav prema drugima, tad ćemo se uključiti u službu sućuti i osjećaja. Ići ćemo drugim ljudskim bićima, kao što je to činio Isus, naš Veliki svećenik, s iskrenim suosjećanjem za njihove slabosti. To ne znači da ćemo zbog toga izgubiti svoje osobno obilježje. To će nam pomoći da shvatimo osjećaje drugih.

Moramo se staviti na njihovo mjesto. Moramo doživjeti njihove osjećaje, ponijeti njihove terete, razočaranja, radosti i tuge. Kad se ovako postupa, bliskost i prijateljstvo nastaju spontano i brzo. Ovo iskustvo može stvoriti zajednicu u kojoj se istina i Evanđelje mogu najuspješnije objaviti.

Životi se ne mogu promijeniti intelektualnim poučavanjem, bez obzira na sposobnost onoga koji poučava i točnost njegovog nauka. Životi se mijenjaju samo pod utjecajem ljubavi. Gladna duša može najbrže i najbolje osjetiti stvarnost ljubavi kad vidi da ti i ja dovoljno brinemo o njoj i da smo svjesni onoga što joj je najvažnije i najpotrebnije.

Ako želimo promijeniti čovječanstvo, moramo ga najprije razumjeti. To možemo ostvariti samo pomoću sućuti, vjere i ljubavi. Samo tako moći ćemo doći do ljudi i uzdignuti ih.

Kao što smo već vidjeli, raditi ili govoriti samo ono što je najbolje za druge, bez obzira na to što osjećamo prema njima, predstavlja izraz Božje ljubavi. Da bismo ovo postigli, potrebno je da se potpuno oslonimo na Boga i usvojimo Njegovu ljubav.

Ljubav nije stvarna ako se ne otkrije i ne izrazi. Kao Božja djeca kojoj je zapovjedbano da vole, imamo obvezu prema Bogu naučiti kako na najbolji mogući način možemo izraziti svoje osjećaje prema drugima, i to samo za njihovo dobro. Isus se unosio u osjećaje drugih. Suosjećao je s njima. On je nama otkrio taj put.

Pokazivanje ljubavi ima svoju cijenu; ono zahtijeva potpuno i stvarno zauzimanje za druge. Često nisam za to raspoložen. Po naravi želim biti s ljudima samo kad trebam zadovoljiti vlastite emotivne i tjelesne potrebe, a ne da bih im služio. Načelo ljubavi strano je onome što bih ja po svojoj naravi odlučio činiti.

“Volimo stvari i koristimo ljude,” kaže izreka, “a trebalo bi koristiti stvari i voljeti ljude.” Kad vodimo računa o tuđim osjećajima, pokazujemo brigu za njih kao osobe. Tada ih ne možemo koristiti ili promatrati kao stvari.

Naša narav nam nalaže da se prema drugima odnosimo sukladno osjećajima koje oni izazivaju u nama. Isus je ovo preokrenuo. On je pokazao da postati izvor Božje ljubavi znači preispitati sebe i otkriti kakve osjećaje stvaramo kod drugih.

Ovo može biti vrlo teško. To se naročito može uočiti u prigodi kad bismo radije govorili o svojim osjećajima, ili kad drugi osjećaju nešto neugodno, nešto što ni sami ne bismo voljeli osjećati. Ako bi netko plakao, a mi se želimo smijati, naravno da nam je teško “plakati s onima koji plaču”.

Svatko želi slobodu da radi po svom i da se ne miješa s drugima više nego što mu je potrebno. Ipak, Biblija nas uči da ne gledamo “samo na svoju vlastitu korist nego i na korist drugih”. (Filipljanima 2,4) Ona također kaže: “Ni jedan od vas ne živi samom sebi i ni jedan ne umire samom sebi.” (Rimljanima 14,7)

Bog je tako stvorio ljude da jedni o drugima ovise. Potrebni smo jedni drugima tjelesno, duhovno i duševno. “A teško jednomu! Ako padne, nema nikoga da ga podigne.” (Propovjednik 4,10) Bog očekuje od nas da se približimo ljudima: “Ljubite srdačno jedan drugoga bratском ljubavi!” (Rimljanima 12,10)

Krist je učio da članovi Njegove duhovne obitelji moraju međusobno biti bliži nego krvni srodnici. “On im odgovori: ‘Tko je moja majka i moja braća?’ Tada pogleda naokolo, one što su sjedili u krugu oko njega, te reče: ‘Evo moje majke i moje braće. Jer tko god vrši volju Božju, on mi je brat, sestra i majka’” (Marko 3,33-35)

Kao Božja djeca svi pripadamo jednoj obitelji. Svi smo djeca istog nebeskog Oca, s istom blaženom nadom na besmrtnost. Veze koje nas povezuju trebaju biti vrlo bliske i nježne. Približimo se onima kojima je potrebna naša pomoć.

Sreo sam mnoge — čak i u Crkvi — s kojima po svojoj naravi ne bih volio biti blizak. Moje prirodne sklonosti govore su mi da ih držim na odstojanju. Po svojoj naravi smatrao sam: Ako bi se ti ljudi izvan Crkve željeli približiti mojim idejama i vjerovanjima i tako se priključiti mojoj Crkvi, ne bih imao ništa protiv. Ali svako dalje upuštanje u druženje s njima ne odgovara mojoj naravi. Ali Krist je došao promijeniti naše prirodne sklonosti!

Razmotrimo to. Ima ljudi koji djeluju odbojno. Što bi bilo sa mnom kad bih se previše zblžio s nekim tko ima nezdrave osjećaje? Ili s nekim tko me zbunjuje? Što bih radio kad bi ta osoba razvila lažnu ovisnost o meni? Što bih učinio kad bih se zblžio s ljudima u Crkvi ili izvan nje toliko da me upoznaju kakav stvarno jesam i otkriju da nisam sve ono što oni misle da jesam?

Netko je naše vrijeme nazvao “emotivno ledeno doba”. Mislimo da je vrlina ostati po strani. Čak i u Crkvi, bilo što da se dogodi, hvalimo osobu koja je sposobna ostati bezosjećajna i hladna.

Onaj tko ne može osjećati, spoznati svoje osjećaje i osjećaje drugih, nije stvarno živ. Britanski sociolog iz devetnaestog stoljeća John Ruskin napisao je: “Najjednostavnija razlika između čovjeka i čovjeka jest da jedan osjeća više od drugoga.”

Zanimanje za ljudske osjećaje i otkrivanje te spoznaje ljudima, otkrivanje da znamo kako im je, jedan je od najboljih načina za pokazivanje Božje ljubavi u životu.

Koliko zanimanja imamo za tuđe osjećaje, toliko ćemo ljubavi moći pokazati. Koliko uskraćujemo svoju sućut, toliko je velik naš propust.

Za mene je to bio početak jednog sretnog dana. Nebo je izgledalo naročito plavo. Pjesme ptica privlačile su moju pozornost i pružale mi zadovoljstvo više nego obično. Vedra lica koraćao sam prema bolnici.

Sve je išlo dobro. Nekoliko dana prije toga moja supruga je donijela na svijet dječaka. Pripremali smo se da odemo na željno iščekivano putovanje i pokažemo malog oduševljenoj baki i djedu. Život je bio lijep.

Provjeravajući popis pacijenata u bolnici u kojoj sam radio kao propovjednik, primijetio sam jedno ime koje je bilo upisano nakon mojeg jučerašnjeg posjeta. Iz kartona sam zaključio da je riječ o mladoj ženi. Po zanimanju je bila medicinska sestra, kao i moja supruga. Bila je vjernica Crkve kojoj sam i ja pripadao. Zaključujući da netko tako mlad kao što je ona ne može biti primljen u bolnicu zbog neke ozbiljne bolesti, i očekujući ugodan razgovor s osobom s kojom mogu naći mnogo zajedničkih tema, ušao sam u njezinu sobu.

Kad sam se predstavio novoj pacijentici kao propovjednik, ljepuška djevojka pozdravila me je prijateljskim osmijehom. Sjedila je na stolcu u jednom suncem obasjanom uglu svoje bolničke sobe i čitala knjigu. Njezino tamnoputo lice i ležerno ponašanje potvrđivali su moj zaključak da njezini zdravstveni problemi nisu veliki. Brzo smo zapodjenuli razgovor. Razgovarali smo o bolničkoj opremi i šalili se kako bi njezin ego sada mogao stradati dok se o njoj skrbe druge medicinske sestre.

Pošto je neko vrijeme čavrljala, djevojka je utihnula. Zatim je, gledajući me pravo u oči, rekla: "Možda se pitate zašto sam primljena ovamo. Imam rak. Već je do-

sta uznapredovao prije nego što je otkriven. Liječnici čine sve da uspore njegovo napredovanje, ali rekli su mi da je sve samo pitanje vremena.”

Bio sam začuđen. Nisam htio prihvatiti to što sam čuo. Nisam želio prihvatiti nešto tako neugodno. Jedna tako ljupka djevojka mora se suočiti s neizbježnom smrću. Ova bolesnica imala je u mene dovoljno povjerenja da mi otkrije teret koji ju je pritiskao. Otvoreno mi je rekla ono što je njezina najveća briga, ono za što su bili vezani njezini najdublji osjećaji. Kako da postupim? Što je trebalo reći?

Moj odgovor me još uvijek proganja. Nakon neugodne šutnje promrmljao sam: “Oh,... uh,... shvaćam.”

Zatim, nakon duge neugodne tišine, pitao sam je: “U kojoj si se školi osposobila za medicinsku sestru?”

Brzo je odgovorila na moje pitanje. Nakon još nekoliko uglavnom bezmislenih riječi s moje strane, otišao sam.

Može li se u sućuti osjećati jasnije, ne znam. Umjesto da svoj odgovor temeljim na njezinim osjećajima, temeljio sam ga na svojim. To što mi je rekla šokiralo me je i učinilo da se osjećam neugodno. Nije se uklopilo u moje raspoloženje. Bilo je neugodno. Ustuknuo sam. Nisam mogao prihvatiti nastalu nepriliku i uključiti se. Prešao sam preko onog što je rekla.

Ponio sam se nemarno prema jednoj Božjoj kćeri u trenutku njezine najveće potrebe. Presjekao sam sebi svaki put da joj poslužim.

Što sam mogao reći? Same riječi i nisu tako važne. Trebao sam joj se naći kao potpora u njezinoj strašnoj brizi. To je ključ za osnivanje svih odnosa koje uspostavljamo i imamo.

Budući da voljeti znači brinuti se za tuđe osjećaje, trebao sam joj barem pokazati da razumijem njezine

osjećaje. Trebao sam joj pokazati da to znam. Trebao sam na pravi način pokazati svoju brigu za njezine osjećaje.

Umjesto da mislim samo na sebe, na svoju vlastitu neugodu, trebao sam na prvo mjesto staviti nju. Trebao sam shvatiti da u takvim okolnostima svatko doživljava veliki strah, ne samo za sebe već i za one koje voli.

Trebao sam reći nešto što bi otvorilo put našem druženju, umjesto da ga zatvorim. Najzad, ona bi razumjela da sam pokušavao saznati kako se osjeća. Osjetila bi da sam bio spreman pomoći joj da ponese svoj težak teret. Mogli smo razgovarati o problemima koji muče njezino srce. Da sam zadobio njezino povjerenje, mogao sam je hrabriti iz Božje riječi i pomoći joj da se osloni na Njegovu ljubav koja ne iznevjerava.

Budući da tog dana nisam uspio otkriti Božju ljubav, prilika za to bila je gotovo izgubljena. Ali nakon nekoliko dana, kad sam je ponovno posjetio, stekla je dovoljno povjerenja u mene da mi kaže što je za nju najvažnije.

Dopuštenje da do nas dođu pravi osjećaji ljudi i pokazivanje našeg zanimanja za njih, kao i pokazivanje da suosjećamo s njima, najbolji je i najpraktičniji način da pokažemo ljubav.

Jedan propovjednik morao je prenijeti tragičnu vijest ocu i majci o smrti njihovog dvanaestogodišnjeg sina. Dječak se utopio za vrijeme zajedničkog ljetovanja. Govoreći kasnije o tome, roditelji su rekli: "Propovjednik nam nije propovijedao, nije nam čitao biblijske retke, niti nam je govorio da budemo hrabri. On je samo plakao i žalovao s nama. Uvijek ćemo ga voljeti zbog toga."

Kad dijelimo svoje osjećaje s drugima, tad zapravo dajemo ono što je nabolje u nama. To je najbolji dar

koji možemo dati drugima. Za Božju djecu to znači dijeliti s ljudima svoj vječni život u Kristu.

Premda je puno lakše dati novac, polovnu odjeću, ili čak objavljevati vijest o spasenju, ono što je ljudima stvarno potrebno jest duboko i otvoreno zajedništvo, naša ljubav koja se otkriva tako što ćemo s njima dijeliti osjećaje.

To je skupo. To isto tako može biti težak rad — duševno i emotivno. Ali u svakom odnosu Bog nas isprobava, On nam pokušava pomoći da uzrastemo i postanemo vjerni upravitelji Njegove ljubavi.

Božje dijete nastoji spoznati osjećaje da bi bolje razumjelo sebe i druge ljude, i da bi razvilo i poboljšalo odnose jedinstva i zajedništva koji inače ne bi drukčije mogli postojati.

Kad otkrivamo tuđe osjećaje, poistovjećujemo se s njima i razumijemo ih, moći ćemo postići najveće dobro, primiti najveće blagoslove i objaviti najveće istine.

Isus je to imao na umu dok je radio s Dvanaesticom. Prvi učenici znatno su se razlikovali u naravi i navikama. Ali oni su trebali postati učitelji svijeta. Isus je znao da za uspješno objavljivanje Evandjelja ti ljudi moraju najprije doživjeti jedinstvo misli, osjećaja i rada.

Djelujući na području osjećaja, možemo zadobiti povjerenje ljudi i tako otvoriti put za objavljivanje istinite Božje ljubavi. Oni koji su uspješni u ophođenju s ljudima, moći će ih uspješno upoznati sa svojim dubokim poznavanjem Boga.

Jedan od najboljih vjesnika Božje ljubavi bio je apostol Ivan. Tko god želi u svojem životu pokazati Božju ljubav, imat će koristi ako proučava Ivanov život. On je dobro djelovao u području osjećaja. Biblija otkriva da su Isus i Ivan razvili duboko zajedništvo. Ivan,

najmlađi od Dvanestorice, dopustio je Kristu da potpuno otvori njegov život i tako se stvorilo čvrsto prijateljstvo između njega i Gospodina. To prijateljstvo bilo je iznimno upravo zbog toga što se razvilo u području osjećaja, kao i u svim drugim područjima.

Naša ljubav prema Bogu treba uzrasti tamo gdje postoji — na području osjećaja, kao i na području volje. Na svijetu ne postoji jača sila od ujedinjene volje, razuma i osjećaja pod utjecajem Božje ljubavi.

Ivan je od Gospodina naučio značenje odnosa u području ljubavi. Njegovi zapisi otkrivaju da je Božja ljubav topla i osobna. Njegove poslanice odišu duhom ljubavi. Isus je preko njega objavio najveće duhovne istine.

U čemu je bila Ivanova tajna? Kako je došao tako blizu Isusa? Kako je mogao objavljivati Božje spasonosne istine i tako osvojiti mnoga srca? Isus voli one koji stvarno predstavljaju Oca. A Ivan je između svih učenika mogao najbolje govoriti o Očevoj ljubavi. Otkrio nam je što je osjećao duboko u duši.

Kad ljudima otkrivamo Božju ljubav na području osjećaja, kao što je to Ivan činio, tada vrlo brzo možemo objaviti Evanđelje. Zato treba praktičnim, svakodnevnim životom objaviti i uzdignuti vrijednost Božje ljubavi.

Ne moramo se bojati ili stidjeti da na taj način dolazimo u dodir s ljudima. Imajmo na umu da tako možemo najbolje voljeti ljude, najbolje zadovoljiti njihove potrebe i najuspješnije im objaviti vječne istine. To je evanđeoski rad u najboljem obliku.

Nedostatak osjećaja prema ljudima Biblija opisuje kao pokazatelj grijeha u životu pojedinaca koji "su se, izgubivši svaki čudoredni osjećaj, predali raspuštenosti da sa svom pohlepom čine nečistoću svake vrste" (Efežanima 4,19). Isus je dao sličnu opomenu: "Razmahat

će se bezakonje i ljubav će kod mnogih ohladnjeti.” (Matej 24,12) Samo Krist može izliječiti ravnodušnost, koja predstavlja ozbiljan nedostatak u čovjekovom karakteru.

Apostol Pavao nas upućuje da učimo u Kristovoj školi. “Mjesto toga budite jedan prema drugom prijazni, puni milosrđa! Opraštajte jedan drugome, kao što je i Bog vama oprostio u Kristu!” (Efežanima 4,32)

Bog želi danas imati ljude koji će dopustiti da ih prožme Njegova božanska toplina. Ta toplina će dospjeti do nas dok na području osjećaja aktivno objavljujemo i otkrivamo Njegovu ljubav svim ljudima.

“... I ljubav će kod mnogih ohladnjeti.” (Matej 24,12) Hladnoća je nedostatak osjećaja, a to nema puno veze s razumom. Ljudska srca postaju hladna. Kad smo ugrižani Božjom ljubavlju, a onda prenosimo tu toplinu drugima. To može promijeniti svijet, kao što se i dogodilo u vrijeme prve kršćanske Crkve. Možemo se uhvatiti za obećanja koja postoja u Njegovoj Riječi i u vjeri krenuti naprijed. Ti i ja možemo postati provodnici vječne Božje ljubavi.

Ako u svoje srce primimo Božju istinu, ona će oplemeniti naše želje, očistiti naše misli i omekšati našu narav. Ona će oživjeti sposobnosti našega uma i dati snage našoj duši. Povećat će našu sposobnost da osjećamo i volimo.

“Jer ovo je poruka koju smo čuli od početka: ljubimo jedan drugoga! ... Ako ljubimo jedan drugoga, Bog ostaje u nama, i njegova je ljubav u nama savršena.” (1. Ivanova 3,11; 4,12)

Kazalo

1. Potreba za istinskom ljubavi	5
2. Najveći grijeh	13
3. Opredijeljeni za ljubav	18
4. Što je ljubav	25
5. Bezuvjetna ljubav	30
6. Voljeti usprkos poteškoćama.....	39
7. Ljubav je djelovanje.....	47
8. Ljubav je povjerenje	58
9. Oslobođeni da bismo voljeli	65
10. Odvažno voljeti sada	76
11. Ljubav i izazov neprijateljstva	87
12. Ljubav koja popravlja	97
13. Ljubav je ispovijedanje.....	117
14. Ljubav je zajedništvo	130
15. Ljubav je i osjećaj.....	138

www.znaci-vremena.com